

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

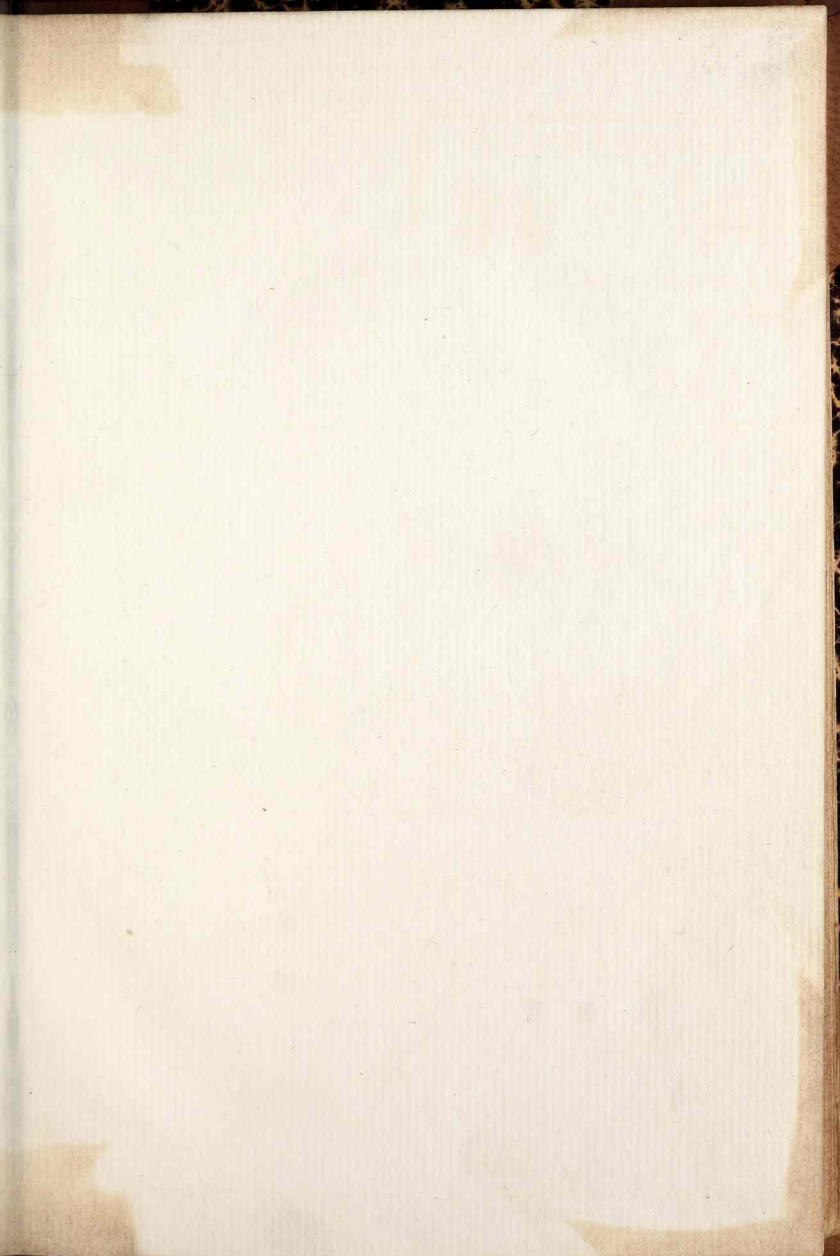
Forfatter(e) Author(s):	Rudyard Kipling ; oversat af A. Halling.
Titel Title:	<u>Jungle-Bogen</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	4. Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : V. Pios Boghandel, 1907
Fysiske størrelse Physical extent:	242 s.

DK

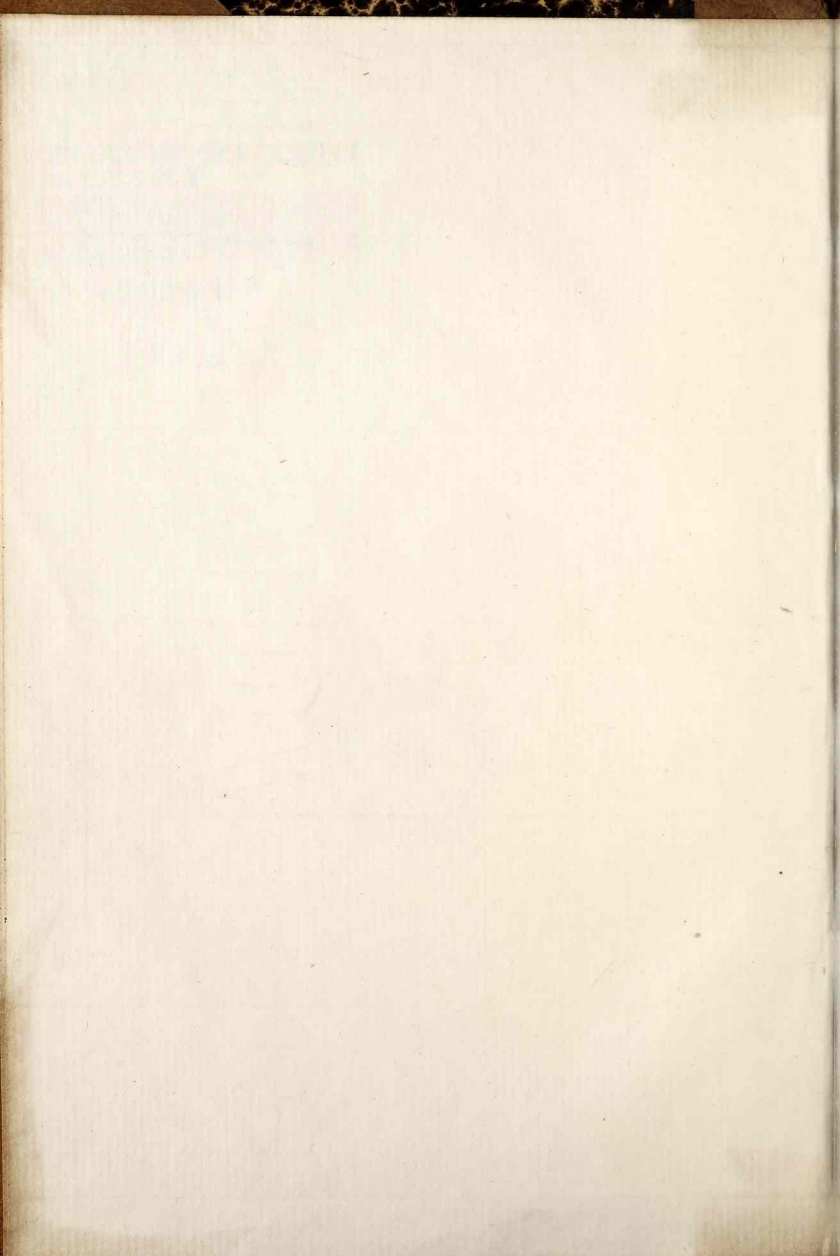
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

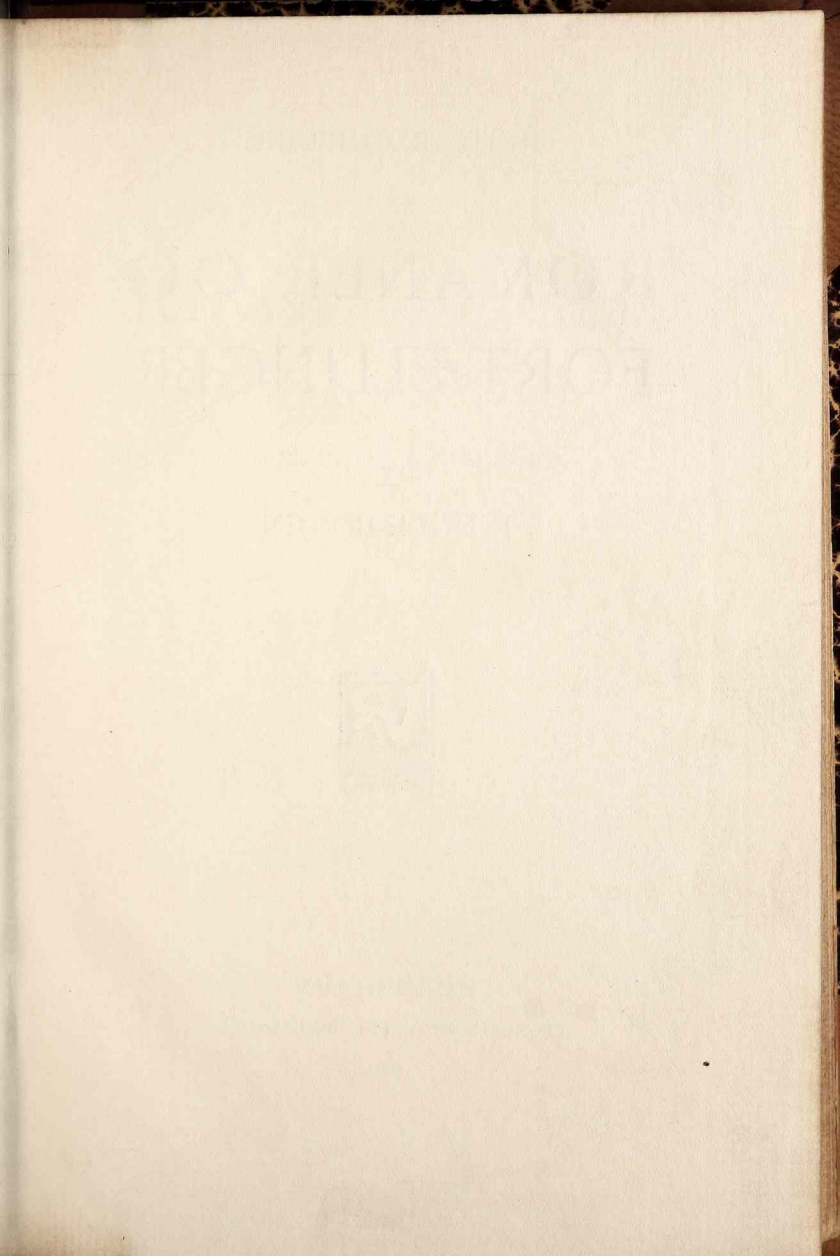
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

RUDYARD KIPLING

ROMANER OG
FORTÆLLINGER

X
JUNGLE-BOGEN

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL

1907

RUDYARD KIPLING

JUNGLE-BOGEN

OVERSAT AF A. HALLING

1907. L 2702

KØBENHAVN

FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL

1907

FJERDE OPLAG

Sally B. Salomons Bogtrykkeri. København.

Mowglis Brødre.

Klokken var syv en meget varm Aften i Seeonee-bankerne, da Fatter Ulv vaagnede, efter at have sovet hele Dagen; han kradsede sig, gabede og spilede sine Poter ud, den ene efter den anden for at blive den søvnige Fornem-melse i Tæerne kvit. Mutter Ulv laa med sin store graa Snude tværs over de fire kravlende, pibende Unger, og Maanen skinnede ind i Mundingen af Hulen, hvor de alle boede. »Uh!« sagde Fatter Ulv, »det er paa Tide at gaa paa Jagt igen.« Og han skulde lige til at springe ud og ned ad Bakken, da en lille Skygge med en busket Hale gled ind over Tærskelen og peb: »Held og Lykke være med dig, du Ulvenes Høvding; Held og Lykke og stærke hvide Tænder til de dejlige Børn, saa at de aldrig maa glemme de sultne her i Verden.«

Det var Schakalen — Tabaqui, Snyltegæsten — og Indiens Ulve foragter Tabaqui, fordi han løber med Sladder og stifter Fortræd og æder Klude og Læderstumper fra Landsbymøddingerne. Men de er ogsaa bange for ham, fordi Tabaqui, mere end nogen anden i Junglen, er tilbøjelig til at blive gal, og saa glemmer han, at han nogen-sinde har været bange for nogen, og løber gennem Skoven

og bider alle, som han træffer paa sin Vej. Selv Tigeren løber i Skjul, naar lille Tabaqui bliver gal, thi Galskab er det mest vanærende, der kan ramme et vildt Dyr. Vi kalder det Vandskræk, men de kalder det *dewanee* — Galskab — og flygter.

»Saa kom da ind og se dig om,« sagde Fatter Ulv kort; »men der er intet at æde her.«

»Ikke for en Ulv,« sagde Tabaqui, »men for saa ringe en Skabning som mig er et tørt Ben et Festmaaltid. Hvem er vi, Schakalerne, at vi skulde vrage og være kræsne?«

Han smuttede hen i den bageste Ende af Hulen, hvor han fandt et Hjortebein med en Smule Kød paa, og gav sig nok saa fornøjet til at gnave paa det.

»Mange Tak for dette gode Maaltid,« sagde han og slikkede sig om Munden. »Hvor de dejlige Børn dog er smukke! Hvilke store Øjne de har! Og det i deres Alder! Aa ja, jeg burde jo sandelig have husket, at Kongebørn er Helte ligefra deres tidligste Tid.«

Tabaqi vidste ligesaa godt som enhver anden, at intet er værre end at sige smukke Ting om Børn, mens de hører paa det; og det morede ham at se Mutter og Fatter Ulvs bekymrede Miner.

Tabaqi sad stille og nød den Fortræd, han havde gjort, og saa sagde han ondskabsfuldt:

»Shere Khan, den store, har skiftet Jagtgrund. Han vil jage mellem Bakkerne her i en Maanedstid, har han sagt mig.«

Shere Khan var den Tiger, der boede ved Waingungaflodens Bred, fem Mil derfra.

»Det har han ikke Ret til!« begyndte Fatter Ulv vredt.

»I Følge Jungleloven har han ikke Ret til at skifte Jagtgrund uden at give tilbørligt Varsel i Forvejen. Han vil skræmme hvert eneste Stykke Vildt i to Miles Omkreds bort, og jeg — jeg maa jage for to i denne Tid.«

»Hans Moder kaldte ham ikke Lungri (den halte) for ingenting,« sagde Mutter Ulv roligt. »Han har været halt paa det ene Ben ligefra sin Fødsel, og det er Grunden til, at han kun dræber Kvæg. Nu er Landsbyfolkene ved Waingunga vrede paa ham, og han er kommen herhid for at gøre vore Landsbyfolk vrede. De vil gennemstrejfe hele Junglen efter ham, naar han er langt borte, og saa sætter de Ild paa Græsset, og vi og vore Børn maa flygte. Vi er sandelig Shere Khan meget taknemlige!«

»Skal jeg fortælle ham om eders Taknemlighed?« sagde Tabaqui.

»Ud med dig!« snærrede Fatter Ulv. »Ud med dig og jag med din Herre. Du har gjort Ulykker nok for een Nat.«

»Jeg gaar,« sagde Tabaqui roligt. »Der kan I høre Shere Khan nede i Krattet. Jeg kunde have sparet mig den Efterretning.«

Fatter Ulv lyttede, og nede i Dalen, der førte ned mod en lille Flod, hørte han det tørre, vrede, snærrende, syngende Hyl af en Tiger, der intet har fanget, og hvem det er ligegyldigt, om hele Junglen faar det at vide.

»Det Fæ!« sagde Fatter Ulv. »At begynde sit Nattearbejde med saadant et Spektakel! Tror han, at vore Hjorte ikke er raskere til Bens end hans fede Okser nede ved Waingunga?«

»Hys! Det er hverken Okser eller Hjorte, han jager

i Nat,« sagde Mutter Ulv. »Det er Mennesker.« Hylet var gaaet over til en Slags snurrende Brummen, der syntes at komme fra alle mulige Retninger paa samme Tid. Det er den Lyd, som forvirrer Brændehuggere og Tatere, der sover under aaben Himmel, og stundom faar dem til at løbe lige ind i Gabet paa Tigeren.

»Mennesker!« sagde Fatter Ulv og viste alle sine hvide Tænder. »Puh! Er der ikke Insekter og Frøer nok i Dammene til, at han kan lade være at jage Mennesker? Og det oven i Købet paa vor Jagtgrund!«

Jungleloven, der aldrig giver nogen Befaling uden gode Grunde, forbyder alle Dyr at æde Mennesker, undtagen naar man dræber for at vise sine Børn, hvorledes man skal bære sig ad med at dræbe, og selv i saa Tilfælde maa det ske udenfor Stammens eller Flokkens Jagtgrunde. Den virkelige Grund hertil er, at Drabet af et Menneske tidligere eller sildigere hidkalder hvide Mænd paa Elefanter og bevæbnede med Bøsser, og Hundreder af brune Mænd med Trommer, Brandraketter og Fakler. Saa gaar det ud over alle i Junglen. Men den Grund, som Dyrene foregiver blandt dem selv, er, at Mennesket er det svageste og mest forsvarsløse af alle levende Væsener, og at det derfor ikke sømmer sig for ægte Jægere at gøre ham Fortræd. De siger ogsaa — og det er ganske sandt —, at de, der æder Mennesker, bliver skabede og mister Tænderne.

Den brummende Lyd blev stærkere og sluttede med det rungende Brøl, som en Tiger udstøder, idet den springer til.

Saa lød der et Hyl fra Shere Khan — et Hyl, der

slet ikke lignede en Tigers. »Han er sprunget fejl,« sagde Mutter Ulv. »Hvad er der i Vejen?«

Fatter Ulv løb et Par Skridt ud af Hulen og hørte Shere Khan mumle og brumme rasende, mens han tumlede om i Krattet.

»Det Fæ har været dum nok til at springe efter Brændehuggerens Lejrbaal og har brændt sine Fødder,« sagde Fatter Ulv med et Grynt. »Tabaqui er med ham.«

»Der er nogen, der kommer op ad Bakken,« sagde Mutter Ulv og spidsede det ene Øre. »Hold dig parat.«

Buskene raslede en Smule nede i Krattet, og Fatter Ulv sank ned i Bagbenene, færdig til Spring. Hvis nogen havde iagttaget ham, vilde han have faaet det vidunderligste i hele Verden at se: en Ulv, der standser midt i Springet. Han sprang til, førend han saa, hvad det var, han sprang efter, og saa forsøgte han at standse sig selv. Resultatet blev, at han foer en fire, fem Fod lige op i Luften og kom ned igen næsten paa samme Sted, hvorfra han var sprungen op.

»Menneske!« snærrede han. »En Menneskeunge. Se en Gang!«

Lige foran ham, holdende sig ved en lav Gren, stod en nøgen, brun Rolling, som lige havde lært at gaa — den blødeste og mest smilehullede lille Fyr, som nogensinde er kommen til en Ulvs Hule om Natten. Han saa op i Fatter Ulvs Ansigt og lo.

»Er det dér en Menneskeunge?« sagde Mutter Ulv. »Saadan en har jeg aldrig set. Bring den herhen.«

En Ulv, der er vant til at haandtere sine egne Unger, kan, om det gøres nødigt, tage et Æg mellem Tænderne

uden at knække Skallen; og skønt Fatter Ulvs Kæver sluttede sig tæt om Barnets Ryg, lagde han det ned mellem sine Unger, uden at dets Hud var saa meget som ridset af en Tand.

»Hvor lille! Hvor nøgen, og — hvor kæk!« sagde Mutter Ulv med blød Stemme. Barnet puffede sig frem mellem Ulveungerne for at komme tæt ind til det varme Skind. »Se, se! Han vil have noget at drikke, ligesom de andre. Naa, saadan ser altsaa en Menneskeunge ud. Mon der nogensinde har været en Ulvinde, som kunde rose sig af at have en Menneskeunge mellem sine egne Børn?«

»Jeg har hørt nogle Gange om en saadan Begivenhed, men det er aldrig hændet i vor Stamme, og heller ikke andetsteds, saa længe jeg har levet,« sagde Fatter Ulv. »Han er helt haarløs, og jeg kunde dræbe ham blot ved at røre ved ham med Foden. Men se, han kigger op paa os og er slet ikke bange.«

Maaneskinnet forsvandt fra Hulens Munding, thi Shere Khans store, firkantede Hoved og Skuldre blev stukket ind gennem Indgangen. Bagved ham peb Tabaqui: »Herre, Herre, her løb den ind!«

»Shere Khan viser os en stor Ære,« sagde Fatter Ulv, men hans Øjne var meget vrede. »Hvad ønsker Shere Khan?«

»Mit Bytte. En Menneskeunge gik denne Vej,« sagde Shere Khan. »Forældrene flygtede. Giv mig den.«

Shere Khan var sprunget op i Brændhuggernes Lejrbaal, som Fatter Ulv havde sagt, og var rasende paa Grund af Smerten i sine forbrændte Fødder. Men Fatter Ulv vidste godt, at Hulens Munding var for snæver til, at en

Tiger kunde komme ind ad den. Selv der, hvor Shere Khan nu stod, var hans Skuldre og Forpoter klempt sammen af Mangel paa Plads, ligesom en Mand vilde være, hvis han forsøgte paa at kæmpe i en Tønde.

»Ulvene er et frit Folk,« sagde Fatter Ulv. »De tager mod Befalinger af deres Stammehøvding, men ikke af nogen stribet Kvægdræber. Menneskeungen er vor — vi kan selv dræbe ham, om vi vil.«

»Om I vil! Hvad bryder jeg mig om, hvad I vil? Ved den Okse, jeg har dræbt, skal jeg staa her og snuse ind i eders Hundehul for at faa, hvad der tilkommer mig? Det er mig, Shere Khan, der taler!«

Tigerens Brøl fyldte Hulen som en Torden. Mutter Ulv rystede Ungerne af sig og sprang frem; hendes Øjne skinnede som to grønne Lamper i Mørket og stirrede lige ind i Shere Khans flammende Øjne.

»Og det er mig, Raksha (Djævelen), som svarer. Menneskeungen er min, Lungri, — min og ingen andens! Han skal ikke dræbes. Han skal leve for at løbe med Stammen og jage med Stammen; og tilsidst — mærk dig det, du Jæger efter nøgne smaa Unger, du Frøæder, du Fiskedræber — skal han jage dig! Pak dig nu, eller ved den Hjort, jeg har dræbt (jeg æder ikke forsultent Kvæg), du skal komme tilbage til din Moder mere halt, end da du kom til Verden, du forbrændte Junglebæst. Gaa!«

Fatter Ulv saa forbløffet til. Han havde næsten glemt den Tid, da han vandt Mutter Ulv i aaben Kamp med fem Medbejlere, — den Gang hun endnu løb med Stammen og ærligt fortjente sit Tilnavn »Djævelen«. Shere Khan kunde maaske have staaet sig mod Fatter Ulv, men

Mutter Ulv kunde han ikke hamle op med, thi han vidste, at i den Stilling, han indtog, havde hun alle Fordelene af Terrænet, og hun vilde kæmpe, saa længe der var Liv i hende. Derfor trak han sig brummende tilbage fra Hulens Munding, og da han var vel ude, raabte han:

»Hver Hund gør i sin egen Gaard! Nu faar vi se, hvad Stammen siger til denne Opfostring af Menneskeunger. Ungen er min, og under mine Tænder kommer den til syvende og sidst, I buskhalede Tyve!«

Mutter Ulv kastede sig pustende ned mellem Ungerne, og Fatter Ulv sagde alvorligt til hende:

»I saa Henseende har Shere Khan Ret. Ungen maa fremstilles for Stammen. Vil du fremdeles beholde ham, Mutter?«

»Beholde ham?« gispede hun. »Han kom hertil nøgen, ved Nattetid, alene og meget sulten; og dog var han ikke bange! Se bare, han har allerede puffet een af mine Unger til Side. Og hin halte Slagter vilde have dræbt ham, og vilde saa være løbet sin Vej til Waingunga, mens Landsbyfolkene vilde have opsporet alle vore Lejer for at hævne sig! Beholde ham? Ja, det vil jeg rigtignok! Lig stille, lille Frø. O du Mowgli — thi Mowgli, Frøen, vil jeg kalde dig — der vil komme en Tid, da du skal jage Shere Khan, som han har jaget dig.«

»Men hvad vil vor Stamme sige?« sagde Fatter Ulv.

Jungleloven siger med klare og tydelige Ord, at naar en Ulv gifter sig, har han Lov til at trække sig tilbage fra den Stamme, han hører til; men saa snart hans Unger er gamle nok til at kunne staa paa deres Ben, maa han bringe dem til Stammemødet, der i Reglen afholdes hver

Maaned ved Fuldmaane, for at de andre Ulve kan kende dem igen. Efter saaledes at være inspicerede, har Ungerne Lov til at løbe, hvorhen de vil, og indtil de har dræbt deres første Raabuk, gives der ingen Undskyldning for den voksne Ulv af Stammen, der dræber en af dem. Morderens Straf er Døden, hvor han bliver antruffen; og hvis Læseren vil tænke sig et Øjeblik om, vil han indse, at dette er ganske i sin Orden.

Fatter Ulv ventede, til hans Unger kunde bruge Benene en Smule, og saa førte han, den Nat, da Stammen holdt Møde, dem, Mowgli og Mutter Ulv til Raadsklippen, en Bakketop bedækket med Klippestykker og Rullesten, hvor hundrede Ulve kunde finde Skjul. Akela, den store, graa, ensomme Ulv, som paa Grund af sin Styrke og Snildhed var Stammens Høvding, laa udstrakt, saa lang han var, paa Klippen, og nedenfor ham sad nogle og fyrretyve Ulve af alle Størrelser og Farver, ligesom de grævlingefarvede Veteraner, som ganske alene kunde tage det op med en Raabuk, og til de sorte Ynglinge paa tre Aar, som troede, at de kunde gøre det samme. Den ensomme Ulv havde nu i et Aar været deres Høvding. I sine unge Dage var han to Gange falden i en Ulvefælde, og een Gang havde han faaet Prygl og var bleven liggende som død; saa han kendte Menneskenes Skikke og Sædvaner. Der blev kun talt meget lidt ved Raadsklippen. Ungerne trillede rundt mellem hverandre midt i Kredsen, hvor deres Forældre sad, og af og til gik en ældre Ulv roligt hen til en Unge, betragtede den omhyggeligt og vendte lydløst tilbage til sin Plads. En Gang imellem puffede en Moder sin Unge langt ud i Maaneskinnet for at være sikker paa, at den ikke

skulde blive overset. Akela raabte af og til oppe fra sin Klippe: »I kender Loven — I kender Loven. Se eder vel for, o Ulve!« Og de ængstelige Mødre gentog Raabet: »Se — se eder vel for, o Ulve!«

Tilsidst — og Mutter Ulvs Nakkehaar rejste sig, da Øjeblikket kom — puffede Fatter Ulv »Mowgli Frøen«, som de kaldte ham, ind i Kredsen, hvor han satte sig ned og lo og legede med nogle Smaasten, der skinnede i Maanelyset.

Akela ikke saa meget som løftede sit Hoved op fra Poterne, men blev ved med det monotone Raab: »Se eder vel for!« Et dumpt Brøl hævede sig bag Klipperne; det var Shere Khans Stemme, og han skreg: »Ungen er min. Giv mig ham. Hvad har det frie Folk at gøre med en Menneskeunge?« Akela bevægede ikke en Gang sine Øren; alt, hvad han sagde, var: »Se eder vel for, o Ulve! Hvad har det frie Folk at gøre med en andens Befalinger? Se eder vel for!«

Der lød et Kor af dyb Knurren, og en ung Ulv paa tre Aar gentog Shere Khans Spørgsmaal: »Hvad har det frie Folk at gøre med en Menneskeunge?« Nu siger Jungleloven, at hvis der rejser sig nogen Tvivl om, hvorvidt en Unge skal optages i Stammen, maa mindst to af Stammens Medlemmer tale dens Sag, og det maa naturligvis ikke være Forældrene.

»Hvem vil tale for denne Unge?« sagde Akela. »Hvem af det frie Folk vil tale dens Sag?« Ingen svarede, og Mutter Ulv gjorde sig rede til at kæmpe, skønt hun vidste, at det vilde blive hendes sidste Kamp.

Den eneste fremmede, som har en Stemme med ved

Stammemødet, er Baloo, den dorske, brune Bjørn, som underviser Ulveungerne i Jungleloven; gamle Baloo, der kan komme og gaa, hvor han lyster, fordi han kun æder Nødder og Rødder og Honning — han satte sig nu over Ende paa sin Bagdel og gryntede.

»Menneskeungen — Menneskeungen?» sagde han. »Jeg taler for Menneskeungen. Der er intet ondt i en Menneskeunge. Jeg er ikke veltalende, men jeg taler Sandhed. Lad ham løbe med Stammen og blive antaget ligesom de andre Unger. Jeg vil selv undervise ham.«

»Vi maa have een endnu,« sagde Akela. »Baloo har talt, og han er vore Ungers Lærer. Hvem vil tale foruden Baloo?»

En sort Skygge sprang ind i Kredsen. Det var Bagheera, den sorte Panther, kulsort over hele Kroppen, men Panthertegningen viste sig i visse Belysninger paa hans Skind, ligesom Mønsteret i Silkemoiré. Alle kendte Bagheera, og ingen havde Lyst til at trodse ham; thi han var snild som Tabaqui, kæk som den vilde Bøffel, og hensynsløs som en saaret Elefant. Men hans Stemme var blid som den vilde Honning, der drypper fra Træerne, og hans Skind var blødere end Dun.

»O Akela, og I, det frie Folk,« sagde han med indsmigrende Røst, »jeg har ingen Ret til at trænge mig ind i eders Forsamling; men Jungleloven siger, at naar der opstaar en Tvivl om en ny Unge, som ikke nødvendiggør hans Død, saa kan Ungens Liv købes. Og Loven siger ikke noget om, hvem der maa eller ikke maa betale Prisen for Ungens Liv. Har jeg Ret?»

»Ja, ja!« raabte de unge Ulve, som altid er sultne.

»Hør paa Bagheera. Ungen kan købes. Det siger Loven.«

»Da jeg véd, at jeg ingen Ret har til at tale her, beder jeg eder om Forlov.«

»Tal!« raabte en Snes Stemmer.

»At dræbe en nøgen Unge er skændigt. Desuden kan han jo blive et bedre Bytte for jer, naar han er vokset til. Baloo har talt hans Sag. Nu lægger jeg til Baloo's Ord en Okse, en fed, nylig dræbt Okse, som ligger ikke en halv Fjerdingvej herfra, hvis I saa vil optage Menneskeungen i Stammen, i Overensstemmelse med Loven. Hvad mener I?«

Der blev en Skraalen af mange Stemmer i Munden paa hverandre: »Hvad gør det? Han dør af Vinterregnen. Han bliver brændt ihjæl af Solen. Hvad ondt kan en nøgen Frø gøre os? Lad ham løbe med Stammen. Hvor er Oksen, Bagheera? Lad os optage ham.« Og saa lød Akela's dybe Bjæf: »Se eder vel for — se eder vel for, o Ulve!«

Mowgli var endnu fuldstændig optaget af Smaastenenene, og han lagde ikke en Gang Mærke til, at Ulvene kom hen og tog ham i Øjesyn een for een. Tilsidst løb de alle ned ad Bakken for at finde den døde Okse, og kun Akela, Bagheera, Baloo og Mowgli's egne Ulve blev tilbage. Shere Khan brølede endnu ude i Mørket, thi han var meget vred over, at Mowgli ikke var bleven udleveret til ham.

»Ja, brøl du kun,« sagde Bagheera i Skægget; »thi den Tid vil komme, da dette nøgne lille Væsen vil faa dig til at brøle i en ganske anden Toneart, — hvis jeg ellers kender Menneskene ret.«

»Det var rigtigt gjort,« sagde Akela. »Mennesker og

Menneskeunger er meget kloge. Han kan blive os til Nytte en Gang.«

»Ja vist, han kan blive til Nytte i Nødens Time; thi ingen kan gøre sig Haab om at være Stammens Høvding for bestandig,« sagde Bagheera.

Akela svarede ikke. Han tænkte paa den Stund, der kommer for enhver Høvding, da hans Styrke svigter ham, og han bliver svagere og svagere, indtil endelig Ulvene dræber ham og vælger en ny Høvding — der ogsaa vil blive dræbt, naar hans Tid kommer.

»Før ham bort,« sagde han til Fatter Ulv, »og opdrag ham, som det sømmer sig for en af det frie Folk.«

Og saaledes gik det til, at Mowgli blev optaget i Seeonee-Ulvestammen for en Okse og paa Baloos Borgen.

*

*

*

Nu maa vi springe en ti, elleve Aar frem i Tiden og lade os nøje med at tænke os det vidunderlige Liv, som Mowgli førte mellem Ulvene; thi dersom vi skulde beskrive det hele, vilde det fylde mange Bøger. Han voksede op sammen med Ulveungerne, skønt de naturligvis var fuld-voksne Ulve, mens han endnu var et lille Barn, og Fatter Ulv lærte ham, hvad en Ulv maa have Forstand paa, og hvad alt i Junglen betød, indtil hver Raslen i Græsset, hvert Pust af den varme Nattevind, hvert Skrig af Uglerne over hans Hoved, hver Kradsen af Flaggermusens Kløer i Træerne, hvert Plask af Smaafiskene, der sprang i Dammen, var ligesaa tydeligt og forstaaeligt for ham, som Kontorarbejdet for en Forretningsmand. Naar han ikke fik Undervisning,

laa han og sov i Solen, og aad, og faldt i Søvn igen; var han snavset eller varm, svømmede han i Skovdammene; hvis han fik Lyst til Honning (Baloo lærte ham, at Honning og Nødder smagte ligesaa godt som raat Kød), klatrede han op i Træerne efter den, og Bagheera viste ham, hvordan han skulde bære sig ad med det. Bagheera lagde sig ud paa en Gren og raabte: »Kom her, lille Broder!« I Begyndelsen kravlede Mowgli afsted som et Dovendyr, men snart lærte han at svinge sig mellem Grenene næsten ligesaa dristigt som de graa Aber. Ved Stammemøderne indtog han ogsaa sin Plads paa Raadsklippen, og da han her opdagede, at naar han stirrede stivt paa en Ulv, blev denne nødt til at slaa Øjnene ned, saa morede han sig med at stirre paa dem. Til andre Tider trak han de lange Torne ud af Skindet paa sine Venner, thi Ulvene lider meget af, at Torne og Burrer sætter sig fast i deres Pels. Stundom vandrede han om Natten ned ad Bakkerne til de dyrkede Jorder og kiggede meget nysgærrigt paa Landsbyfolkene i deres Hytter, men han havde Mistillid til Menneskene, fordi Bagheera en Gang havde vist ham en stor firkantet Kasse med et Faldgitter, saa snedigt skjult i Junglen, at han nær var vandret lige ind i den, og fortalt ham, at det var en Fælde. Mere end alt andet holdt han af at gaa med Bagheera dybt ind i den mørke, varme Skov, sove hele den døsiges Dag, og om Natten se Bagheera dræbe sit Bytte. Bagheera dræbte baade til højre og venstre, naar han var sulten, og det samme gjorde Mowgli — med een Undtagelse. Saa snart han var gammel nok til at kunne forstaa, hvad der blev sagt ham, fortalte Bagheera ham, at han aldrig maatte dræbe Kvæg, fordi

han var bleven købt ind i Stammen for en Okse. »Hele Junglen er din,« sagde Bagheera, »og du kan dræbe alle, som du er stærk nok til at dræbe, men for den Okses Skyld, for hvilken du blev købt, maa du aldrig dræbe eller æde Kvæg, ungt eller gammelt, det siger Jungleloven.« Og Mowgli adlød trofast.

Og han voksede og blev stærk, som en Dreng maa blive, der ikke véd af, at han lærer noget, og som ikke har noget i Verden at tænke paa undtagen Mad.

Mutter Ulv sagde ham et Par Gange, at Shere Khan ikke var en, man kunde stole paa, og at han en Gang maatte dræbe Shere Khan; men medens en ung Ulv vilde have husket det Raad hver Time paa Dagen, glemte Mowgli det, fordi han kun var en Dreng — ihvorvel han vilde have kaldt sig selv en Ulv, hvis han havde været i Stand til at tale i noget menneskeligt Tungemaal.

Shere Khan krydsede stadig hans Vej i Junglen, thi efterhaanden som Akela blev gammel og svag, var den halte Tiger bleven fine Venner med Stammens yngre Ulve, der fulgte efter ham for at faa en Bid med af hans Maaltider, — noget som Akela aldrig vilde have tilladt, hvis han havde følt sig stærk nok til at hævde sin Myndighed i dens fulde Udstrækning. Shere Khan smigrede de unge Ulve og udtalte sin Forundring over, at saadanne smukke unge Jægere vilde lade sig regere af en døende Ulv og en Menneskeunge. »Der siges,« sagde Shere Khan, »at ved Møderne vover I ikke at se ham ind i Øjnene;« hvorpaa de unge Ulve knurrede og rejste Børster.

Bagheera, som havde sine Øjne og Øren allevegne, vidste ogsaa noget om dette, og et Par Gange sagde han

Mowgli rent ud, at Shere Khan en skøn Dag vilde dræbe ham; men Mowgli lo og svarede: »Jeg har Stammen og jeg har dig; og saa doven Baloo end er, slaar han nok et Slag eller to for min Skyld. Hvad har jeg da at være bange for?»

En meget varm Dag fik Bagheera en ny Idé; den var fremkaldt af noget, han havde hørt — maaske noget, som Sahi, Pindsvinet, havde fortalt ham; men da Mowgli og han var komne dybt ind i Junglen, og Drengen laa med sit Hoved paa Bagheeras smukke, sorte Skind, sagde denne: »Lille Broder, hvor ofte har jeg sagt dig, at Shere Khan er din Fjende?»

»Lige saa mange Gange, som der er Nødder paa den Palme dér,« sagde Mowgli, som naturligvis ikke kunde tælle. »Men hvad saa? Jeg er søvnig, Bagheera, og Shere Khan er ikke andet end en lang Hale og store Ord — ligesom Mor, Paafuglen.«

»Nu er det ikke Tid til at sove. Baloo véd, at Shere Khan er din Fjende; jeg véd det; Stammen véd det; og selv de dumme, dumme Hjorte véd det. Tabaqui har ogsaa sagt dig det.«

»Hoho!« sagde Mowgli. »Forleden Dag kom Tabaqui til mig med noget uforskammet Vrøvl om, at jeg var en nøgen Menneskeunge, som ikke en Gang duede til at grave Jordnødder; men jeg greb Tabaqui i Halen og slog ham to Gange mod et Palmetræ for at lære ham at være høflig.«

»Det var dumt gjort; thi skønt Tabaqui er en Fredsforstyrrer, kunde han have sagt dig noget, som angik dig meget nær. Luk dine Øjne op, lille Broder. Shere Khan

vover ikke at dræbe dig i Junglen; men husk, Akela er meget gammel, og snart vil den Dag komme, da han ikke længere kan dræbe en Raabuk, og saa er det forbi med hans Magt som Høvding. Mange af de Ulve, der tog dig i Øjesyn, da du første Gang blev bragt til Raadsforsamlingen, er ogsaa gamle, og de unge Ulve mener, som Shere Khan har lært dem at mene, at en Menneskeunge ikke bør have Plads i Stammen. Det varer ikke længe, før du bliver et Menneske.«

»Og hvad er da et Menneske, at han ikke maa løbe med sine Brødre?« sagde Mowgli. »Jeg er født i Junglen. Jeg har adlydt Junglens Lov, og der er ikke en Ulv i vor Stamme, af hvis Poter jeg ikke har trukket en Torn ud. De og ingen andre er mine Brødre!«

Bagheera strakte sig ud i hele sin Længde og lukkede Øjnene halvt. »Lille Broder,« sagde han, »føl under min Kæve.«

Mowgli løftede sin stærke, brune Haand, og lige under Bagheeras Underkæve, hvor de vældige, svulmende Muskler skjultes af de silkebløde Haar, traf han en lille bar Plet.«

»Der er ingen i hele Junglen, der véd, at jeg, Bagheera, bærer dette Mærke — Mærket af Halsbaandet; men alligevel, lille Broder, blev jeg født iblandt Mennesker, og iblandt Mennesker døde min Moder — i Burene ved Kongens Palads i Oodeypore. Dette var Grunden til, at jeg betalte Prisen for dig i Raadet, den Gang du var en lille nøgen Unge. Ja, ogsaa jeg er født iblandt Mennesker. Jeg havde aldrig set Junglen. De fodrede mig bag Jærnstænger af en Blikkasserolle. Men en Nat følte jeg, at jeg var Ba-

gheera — Pantheren — og ikke et Legetøj for Mennesker, og jeg brød den tossede Laas itu med et eneste Slag af min Pote og gik bort; og fordi jeg kender Menneskenes Vis, er jeg mere frygtet i Junglen, end selve Shere Khan. Er det ikke sandt?»

»Jo,« sagde Mowgli; »alle i Junglen frygter Bagheera — alle undtagen Mowgli.«

»Aa, du er en Menneskeunge,« sagde den sorte Panther kærligt; »og ligesom jeg vendte tilbage til min Jungle, saaledes maa ogsaa du tilsidst vende tilbage til Menneskene, som er dine Brødre, — hvis du ikke forinden bliver dræbt i Raadet.«

»Men hvorfor — men hvorfor skulde nogen ville dræbe mig?« sagde Mowgli.

»Se paa mig,« sagde Bagheera; og Mowgli saa ham fast ind i Øjnene. Det varede ikke et halvt Minut, før den store Panther maatte vende Hovedet bort.

»Det er Grunden,« sagde han og flyttede sin Pote mellem Løvet. »Ikke en Gang jeg kan se dig ind i Øjnene, og jeg er dog født iblandt Mennesker og elsker dig, lille Broder. De andre hader dig, fordi deres Blik ikke kan møde dit, fordi du er klog, fordi du har trukket Torne ud af deres Fødder — fordi du er et Menneske.«

»Alt dette vidste jeg ikke,« sagde Mowgli mut og rynkede sine tykke sorte Øjenbryn.

»Hvorledes lyder Jungleloven? Slaa først og raab saa. Selve din Sorgløshed siger dem, at du er et Menneske. Men vær klog. Mit Hjærte siger mig, at første Gang Akela forfejler sit Bytte, — og for hver Gang han jager, har han vanskeligere ved at rive Bukken omkuld, — vil

Stammen vende sig mod ham og mod dig. Saa vil de holde Junglemøde ved Raadsklippen, og saa — og saa — nu har jeg det!» sagde Bagheera og sprang op. »Gaa hurtigt ned til Menneskenes Hytter i Dalen og tag noget af den røde Blomst, som de dyrker dér; saa vil du, naar Timen kommer, have en stærkere Ven end jeg eller Baloo eller de af Stammen, som elsker dig. Hent den røde Blomst.«

Med »den røde Blomst« mente Bagheera Ilden. Ingen Skabning i Junglen tør nævne Ilden ved dens rette Navn; alle Dyrene lever i dødelig Skræk for den og opfinder Hundreder af omskrivende Navne til den.

»Den røde Blomst?» sagde Mowgli. »Den vokser udenfor deres Hytter i Tusmørket. Jeg skal nok hente noget af den.«

»Talt som det sømmer sig for en Menneskeunge,« sagde Bagheera stolt. »Husk, at den vokser i smaa Krukker. Hent i en Fart en af dem, og gem den hos dig til Nødens Stund.«

»Godt!« sagde Mowgli. »Jeg gaar. Men er du sikker paa, o min Ven Bagheera« — og han slog sin Arm om Pantherens smukke Hals og saa den dybt ind i de store Øjne — »er du sikker paa, at alt dette er Shere Khans Værk?»

»Ved den brudte Laas, der satte mig i Frihed, det er jeg, lille Broder.«

»Nu da, ved den Okse, for hvilken jeg blev købt, jeg vil betale Shere Khan hans fulde Løn for dette, og maaske endda lidt mere,« sagde Mowgli; og væk sprang han.

»Han er et Menneske. Han er et Menneske helt

igennem,« sagde Bagheera ved sig selv og lagde sig ned igen. »O, Shere Khan, aldrig har du jaget slettere, end da du for ti Aar siden jagede denne Frø!«

Mowgli var allerede langt borte. Han løb rask gennem Skoven og Hjærtet brændte i ham. Da Aftentaagen steg, kom han til Hulen, og trak Vejret, mens han saa ned i Dalen. Ungerne var ude, men Mutter Ulv, der laa langt inde i Hulen, kunde høre paa hans Aandedræt, at der var noget i Vejen med hendes Frø.

»Hvad er det, min Søn?« sagde hun.

»Flaggermusesnak om Shere Khan,« raabte han tilbage. »Jeg jager mellem Pløjemarkerne i Nat,« og han dykkede ind mellem Buskene, ned mod Strømmen, der flød i Bunden af Dalen. Der standsede han, thi han hørte Stammens Jagthyl, Skriget af en jaget Hjort og dennes Snøften, idet den vendte sig om for at tage imod sine Forfølgere. Saa lød der nogle onskabsfulde, spodske Hyl fra de unge Ulve: »Akela! Akela! Lad den ensomme Ulv vise sin Styrke. Plads for Stammens Høvding! Spring, Akela!«

Den ensomme Ulv maatte have sprunget og sprunget for kort, thi Mowgli hørte dens Tænder smække sammen og derpaa et Hyl, da Hjorten sparkede den til Side med sit Forben.

Mowgli ventede ikke længere, men foer afsted; og Hylene lød svagere og svagere bagved ham, mens han løb hen over Landsbyens Kornmarker.

»Bagheera havde Ret,« stønnede han, idet han kastede sig i noget Hø udenfor en Hyttes Vindue. »I Morgen bliver den afgørende Dag, baade for Akela og for mig.«

Saa trykkede han sit Ansigt tæt op til Vinduet og iagttog Ilden paa Arnestedet. Han saa Konen staa op flere Gange i Løbet af Natten og fodre Ilden med nogle sorte Klumper; og da Morgenens kom, og Taagen var hvid og kold, saa han et Barn tage en Vidiekurv, der indvendig var dækket med Jord, fyldte den med Trækulsgløder, stikke den under sit Tæppe og gaa ud for at se til Køerne i Stalden.

»Er det det hele?« sagde Mowgli. »Naar en Unge kan gøre det, er der intet at være bange for;« og han gik rundt om Hjørnet, mødte Drengen, tog Kurven ud af Haanden paa ham og forsvandt i Taagen, mens Drengen skraalede af Angst.

»De ligner mig i høj Grad,« sagde Mowgli, pustende paa Ilden, saaledes som han havde set Konen gøre. »Men denne Skabning her dør, hvis jeg ikke giver den Mad;« og han lagde Kviste og tør Bark paa Gløderne. Halvvejs oppe ad Bakken mødte han Bagheera, hvis Pels skinnede med Perlemorsglans af Morgenduggen.

»Akela har sprunget for kort,« sagde Pantheren. »De vilde have dræbt ham i Nat, men de vilde have fat i dig med. De søgte efter dig oppe paa Bakken.«

»Jeg var nede mellem Pløjemarkerne. Jeg er parat. Se her!« Mowgli holdt Kurven med Gløderne i Vejret.

»Godt! Jeg har set Menneskene stikke en tør Gren ned i det dér, og et Øjeblik efter blomstrede den røde Blomst paa Enden af den. Er du ikke bange?«

»Nej, hvorfor skulde jeg være bange? Jeg husker nu — hvis det ikke er en Drøm, — at førend jeg blev en

Ulv, laa jeg ved Siden af den røde Blomst, og der var lunt og godt.«

Hele Dagen sad Mowgli i Hulen og holdt sin Ild vedlige; af og til stak han tørre Grene ned i den for at se, hvad der blev af dem, og tilsidst fandt han en Gren, som han var tilfreds med. Om Aftenen, da Tabaqui kom til Hulen og med uhøflige Ord sagde ham, at han skulde give Møde ved Raadsklippen, lo han saa længe, til Tabaqui løb sin Vej. Og saa gik Mowgli, stadig leende, til Raadet.

Akela, den ensomme Ulv, laa ved Siden af sin Klippe, som Tegn paa, at Værdigheden som Høvding over Stammen nu var ledig, og Shere Khan med sit Følge af Ulve, som han havde fodret med sine Levninger, vandrede aabenlyst frem og tilbage og tog imod Smiger. Bagheera laa lige ved Siden af Mowgli, og Ildkurven stod imellem Mowglis Knæ. Da alle var forsamlede, begyndte Shere Khan at tale — hvad han aldrig vilde have vovet at gøre, den Gang Akela stod i sin fulde Kraft.

»Det har han ikke Ret til,« hviskede Bagheera. »Sig det! Han er en Hundesøn og vil blive forskrækket.«

Mowgli sprang op. »Frie Folk!« raabte han, »er Shere Khan Stammens Høvding? Hvad har en Tiger at gøre med vor Høvdingværdighed?«

»I Betragtning af, at Høvdingværdigheden nu er ledig, og da jeg er bleven anmodet om at tale —« begyndte Shere Khan.

»Af hvem?« sagde Mowgli. »Er vi alle Schakaler, at vi skulde krybe for denne Kvægslagter? Stammen alene afgør, hvem Stammens Høvding skal være.«

Nogle hylede: »Stille, du Menneskeunge!« — andre:

»Lad ham tale! Han har holdt vor Lov!« — men til sidst tordnede de ældste i Stammen: »Lad den døde Ulv tale!« Naar en Stammehøvding har forfejlet sit Bytte, kaldes han »den døde Ulv,« saa længe han endnu lever — men det er ikke længe.

Akela løftede sit gamle trætte Hoved:

»Frie Folk, og I med, Shere Khans Schakaler! I tolv Aar har jeg været eders Høvding paa Jagten, og i al den Tid er ikke en af jer faldet i en Fælde eller bleven lem-læstet. Nu har jeg forfejlet mit Bytte. I véd, hvorledes Sammensværgelsen mod mig blev sat i Gang. I véd, hvorledes I lod mig springe som første Mand mod en Buk, for at min Svaghed kunde blive aabenbar. Det var fiffigt udtænkt. Nu har I Ret til at dræbe mig her ved Raadsklippen. Derfor spørger jeg, hvem vil træde frem og gøre det af med den ensomme Ulv? Thi i Følge Jungleloven er det min Ret, at I kommer imod mig een for een.«

Der blev en lang Stilhed, thi ingen af Ulvene havde Lyst til at kæmpe en Tvekamp paa Liv og Død med Akela. Saa brølede Shere Khan: »Bah! hvad har vi at gøre med denne tandløse Tosse? Han er dødsdømt! Det er Menneskeungen, der har levet for længe. Frie Folk, han var mit Bytte fra Begyndelsen af. Giv mig ham. Jeg er ked af denne taabelige Sammenblanding af Ulve og Mennesker. Han har gjort Ulykker i Junglen i ti Aar. Giv mig Menneskeungen, eller jeg vil jage her for stedse og ikke give jer et eneste Ben. Han er et Menneske og Barn af et Menneske, og jeg hader ham helt inde fra Marven af mine Ben!«

Og over Halvdelen af Stammen hylede: »Et Menneske!

et Menneske! hvad har vi at gøre med et Menneske? Lad ham gaa didhen, hvor han hører hjemme!»

»Og sende alle Landsbyfolkene efter os?» raabte Shere Khan. »Nej, giv mig ham. Han er et Menneske, og ingen af os kan se ham ind i Øjnene.«

Akela løftede igen sit Hoved og sagde: »Han har ædt vor Føde. Han har sovet hos os. Han har drevet Vildtet sammen til os. Han har holdt hver Tøddel af Junglens Lov.«

»Og jeg betalte en Okse for ham, da han blev antaget. En Okse er kun lidet værd, men Bagheeras Ære er noget, som han maaske vil kæmpe for,« sagde Bagheera med sin blideste Stemme.

»En Okse, der blev betalt for ti Aar siden!» snævrede Stammen. »Hvad bryder vi os om ti Aar gamle Ben?»

»Eller om et Løfte?» sagde Bagheera og blottede sine hvide Tænder. »Med Rette kaldes I det frie Folk!»

»Ingen Menneskeunge kan slaa Følgeskab med Junglefolket,« hylede Shere Khan. »Giv mig ham!»

»Han er vor Broder i alt, undtagen i Herkomst,« vedblev Akela, »og I vil dræbe ham her? Da har jeg i Sandhed levet for længe. Nogle af eder æder Kvæg, og om andre har jeg hørt, at I, efter Shere Khans Anvisning, gaar ned til Landsbyen i mørke Nætter og snapper Børn bort fra Dørtrinene. Derfor véd jeg, at I er Kujoner, og til Kujoner taler jeg nu. Det er sikkert, at jeg maa dø, og mit Liv er ikke af nogen Værdi, ellers vilde jeg tilbyde det som Offer i Menneskeungens Sted. Men for Stammens Æres Skyld, — en Bagatel, som I har glemt ved at

være uden Høvding, — lover jeg, at hvis I lader Menneskeungen gaa bort i Fred, vil jeg, naar min Time kommer, ikke blotte en eneste Tand imod jer. Jeg vil dø uden at kæmpe. Det vil frelse i det mindste tre Liv. Mere kan jeg ikke gøre; men hvis I vil, kan jeg spare eder for den Skam at dræbe en Broder, mod hvem der ingen Beskyldning kan hæves, — en Broder, der er købt ind i Stammen i Overensstemmelse med Jungleloven.«

»Han er et Menneske — et Menneske — et Menneske!« snærrede Stammen, og de fleste af Ulvene flokkedes om Shere Khan, hvis Hale begyndte at bevæge sig.

»Nu ligger Sagen i dine Hænder,« sagde Bagheera til Mowgli. »Vi kan intet mere gøre, undtagen kæmpe.«

Mowgli stod oprejst, med Ildkurven i Haanden. Saa strakte han sig og gabede haanligt lige op i Øjnene paa Raadsforsamlingen; men egentlig var han rasende af Harme og Sorg, thi, som ægte Ulve, havde Ulvene aldrig sagt ham, hvor inderligt de hadede ham. »Hør efter!« raabte han. »Hold op med den Hundebjæffen! I Nat har I sagt mig, at jeg er et Menneske, — skønt jeg ellers vilde være vedbleven at være en Ulv blandt eder til mit Livs Ende, — og I har sagt mig det saa ofte, at jeg føler, at I har Ret. Derfor kalder jeg eder ikke længere mine Brødre, men, som det sømmer sig for et Menneske, kalder jeg eder Hunde. Hvad I vil gøre og hvad I ikke vil gøre, tilkommer det ikke jer at sige. Det bliver min Sag; og for at vi kan se desto klarere i Sagen, har jeg, Mennesket, her medbragt en Smule af den røde Blomst, som I Hunde er bange for.«

Han slyngede Ildkurven mod Jorden, og nogle af Gløderne antændte en Tot tørt Mos, som blussede op, mens hele Raadet rædselsslagen trak sig tilbage for de hoppende Flammer.

Mowgli stak sin visne Gren ind i Ilden, indtil Kvistene fængede og knitrede og svang den over sit Hoved blandt Ulvene, der dukkede sig.

»Du er deres Mester,« sagde Bagheera sagte. »Frels Akela fra Døden. Han har altid været din Ven.«

Akela, den barske, gamle Ulv, som aldrig i hele sit Liv havde bedt om Naade, kastede et bønfoldende Blik til Drengen, der stod nøgen, med det lange, sorte Haar bølgende ned over Skuldrene, i Skæret af den flammende Gren, der fik de mørke Skygger omkring ham til at fare sammen og gyse.

»Godt!« sagde Mowgli og saa sig langsomt om. »Jeg ser, at I er Hunde. Nu gaar jeg fra eder til mit eget Folk — hvis det er mit eget Folk. Junglen er lukket for mig, og jeg maa glemme eders Sprog og eders Selskab; men jeg vil være barmhjærtigere, end I er. Fordi jeg har været eders Broder i alt, undtagen i Herkomst, lover jeg, at naar jeg er et Menneske blandt Mennesker, vil jeg ikke forraade jer til Menneskene, som I har forraadt mig.« Han sparkede til Ilden med sin Fod, og Gnisterne fløj til Vejs. »Der skal ingen Krig være mellem os af Stammen. Men jeg har en Gæld at betale, før jeg gaar.« Og han gik frem til det Sted, hvor Shere Khan sad og blinkede dumt ad Flammerne, og greb ham i Hageskægget. Bagheera fulgte med for alle Til-

fældes Skyld. »Op med dig, Hund!« raabte Mowgli. »Rejs dig, naar et Menneske taler, eller jeg sætter Ild paa din Pels!«

Shere Khans Øren laa fladt tilbage paa hans Hoved, og han lukkede Øjnene, thi den flammende Gren var meget nær ved ham.

»Denne Kvædræber sagde, at han vilde dræbe mig i Raadet, fordi han ikke havde faaet mig dræbt, da jeg var en Unge. Se, saaledes og saaledes pryglers vi Mennesker Hunde. Rører du dig, Lungri, jager jeg den røde Blomst ned i Svælget paa dig!« Og han slog Shere Khan i Hovedet med Grenen, og Tigeren klynkede og peb i Dødsens Angst.

»Bah, du svedne Junglekat — gaa nu! Men husk, at naar jeg næste Gang kommer til Raadsklippen som et Menneske, bærer jeg Shere Khans Skind paa mit Hoved. Hvad det øvrige angaar, saa skal Akela leve, saa længe han lyster. I dræber ham ikke, thi jeg vil ikke have det. Og heller ikke vil jeg have, at I skal sidde her mere og række Tunge, som om der var noget ved jer, thi I er kun Hunde, som jeg driver bort — saaledes! Pak jer!« Grenens Ende flammede højt op, og Mowgli slog til højre og venstre rundt i Kredsen og Ulvene flygtede hylende, mens Gnisterne sved deres Pels. Tilsidst var kun Akela, Bagheera og en halv Snes Ulve, der havde taget Mowglis Parti, tilbage paa Stedet. Da begyndte noget at gøre ondt inden i Mowgli, som han aldrig før havde følt det, og han snappede efter Vejret og hulkede, og Taarerne løb ned over hans Ansigt.

»Hvad er det? hvad er det?« sagde han. »Jeg har ikke Lyst til at forlade Junglen, og jeg forstaar ikke dette. Skal jeg til at dø, Bagheera?«

»Nej, lille Broder. Det er kun Taarer, saadan som Menneskene udgyder dem,« sagde Bagheera. »Nu véd jeg, at du er et Menneske og ikke længere en Menneskeunge. Sandelig, for Fremtiden er Junglen lukket for dig. Lad dem kun rinde, Mowgli, det er kun Taarer.« Og Mowgli satte sig ned og græd, som om hans Hjærte skulde bryde; aldrig før i hele sit Liv havde han grædt.

»Nu vil jeg gaa til Menneskene,« sagde han. »Men først maa jeg sige Farvel til Moder.« Og han gik til Hulen, hvor hun boede sammen med Fatter Ulv, og han lagde sit Hoved ind til hendes Pels og græd, mens de fire Unger hylede ynkeligt.

»I maa ikke glemme mig,« sagde Mowgli.

»Ikke saa længe vi kan følge et Spor,« sagde Ungerne. »Kom hen til Foden af Bakken, naar du er bleven Menneske, saa skal vi tale med dig; og om Natten vil vi løbe ned paa Pløjemarkerne og lege med dig.«

»Kom snart tilbage!« sagde Fatter Ulv. »O, vise, lille Frø, kom snart tilbage, thi vi er gamle, din Moder og jeg.«

»Kom snart tilbage, du min lille, nøgne Søn,« sagde Mutter Ulv. »Thi, o Menneskebarn, jeg har elsket dig højere, end jeg nogensinde har elsket mine egne Unger.«

»Jeg kommer sikkert,« sagde Mowgli; »og naar jeg kommer, er det for at sprede Shere Khans Skind ud paa

Raadsklippen. Glem mig ikke! Sig til dem i Junglen, at de aldrig maa glemme mig!«

Dagen gryede, da Mowgli gik alene ned ad Bakken, bort til de hemmelighedsfulde Væsener, der kaldes Mennesker.

Hvorledes Frygten kom til Junglen.

Jungleloven — som er den allerældste Lov i Verden — har truffet Bestemmelser for næsten enhver Slags Hændelser, der kan ramme Junglefolket, og nu er dens Codex saa fuldendt, som Tid og Sædvane kan gøre den. Hvis du har læst den foregaaende Fortælling om Mowgli, husker du nok, at han tilbragte en stor Del af sit Liv hos Seeonee-Ulvestammen, hvor Baloo, den brune Bjørn, lærte ham Loven; og da Drengen blev utaalmodig over de stadige Befalinger, var det Baloo, som fortalte ham, at Loven lignede de store Lianer: den faldt ned paa Nakken af enhver, og ingen kunde undslippe. »Naar du har levet saa længe, som jeg har, lille Broder, vil du se, hvorledes hele Junglen adlyder i det mindste een Lov. Og det vil ikke være noget glædeligt Syn,« sagde Baloo.

Disse Ord gik ind ad Mowglis ene Øre og ud ad det andet, thi en Dreng, som tilbringer sit Liv med at spise og sove, spekulerer ikke over noget, førend det ligger lige for Næsen af ham. Men et Aar slog Baloo's Ord til, og Mowgli saa hele Junglen adlyde een Lov.

Det begyndte, da Vinterregnen næsten fuldstændig udeblev, og Sahi, Pindsvinet, mødte Mowgli i et Bambuskrat og fortalte ham, at de vilde Yams var i Færd med

at blive tørre. Nu véd jo enhver, at Sahi er latterlig kræsen med sin Føde og ikke vil æde andet end det allerbedste og modneste. Derfor lo Mowgli og sagde: »Hvad vedkommer det mig?«

»Ikke synderligt for Øjeblikket,« sagde Sahi og raslede med sine Pigge paa en stiv, ubehagelig Maade, »men senere faa vi at se. Kan du endnu dykke i den dybe Klippedam nedenfor Biernes Klipper, lille Broder?«

»Nej. Det tossede Vand forsvinder helt, og jeg har ikke Lyst til at slaa mit Hoved i Stykker,« sagde Mowgli, som var aldeles sikker paa, at han var ligesaa klog som fem af Junglefolket tilsammen, hvem de saa end var.

»Det er Skade for dig. En lille Revne kunde maaske slippe nogen Klogskab ind,« Sahi dukkede sig rask for at undgaa, at Mowgli trak den i Knurhaarene, og Mowgli fortalte Baloo, hvad Sahi havde sagt. Baloo saa meget alvorlig ud og mumlede halvt for sig selv: »Hvis jeg var alene, vilde jeg skifte Jagtgrund nu, førend de andre begynder at tænke paa det. Skønt — Jagt iblandt fremmede ender med Kamp — og de kunde maaske gøre min Menneskeunge Skade. Vi maa vente og se, hvorledes Mohwaen blomstrer.«

Det Foraar blomstrede Mohwatræet, som Baloo holdt saa meget af, aldeles ikke. De grønne og crêmefarvede, voksagtige Blomster blev dræbte af Heden, endnu førend de var fødte, og kun nogle faa, ildelugtende Blomsterblade faldt ned, da han stod paa Bagbenene og rystede Træet. Og saa kom den frygtelige Hede krybende Tomme for Tomme ind i Hjærtet af Junglen, farvende den gul, brun og tilsidst sort. De grønne Planter paa Kløfternes Sider

blev svedne af og hang som knækkede Staaltraade og døde, sammenkrøllede Hinder; de skjulte Damme svandt ind og dækkedes af Mudder, bevarende det sidste Fodspor paa deres Rand saa tydeligt, som om det var bleven støbt i Jærn; Lianerne med de saftige Stængler faldt ned fra Træerne, som de klyngede sig til, og døde ved deres Fod; Bambusrørene visnede og raslede, naar de hede Vinde blæste, og Mosset skrælledes af Klipperne dybt inde i Junglen, til de var ligesaa nøgne og ligesaa hede som de rokkende blaa Rullesten i Flodsengen.

Fuglene og Abefolket drog nordpaa tidligt paa Aaret, thi de vidste, hvad der stod for Døren; og Hjortene og Vildsvinene brød ind paa Landsbyernes afsvedne Marker langt borte, og døde stundom lige for Øjnene af Menne-skene, der var for svage til at dræbe dem. Chil, Glenten, blev i Junglen og blev fed, thi der var en Mængde Aadsler, og Aften efter Aften fortalte den Dyrene, der var for svage til at bane sig Vej til nye Jagtgrunde, at Solen dræbte Junglen i en Udstrækning af tre Dages Flugt i alle Retninger.

Mowgli, som aldrig før havde lært, hvad virkelig Sult vilde sige, maatte tage til Takke med muggen, tre Aar gammel Honning, som han skrabede ud af Klippespalter, som Bierne havde forladt, — Honning sort som Slaaen og støvet af tørret Sukker. Han jagede ogsaa efter de dybtborende Maddiker under Træernes Bark og stjal den unge Hvepseyngel fra Forældrene. Alt Vildtet i Junglen var ikke andet end Skind og Ben, og Bagheera kunde dræbe tre Gange i Løbet af en Nat og næppe faa et helt

Maaltid. Men Vandmangelen var det værste, thi skønt Junglefolket drikker sjældent, maa de drikke dybt.

Og Heden blev ved og blev ved, og opsugede al Fugtighed, indtil tilsidst Waingungas Hovedaare var den eneste Strøm, hvor en Smule Vand endnu løb mellem de døde Bredder; og da Hathi, den vilde Elefant, som lever hundrede Aar og længer, saa en lang, smal, blaa Klippe-kam ligge tør midt i Strømmen, saa vidste han, at hans Øjne hvilede paa Fredsklippen, og han opløftede paa Stedet sin Snabel og udraabte Vandfreden, som hans Fader før ham havde udraabt den for halvtredsindstyve Aar siden. Hjorten, Vildsvinet og Bøflen gentog Raabet hæst; og Chil, Glenten, fløj i store Kredse fjærnt og nær, pibende og skrigende Advarslen ud.

Efter Junglens Lov er der Dødsstraf for at dræbe ved Drikkestederne, naar først Vandfreden er erklæret. Grunden hertil er, at Drik gaar forud for Føde. Enhver i Junglen kan slaa sig igennem paa en eller anden Maade, naar det kun er Vildt, der er Mangel paa; men Vand er Vand, og naar der kun er eet Sted, hvor man kan faa det, ophører al Jagt, mens Junglefolket gaar derhen for at tilfredsstille sin Trang. I gode Tider, naar der var fuldt op af Vand, maatte de, der kom ned til Waingunga for at drikke — eller et hvilket som helst andet Sted, for den Sags Skyld — gøre det med Risiko for deres Liv, og denne Risiko bidrog ikke lidt til det tiltrækkende ved Nattens Bedrifter. At liste sig ned til Vandet saa forsigtigt, at ikke et Blad rørte sig; at vade ud til Knæerne i de brølende Hvirvler, der overdøver al anden Støj; at drikke, mens man skæver tilbage over den ene Skulder,

og hver Muskel er parat til den vilde Rædsels første for-
tvivlede Spring; at rulle sig i Breddens Sand og vende
tilbage med vaad Mule og Tørsten slukket, — det var
noget som alle de blankhornede unge Bukke fandt en
Nydelse i, netop fordi de vidste, at Bagheera eller Shere
Khan hvert Øjeblik kunde springe løs paa dem og slaa
dem til Jorden. Men nu var den Leg om Liv og Død
endt, og Junglefolket kom til den halvtudtørrede Flod, for-
sultne og trætte, — Tiger, Hjort, Bjørn, Bøffel og Vildsvin
tilsammen, — drak af de mudrede Vande og blev staaende
ved dem, altfor udmattede til at gaa bort.

Hjortene og Vildsvinene havde strejft om hele Dagen
for at søge efter noget bedre end tør Bark og vissent Løv.
Bøflerne havde ingen Sølepladser fundet til at afkøle sig i,
og intet grønt Korn at stjæle. Slangerne havde forladt
Junglen og var komne ned til Floden i Haab om at fange
en omflakkende Frø. De snoede sig omkring vaade Stene
og gad ikke en Gang hugge, naar en rodende Svinetryne
puffede dem til Side. Flodskildpadderne var for længe
siden blevne dræbte af Bagheera, den snildeste af alle
Jægere, og Fiskene havde begravet sig dybt nede i Dyn-
dets Revner. Kun Fredsklippen laa tværs over det lave
Vand som en lang Slange, og de smaa, trætte Bølger
sydede, mens de fordampede paa dens hede Side.

Herned kom Mowgli hver Nat for at nyde godt af
Køligheden og Selskabet. Den Gang vilde næppe den
mest forsultne af hans Fjender have brudt sig om Drengen.
Hans nøgne Hud fik ham til at se magrere og elendigere
ud end nogen af hans Kammerater. Solen havde bleget
hans Haar, til det var helt hørfarvet; hans Ribben stod

ud ligesom Ribberne paa en Kurv, og Knuderne paa hans Knæer og Albuer — han plejede at kravle paa alle fire, naar han sporede efter Vildtet — gav hans indskrumpne Lemmer Udseende af leddede Bambusstængler. Men Øjet under den tjavsede Pandelok var koldblodigt og roligt, thi Bagheera, hans Raadgiver i denne strænge Tid, bød ham bevæge sig roligt, jage langsomt, og aldrig under nogen Betingelse tabe Fatningen.

»Det er en haard Tid,« sagde den sorte Panther en gloende hed Aften, »men den gaar nok, hvis vi blot kan leve til Enden. Er din Mave fuld, Menneskeunge?«

»Noget er der i min Mave, men jeg har ingen Gavn af det. Tror du, Bagheera, at Regnen har glemt os og aldrig kommer igen?«

»Nej, vi skal endnu faa at se Mohwaen staa i Blomst, og de smaa Raabukke smækfede af friskt Græs. Lad os gaa ned til Fredsklippen og høre, om der er noget nyt. Sæt dig paa min Ryg, lille Broder.«

»Dette er ingen Tid til at bære Byrder. Jeg kan endnu staa paa mine Ben, men — vi er sandelig ikke mæskede Okser, vi to.«

Bagheera saa langs henad sin tjavsede, støvede Flanke og hviskede: »I Gaar Nat dræbte jeg en Okse under Aaget. Saa vidt er det kommen med mig, at jeg tror, at jeg ikke vilde have vovet at springe til, hvis den havde været løs. Uf!«

Mowgli lo. »Ja, vi er store Jægere nu,« sagde han. »Jeg er meget tapper — jeg æder Maddiker,« og de to gik sammen gennem den knagende Underskov ned til Flodbredden og det Netværk af Pytter, som Floden havde efterladt, da den sank.

»Vandet kan ikke leve længe,« sagde Baloo, der sluttede sig til dem. »Se over paa den anden Side! Der er Spor saa brede som Menneskenes Veje.«

Paa den flade Slette paa den anden Bred var det stive Junglegræs visnet, men var bleven staaende efter sin Død. Hjortenes og Vildsvinenes Spor, der alle førte ned mod Floden, havde furet den farveløse Slette med støvede Kanaler gennem det ti Fod høje Græs, og saa tidligt det end var, var alle de lange Veje fulde af Dyr, der ilede ned mod Vandet. Man kunde høre Hindene og Kalvene pruste i det fine Støv.

Længere opad Strømmen, ved Krumningen af det stillestaaende Vand rundt om Fredsklippen, Vandfredens Vogter, stod Hathi, den vilde Elefant, med sine Sønner, mager og graa i Maaneskinnet, rokkende frem og tilbage — stadig rokkende. Lidt nedenfor ham var Hjortenes Fortrop; nedenfor dem igen Vildsvinene og de vilde Bøfler; og paa den modsatte Bred, hvor de høje Træer gik ned til Vandkanten, var det Sted, der var forbeholdt Kødæderne — Tigeren, Ulvene, Pantheren, Bjørnen og de øvrige.

»Vi er i Sandhed under een Lov,« sagde Bagheera, idet han vadede ud i Vandet og saa over paa de tætte Rækker af raslende Horn og skræmte Øjne, mens Hjortene og Vildsvinene puffede hverandre frem og tilbage. »God Jagt, alle I af mit Blod,« tilføjede han, og strakte sig ud i hele sin Længde, med den ene Side oppe af det lave Vand; og saa, mellem sine Tænder: »Hvis Loven ikke var, vilde det være meget god Jagt.«

Hjortenes hurtige Øren opfangede den sidste Sætning,

og en forskrækket Hvisken løb igennem Rækkerne. »Freden! Husk Freden!«

»Stille der, stille!« brummede Hathi, den vilde Elefant. »Freden varer ved, Bagheera. Dette er ingen Tid til at tale om Jagt.«

»Hvem skulde vide det bedre end jeg?« svarede Bagheera og vendte sine gule Øjne opad Strømmen. »Jeg er en Skildpaddeæder — en Frøfisker. Uh ha, uh ha! Gid jeg kunde have nogen Gavn af at tygge Grene!«

»Ja, det ønsker vi saamænd ogsaa i høj Grad,« brægede en ung Raakalv, der først var født samme Foraar, og som slet ikke syntes om Situationen. Saa elendige end Junglefolkene var, saa kunde selv Hathi ikke lade være at trække paa Smilebaandet; mens Mowgli, der laa støttet paa sine Albuer i det varme Vand, lo højt og piskede Vandet til Skum med Fødderne.

»Vel talt, Grønskolling,« knurrede Bagheera. »Naar Freden er endt, skal det blive husket til Gavn for dig,« og han saa skarpt igennem Mørket for at være sikker paa at kunne kende Raakalven igen.

Efterhaanden spredte Samtalen sig op og ned langs Drikkestederne. Man kunde høre de snøftende Vildsvin, der trængte paa for at komme til, bede hverandre om at give Plads; Bøflerne, der gryntede til hverandre, mens de dinglede frem over Sandbankerne, og Hjortene, som fortalte ynkelige Historier om deres lange, trættende Omstrejfen for at søge efter Føde. Nu og da rettede de et eller andet Spørgsmaal til Kødæderne paa den anden Side af Floden, men fik kun daarlige Nyheder til Svar, og Junglens susende, hede Vind kom og gik imellem Klipperne

og de raslende Grene, og fejede Kviste og Støv ud over Vandet.

»Ogsaa Menneskene dør ved Siden af deres Plove,« sagde en ung Hjort. »Jeg kom forbi tre mellem Solnedgang og Nat. De laa stille, og deres Okser ved Siden af dem. Det vil ikke vare længe, førend vi ogsaa ligger stille.«

»Floden er falden siden i Gaar Nat,« sagde Baloo. »O Hathi, har du nogensinde set Mage til denne Tørke?«

»Det gaar over, det gaar over,« sagde Hathi og sprøjtede sig Vand over Ryggen og Siderne.

»Vi har een her, som ikke længe kan holde det ud,« sagde Baloo; og han saa til Drengen, som han elskede.

»Jeg?« sagde Mowgli fornærmet og satte sig over Ende i Vandet. »Jeg har ingen lang Pels til at skjule mine Knokler med, men — men hvis dit Skind blev trukken af, Baloo —«

Hathi rystede af Latter ved denne Tanke, og Baloo sagde strængt:

»Menneskeunge, det passer sig ikke at sige sligt til en Lovens Lærer. Aldrig er jeg bleven set uden mit Skind.«

»Nej, jeg mente ikke noget ondt med det, Baloo; men bare at du er ligesom en Kokosnød i Skallen og jeg en Kokosnød uden Skal. Og din brune Skal —« Mowgli sad med korslagte Ben og forklarede, som han plejede, sin Mening med Pegefingeren, da Bagheera udstrakte en blød Pote og trak ham bagover ned i Vandet.

»Det bliver værre og værre,« sagde den sorte Panther, da Drengen rejste sig prustende. »Først skal Baloo flaas, og saa er han en Kokosnød. Tag dig i Agt, at han ikke gør ligesom de modne Kokosnødder.«

»Hvad gør de?» sagde Mowgli uden at tænke sig om i Øjeblikket, skønt det er en af de ældste Vittigheder i Junglen.

»Slaar Hovedet i Stykker paa dig,« sagde Bagheera roligt og trak ham ned i Vandet igen.

»Det er ikke rigtigt at lave Vittigheder om din Lærer,« sagde Bjørnen, da Mowgli havde faaet den tredje Dukkert.

»Ikke rigtigt! Hvad kan I forlange! Den nøgne Tingest løber frem og tilbage og laver Abevittigheder om Folk, som en Gang har været gode Jægere, og morer sig med at ruske de bedste af os i Skægget.« Saaledes talte Shere Khan, den halte Tiger, der kom hinkende ned til Vandet. Han ventede et Øjeblik for at nyde det Røre, som hans Komme vakte blandt Hjortene paa den anden Bred; saa sænkede han sit firkantede, tjavsede Hoved og begyndte at labe, mens han brummede: »Junglen er bleven til en Legeplads for nøgne Unger. Se paa mig, Menneskeunge!«

Mowgli saa, eller rettere sagt gloede saa uforskammet, som han kunde, og et Minut efter vendte Shere Khan sig urolig bort. »Menneskeunge mig her og Menneskeunge mig der,« knurrede han, mens han vedblev at drikke. »Den Unge er hverken Menneske eller Unge, ellers vilde han være bleven bange. Til næste Aar maa jeg nok bede ham om Tilladelse til at drikke. Uf!«

»Saa vidt kan det maaske ogsaa komme,« sagde Bagheera og saa ham fast ind i Øjnene. »Saa vidt kan det maaske ogsaa komme..... Puh, Shere Khan! Hvilken ny Skændsel har du nu bragt herhen?«

Den halte Tiger havde dyppet sin Hage og sine Kæver

i Vandet, og mørke, olieagtige Strimer flød fra dem ned ad Strømmen.

»Menneske!« sagde Shere Khan koldblodigt, »jeg dræbte eet for en Time siden.« Og han vedblev at snurre og brumme hen for sig.

Dyrenes Rækker kom i Bevægelse og svajede frem og tilbage, og en Hvisken steg op, som voksede til et Raab: »Menneske! Menneske! Han har dræbt et Menneske!« Derpaa saa alle op mod Hathi, den vilde Elefant, men han syntes ikke at høre noget. Hathi gør aldrig noget, før det rette Øjeblik kommer, og det er en af Grundene til, at han lever saa længe.

»Dræbe et Menneske paa en saadan Tid som denne! Var der intet andet Vildt at faa fat paa?« sagde Bagheera foragteligt, idet han trak sig op af det besudlede Vand og rystede hver Pote for sig, paa Kattevis.

»Jeg dræbte for Fornøjelse — ikke for at æde.« Den rædselsslagne Hvisken begyndte igen, og Hathis opmærksomme lille hvide Øje vendte sig imod Shere Khan. »For Fornøjelse,« drævede Shere Khan. »Nu kommer jeg for at drikke og rense mig! Er der nogen, som vil forbyde det?«

Bagheeras Ryg begyndte at krumme sig som en Bambusstængel i Blæst, men Hathi løftede sin Snabel og talte roligt.

»Du dræbte for Fornøjelse?« spurgte han; og naar Hathi spørger om noget, er det bedst at svare.

»Ja vist. Det var min Ret og min Nat. Du véd det, o Hathi.« Shere Khan talte næsten i en høflig Tone.

»Ja, jeg véd det,« svarede Hathi; og efter en kort Tavshed: »Har du stillet din Tørst?«

»For i Nat, ja.«

»Saa gaa. Vandet er til at drikke, og ikke til at besudle. Ingen andre end den halte Tiger vilde have pralet af sin Ret paa denne Tid, da — da vi lider i Fællesskab — baade Menneskene og Junglefolket. Hvad enten du er ren eller uren, gaa til dit Leje, Shere Khan!«

De sidste Ord gjaldede, som kom de fra en Sølvtrumpet, og Hathis tre Sønner traadte et Par Skridt fremad, skønt det ikke behøvedes. Shere Khan luskede af uden at vove at knurre, thi han vidste — hvad enhver véd — at naar alt kommer til alt, er Hathi Junglens Herre.

»Hvad er det for en Ret, Shere Khan taler om?« hviskede Mowgli til Bagheera. »At dræbe et Menneske er altid skændigt. Det siger Loven. Og dog siger Hathi —«

»Spørg ham. Jeg véd det ikke, lille Broder. Men Ret eller ikke Ret, hvis Hathi ikke havde talt, vilde jeg have taget den halte Slagter i Skole. At komme til Fredsklippen, lige som man har dræbt et Menneske, — og at prale af det, — det er Schakalstreger. Desuden besmittede han det gode Vand.«

Mowgli ventede et Minut for at samle Mod, thi ingen holdt rigtig af at tiltale Hathi direkte, og saa raabte han: »Hvad er Shere Khans Ret, o Hathi?« begge Bredder gentog hans Ord, thi hele Junglefolket er umaadelig nysgærrigt, og de havde netop overværet en Scene, som ingen, undtagen Baloo, der saa meget tankefuld ud, syntes at forstaa.

»Det er en gammel Historie,« sagde Hathi; »en Historie, der er ældre end Junglen. Vær stille langs Bredderne, saa skal jeg fortælle eder den Historie.«

Der var et Minut eller to en ivrig Puffen og Skubben blandt Vildsvinene og Bøflerne, og saa gryntede Hjordernes Førere, den ene efter den anden: »Vi venter,« og Hathi traadte frem, indtil han stod næsten op til Knæene i Vandet ved Fredsklippen. Mager og rynket og gultandet som han var, saa han dog ud som, hvad Junglen ansaa ham for — dens Herre.

»I véd, Børn,« begyndte han, »at af alle Skabninger frygter I Mennesket mest.« Der lød en indrømmende Mumlen.

»Denne Historie vedkommer dig, lille Broder,« sagde Bagheera til Mowgli.

»Mig? Jeg er et Medlem af Stammen — en Jæger af det frie Folk,« svarede Mowgli. »Hvad vedkommer Mennesket mig?«

»Og I véd ikke, hvorfor I frygter Mennesket?« vedblev Hathi. »Grunden er denne. I Junglens første Tid — og ingen véd, hvornaar det var — vandrede vi af Junglefolket sammen, uden at nære Frygt for hverandre. I hine Dage var der ingen Tørke, og Blade og Blomster og Frugt voksede paa det samme Træ, og vi aad ikke andet end Blade og Blomster og Græs og Frugt og Bark.«

»Jeg er glad ved, at jeg ikke fødtes i hine Dage,« sagde Bagheera. »Bark duer kun til at skærpe sine Kløer paa.«

»Og Junglens Herre var Tha, den første af Elefanter. Han drog Junglen op af de dybe Vande med sin Snabel, og hvor han furede Jorden med sine Stødtænder, der løb Floderne, og hvor han stampede med sin Fod, opstod der Damme med godt Vand, og naar han prustede med sin

Snabel — saaledes —, blev Træerne til. Det var den Maade, hvorpaa Junglen blev skabt af Tha; og saaledes blev Historien fortalt mig.«

»Den har just ikke tabt noget ved at blive fortalt,« hviskede Bagheera, og Mowgli lo bag sin Haand.

»I hine Dage var der intet Korn eller Meloner eller Peber eller Sukkerrør, ej heller var der de smaa Hytter, saaledes som I alle har set dem; og Junglefolket kendte intet til Mennesket, men levede sammen i Junglen og udgjorde eet Folk. Men snart begyndte de at strides om deres Føde, skønt der var Græsning nok for alle. De var dovne. Hver vilde helst æde, hvor han laa, som vi stundom kan gøre det den Dag i Dag, naar Foraarsregnen er rigelig. Tha, den første af Elefanter, havde travlt med at skabe nye Jungler og lede Floderne til deres Lejer. Han kunde ikke være allesteds, og derfor gjorde han den første af Tigre til Herre og Dommer over Junglen, og for ham skulde Junglefolket frembære deres Stridigheder. I hine Dage aad den første af Tigre Frugt og Græs ligesom de andre. Han var lige saa stor, som jeg er, og han var meget skøn, og hans Farve var over hele Kroppen som den gule Lians Blomst. Der var hverken Stribe eller Streg paa hans Skind i hine gode Dage, da Junglen var ny. Hele Junglefolket kom frem for ham uden Frygt, og hans Ord var hele Junglens Lov. I husker, vi var den Gang eet Folk. Og dog, en Nat blev der Strid imellem to Bukke — en Uenighed om Græsningen, saadan som I nu afgør med Hovedet og Forbenene — og det siges, at da de to talte deres Sag for den første af Tigre, der laa imellem Blomsterne, stødte en Buk til ham med sine Horn,

og den første af Tigre glemte, at han var Junglens Herre og Dommer, og han sprang løs paa den Buk og knækkede dens Hals.

»Aldrig før den Nat var nogen af os død, og da den første af Tigre saa, hvad han havde gjort, og blev forvildet af Blodlugten, løb han bort til Sumpene mod Nord, og vi af Junglefolket, som var ladte tilbage uden Dommer, kom i Kamp med hverandre indbyrdes. Tha hørte Larmen deraf og kom tilbage; og somme af os sagde dette og andre af os sagde hint, men han saa den døde Buk mellem Blomsterne og spurgte, hvem der havde dræbt den, og vi af Junglefolket kunde ikke sige det, fordi Blodlugten gjorde os forvildede, netop som den samme Lugt den Dag i Dag gør os forvildede. Vi løb frem og tilbage i Kredse, gjorde Krumspring og skreg op og rystede paa Hovedet. Derfor befalede Tha de lavgrenede Træer og de krybende Lianer i Junglen, at de skulde mærke den, der havde dræbt Bukken, saa at han kunde kende ham; og Tha sagde: »Hvem vil nu være Junglefolkets Herre?« Op sprang da den graa Abe, som lever mellem Grenene, og sagde: »Jeg vil nu være Junglens Herre.« Hertil lo Tha og sagde: »Saa være det,« og gik meget vred bort.

»Børn, I kender den graa Abe. Han var den Gang, ligesom han er nu. I Begyndelsen satte han et klogt Ansigt op, men snart begyndte han at klø sig og springe op og ned, og da Tha vendte tilbage, fandt han den graa Abe hængende ved en Gren med Hovedet nedad og gøre Nar af dem, der stod nedenunder; og de gjorde til Gengæld Nar af ham. Og saaledes var der ingen Lov i Junglen — kun taabelig Tale og meningsløse Ord.

»Da kaldte Tha os alle sammen og sagde: »Den første af eders Herrer har bragt Døden ind i Junglen, og den anden Skændselen. Nu er det paa Tide, at der kommer en Lov, og det en Lov, som I ikke kan bryde. Nu skal I lære Frygten at kende, og naar I har fundet ham, skal I vide, at han er eders Herre, og saa skal det øvrige følge efter.« Da sagde vi af Junglefolket: »Hvad er Frygten?« Og Tha sagde: »Søg, til I finder.« Derfor drog vi frem og tilbage i Junglen og søgte efter Frygten, og det varede ikke længe, førend Bøflerne —«

»Uh!« sagde Mysa, Bøflernes Fører, fra deres Sandbanke.

»Ja, Mysa, det var Bøflerne. De kom tilbage med den Efterretning, at Frygten sad i en Hule i Junglen, og han havde ingen Haar og gik paa Bagbenene. Saa fulgte vi af Junglefolket Bøffelhjorden, indtil vi kom til den Hule, og Frygten stod ved dens Munding, og han var, som Bøflerne havde sagt, haarløs og han gik paa Bagbenene. Da han saa os, raabte han højt, og hans Stemme fyldte os med den Frygt, som vi nu føler, og vi løb bort, trampende paa hverandre og sønderrivende hverandre, fordi vi var bange. Den Nat — saaledes blev der mig fortalt — lagde vi af Junglefolket os ikke sammen, som det plejede at være vor Sædvane, men hver Stamme drog bort for sig selv — Vildsvinet med Vildsvinet, Hjorten med Hjorten; Horn ved Horn, Hov ved Hov — Lige holdt sig til Lige, og laa saaledes og rystede af Skræk i Junglen.

»Kun den første af Tigre var ikke med os, thi han laa endnu skjult i Sumpene mod Nord, og da han hørte om det Væsen, vi havde set i Hulen, sagde han: »Jeg vil

gaa til dette Væsen og knække dets Hals.« Derfor løb han hele Natten, indtil han kom til Hulen, men Træerne og Lianerne paa hans Vej huskede den Befaling, Tha havde givet, og sænkede deres Grene og mærkede ham, medens han løb, ved at trække deres Fingre tværs over hans Ryg, hans Side, hans Pande og hans Kind. Hvor de rørte ham, blev der et Mærke og en Stribe paa hans gule Hud. Og de Striber bærer hans Børn den Dag i Dag! Da han kom til Hulen, strakte Frygten, den haarløse, sin Haand ud og kaldte ham »den sribede, som kommer om Natten,« og den første af Tigre blev bange for den haarløse og løb hylende tilbage til Sumpene.»

Her lo Mowgli stille med Hagen i Vandet.

»Saa højt hylede han, at Tha hørte ham og sagde: »Hvad fejler dig?« Og den første af Tigre løftede sin Mund op mod den nys skabte Himmel, som nu er saa gammel, og sagde: »Giv mig min Magt tilbage, o Tha. Jeg er beskæmmet for hele Junglen, og jeg er løben bort for en haarløs, og han kaldte mig ved et skændigt Navn.« »Og hvorfor?« sagde Tha. »Fordi jeg er tilsmurt af Sumpenes Dynd,« sagde den første af Tigre. »Saa svøm og rul dig i det vaade Græs, og hvis det er Dynd, vil det sikkert skylles af,« sagde Tha; og den første af Tigre svømmede, og rullede og rullede sig, indtil Junglen løb rundt for hans Øjne, men ikke den mindste Stribe paa hans Skind forandrede sig, og Tha, som iagttog ham, lo. Da sagde den første af Tigre: »Hvad har jeg gjort, at dette skulde hænde mig?« Tha sagde: »Du har dræbt Bukken, og du har sluppet Døden løs i Junglen, og med Døden er Frygten kommen, saa at Junglefolket er bange

for hverandre, ligesom du er bange for den haarløse.« Den første af Tigre sagde: »De vil aldrig frygte mig, thi jeg har kendt dem lige fra Begyndelsen.« Tha sagde: »Gaa og se.« Og den første af Tigre løb frem og tilbage, og raabte højt til Hjorten og Vildsvinet og Sambhuren og Pindsvinet og alle Junglefolkene; men de flygtede alle for ham, som havde været deres Dommer, fordi de var bange.

»Da kom den første af Tigre tilbage, og hans Stolthed var knækket i ham, og han slog sit Hoved imod Jorden og sled i Muldet med sine Fødder og sagde: »Husk, at jeg een Gang var Junglens Herre! Glem mig ikke, o Tha. Lad mine Børn erindre, at jeg een Gang var uden Skam eller Frygt!« Og Tha sagde: »Dette vil jeg gøre, fordi du og jeg tilsammen saa Junglen blive skabt. Een Nat i hvert Aar skal det være, som det var, førend Bukken blev dræbt — for dig og dine Børn. Hvis I i hin ene Nat møder den haarløse — og hans Navn er Menneske — da skal I ikke være bange for ham, men han skal være bange for eder, som om I var Junglens Dommere og Herrer over alle Ting. Vis ham Barmhjærtighed i denne hans Frygtens Nat; thi du har lært at kende, hvad Frygt er.«

»Da svarede den første af Tigre: »Jeg er tilfreds;« men da han næste Gang drak, saa han de sorte Striber paa sin Side, og han mindedes det Navn, som den haarløse havde givet ham, og blev vred. I et Aar boede han i Sumpene og ventede paa, at Tha vilde holde sit Løfte. Og en Nat, da Maanens Schakal (Aftenstjærnen) stod over Junglen, følte han, at hans Nat var over ham, og han gik til hin Hule for at møde den haarløse. Og da skete det, som Tha havde lovet, thi den haarløse faldt ned for ham

og laa udstrakt paa Jorden, og den første af Tigre slog ham og knækkede hans Ryg, thi han troede, at der kun var eet saadant Væsen i Junglen, og at han havde dræbt Frygten. Og medens han stod og snuste til den dræbte, hørte han Tha komme fra Skovene mod Nord, og straks efter lød den første af Elefanter Stemme — det er den Stemme, vi hører nu — «

Tordenen rullede mellem de tørre, nøgne Bakker, men den bragte ingen Regn med sig — kun Kornmod, som glimtede bag Bakkekammene — og Hathi vedblev:

»Det var den Stemme, han hørte, og den sagde: »Er dette din Barmhjærtighed?« Den første af Tigre slikkede sine Læber og sagde: »Hvad gør det til Sagen? Jeg har dræbt Frygten.« Og Tha sagde: »O, du blinde Daare! Du har løsnet Baandene om Dødens Fødder, og den vil følge dit Spor, indtil du dør. Du har lært Mennesket at dræbe!«

»Den første af Tigre betragtede sit Bytte og sagde: »Han er, som Bukken var. Der er ingen Frygt længere. Nu skal jeg atter være Junglefolkets Dommer.«

»Og Tha sagde: »Aldrig mere skal Junglefolket komme til dig. Aldrig skal de krydse dit Spor eller sove i din Nærhed eller følge efter dig eller græsse ved dit Leje. Kun Frygten skal følge dig og byde dig adlyde med et Slag, som du ikke kan se. Han skal faa Jorden til at aabne sig under dine Fødder, faa Lianen til at slynge sig om din Hals, faa Træstammerne til at vokse sammen omkring dig, højere end du kan springe, og tilsidst skal han tage dit Skind til at indhylle sine Unger i, naar de fryser. Du har ikke vist ham nogen Barmhjærtighed, og han vil ikke vise dig nogen.«

»Den første af Tigre var saare dristig, thi hans Nat var endnu over ham, og han sagde: »Thas Løfte er Thas Løfte. Han vil ikke tage min Nat fra mig?« Og Tha sagde: »Din ene Nat er din, som jeg har sagt, men der er en Pris at betale. Du har lært Mennesket at dræbe, og han lærer hurtigt.«

»Den første af Tigre sagde: »Han er her under min Fod, og hans Ryg er knækket. Lad Junglen vide, at jeg har dræbt Frygten.«

»Da lo Tha og sagde: »Du har dræbt een af mange, men du skal selv fortælle Junglen det — thi din Nat er endt!«

»Og Dagen kom; og ud af Hulens Munding traadte en anden haarløs, og han saa den dræbte ligge paa Stien, og den første af Tigre staa over ham, og han tog en spids Stok —«

»Nu kaster de med en Tingest, som skærer,« sagde Sahi, idet han raslede ned ad Flodbredden; thi Sahi blev anset for ualmindelig velsmagende af Gonderne — de kaldte ham Ho-Igoo — og han kendte noget til den nederdrægtige lille gondiske Økse, der farer igennem en Lysning i Junglen ligesom en Guldsmed.

»Det var en spids Stok, saadan som de anbringer i Bunden af en Faldgrube,« sagde Hathi; »og han kastede den og ramte den første af Tigre dybt i Siden. Og saaledes skete det, som Tha havde sagt, thi den første af Tigre løb hylende frem og tilbage i Junglen, indtil han fik Stokken revet ud, og hele Junglen vidste, at den haarløse kunde ramme langt borte fra, og de frygtede mere end før. Saaledes skete det, at den første af Tigre lærte den

haarløse at dræbe — og I véd, hvor megen Skade det siden har forvoldt hele vort Folk — ved Snaren og Faldgruben og den skjulte Fælde og den flyvende Stok og den stikkende Bræmse, der kommer ud af hvid Røg (Hathi mente Bøssen) og den røde Blomst, som driver os ud paa fri Mark. Men een Nat i Aaret frygter den haarløse Tigeren, som Tha lovede, og aldrig har Tigeren givet ham Grund til at være mindre bange. Hvor han finder ham, der dræber han ham, i Erindring om, hvorledes den første af Tigre blev beskæmmet. Men for øvrigt vandrer Frygten frem og tilbage i Junglen ved Dag og ved Nat.«

»Aa! Aa!« sagde Hjortene, tænkende over, hvor meget det betød for dem.

»Og kun naar der er een stor Frygt over alle, som der nu er, kan vi af Junglefolket lægge vore smaa Bekymringer til Side og mødes paa eet Sted, saadan som vi gør nu.«

»Det er kun een Nat, at Mennesket frygter Tigeren?« sagde Mowgli.

»Kun een Nat,« svarede Hathi.

»Men jeg — men vi — men hele Junglen véd, at Shere Khan dræber et Menneske to og tre Gange om Maaneden.«

»Ja vist. Da springer han bagfra og vender Hovedet til Side, idet han slaar, thi han er fuld af Frygt. Hvis Mennesket saa paa ham, vilde han løbe. Men i sin Nat gaar han aabenlyst ned til Landsbyen. Han gaar ind mellem Husene og stikker sit Hoved ind ad Døren, og Menneskene falder ned paa deres Ansigter, og der dræber han. Dræber een i den Nat.«

»Aa!« sagde Mowgli til sig selv og trillede sig rundt i Vandet. »Nu forstaar jeg, hvorfor Shere Khan bød mig se paa sig. Han fik ingen Glæde af det, thi han kunde ikke holde sine Øjne rolige, og — og jeg faldt da ikke ned for hans Fødder. Men jeg er jo rigtignok heller ikke noget Menneske; jeg hører til det frie Folk.«

»Umm!« sagde Bagheera dybt nede i sin lodne Strube. »Kender Tigeren sin Nat?«

»Ikke førend Maanens Schakal hæver sig over Aften-
taagen. Stundom falder den i den tørre Sommer og stundom i den vaade Regntid — denne Tigerens ene Nat. Men deri er den første af Tigre Skyld, saa vel som i, at vi nu kender Frygten.«

Hjortene udstødte sorgfulde Grynt, og Bagheeras Læber krusedes af et onskabsfuldt Smil. »Kender Menneskene denne Historie?« sagde han.

»Ingen kender den undtagen Tigrene og vi, Elefanterne — Thas Børn. Nu har I her ved Vandet hørt den, og jeg har talt.«

Hathi dyppede sin Snabel i Vandet til Tegn paa, at han ikke havde Lyst til at tale mere.

»Men — men — men,« sagde Mowgli, vendende sig til Baloo, »hvorfor vedblev den første af Tigre ikke at æde Græs og Blade og Træer? Han knækkede jo kun Bukkens Hals. Han aad ikke. Hvad førte ham til det varme Kød?«

»Træerne og Lianerne mærkede ham, lille Broder, og gjorde ham til det sribede Væsen, som vi ser. Aldrig vilde han mere æde deres Frugt; men fra den Dag af

hævnede han sig paa Hjortene og de øvrige Græsædere,« sagde Baloo.

»Du kender altsaa Historien. Hvad? Hvorfor har du aldrig fortalt mig den?«

»Fordi Junglen er fuld af saadanne Historier. Hvis jeg begyndte, vilde der aldrig blive Ende paa dem. Slip mit Øre, lille Broder!«

Tiger, Tiger!

Da Mowgli forlod Ulvehulen efter at have besejret Stammen ved Raadsklippen, gik han ned til de dyrkede Jorder, hvor Landsbyfolkene boede, men han standsede ikke dér, fordi det var altfor nær ved Junglen, og han vidste, at han havde skaffet sig i det mindste een slem Fjende i Raadsforsamlingen. Derfor skyndte han sig videre ad den ujævne Vej, der løb gennem Dalen, og fulgte den i et jævnt Trav næsten fem Mil, indtil han kom til en Egn, som han ikke kendte. Her udvidede Dalen sig til en stor Slette, oversaaet med adspredte Klippestykker og gennemskaaren af Kløfter. For den ene Ende af Sletten laa en lille Landsby, og for den anden voksede det frodige Junglekrat lige ned til Græsmarkerne, hvor det standsede saa brat, som om det var bleven skaaret af med en Kniv. Over hele Sletten gik Kvæg og Bøfler og græssede, og da de smaa Dreng, der vogtede Hjorderne, saa Mowgli, raabte de op og løb deres Vej, mens de gule Hunde, der driver omkring ved alle indiske Landsbyer, gøede. Mowgli gik videre, thi han var sulten, og da han kom til Landsbyens Indgang, saa han, at den store Tjørnebusk, hvor Porten blev spærret, naar Tusmørket faldt paa, var skubbet til Side.

»Hm!« sagde han, thi paa sine natlige Strejftog efter Føde havde han truffet paa mere end een af den Slags Forskansninger. »Menneskene her er altsaa ogsaa bange for Junglefolket.« Han satte sig ned ved Porten, og da en Mand kom ud, rejste han sig op, aabnede sin Mund og pegede ned i den for at antyde, at han var sulten. Manden gloede paa ham og løb saa tilbage op igennem Landsbyens eneste Gade, raabende paa Præsten. Præsten, som var en stor, tyk Mand, klædt i hvidt og med et rødt og gult Mærke i Panden, gik ned til Porten, og sammen med ham mindst hundrede andre, som gloede og snakkede og raabte og pegede paa Mowgli.

»De har daarlige Manerer, disse Menneskevæsener,« tænkte Mowgli ved sig selv. »Kun de graa Aber vilde opføre sig paa den Maade,« og han rystede sit lange, sorte Haar tilbage og rynkede Panden.

»Hvad er I bange for?« sagde Præsten. »Se paa Mærkerne paa hans Arme og Ben. Det er Ulvebid. Han er ikke andet end et Ulvebarn, der er løbet væk fra Junglen.«

Naturligvis var Ungerne ofte, naar de legede med Mowgli, komne til at nappe ham haardere, end de egentlig havde i Sinde, og hans Arme og Ben var derfor oversaaede med hvide Ar. Men han var den sidste i hele Verden, der vilde have kaldt det for Bid, thi han vidste, hvad et virkeligt Bid vilde sige.

»Ak! ak!« sagde to eller tre Kvinder i Munden paa hverandre. »Ulvne har bidt ham, stakkels Barn! Han er en køn Dreng. Hans Øjne skinner ligesom Ild. Sandelig, Messua, han ligner din Dreng, som Tigeren tog.«

»Lad mig se paa ham,« sagde en Kvinde med tunge

Kobberringe om Haandled og Ankler, og skyggede med Haanden over Øjnene, mens hun betragtede Mowgli. »Ja, det gør han rigtignok. Han er tyndere, men hans Øjne er aldeles som min Drengs.«

Præsten var en fiffig Mand, og han vidste, at Messua var gift med den rigeste Mand i Landsbyen. Derfor saa han en kort Stund op mod Himlen og sagde højtideligt: »Hvad Junglen har taget, har Junglen givet tilbage. Før Drengen til dit Hus, min Søster, og glem ikke at hædre den Præst, der ser saa dybt ind i Menneskelivet.«

»Ved den Okse, for hvilken jeg blev købt,« tænkte Mowgli, »al den Snakken er aldeles, som om jeg endnu en Gang blev taget i Øjesyn af Stammen! Naa, er jeg et Menneske, saa er jeg et Menneske.«

Mængden skiltes ad, og Kvinden vinkede til Mowgli, at han skulde følge med til hendes Hytte, der indeholdt en rød, lakeret Seng, en stor Kornbeholder af Ler med ejendommelige Reliefmønstre udenpaa, et halvt Dusin Kobberkasseroller, et Billede af en Hindugud i en lille Alkove, og paa Væggen et virkeligt Spejl af den Slags, som sælges paa Landsbymarkederne for en halvhundrede Øre.

Hun gav ham en stor Skaal Mælk og et Stykke Brød og saa lagde hun sin Haand paa hans Hoved og saa ham ind i Øjnene; thi hun tænkte, at det kunde dog maaske virkelig være hendes Søn, der var kommen tilbage fra Junglen, hvor Tigeren havde taget ham. »Nathoo, Nathoo!« sagde hun. Men Mowgli gav ikke noget Tegn til, at han kendte det Navn. »Husker du ikke den Gang, jeg gav dig dine nye Sko?« Hun berørte hans Fod, — den var næsten ligesaa haard som Horn. »Nej,« sagde hun sørgmodigt,

»disse Fødder har aldrig baaret Sko, men du ligner min Nathoo meget, og du skal være min Søn.«

Mowgli var urolig, fordi han aldrig før havde været under Tag; men da han betragtede Straataget, saa han, at han kunde rive Hul i det, hvad Øjeblik det skulde være, hvis han vilde bort, og han saa ogsaa, at Vinduet ingen Kroge havde. »Hvad nytter det til at være Menneske,« sagde han endelig til sig selv, »naar man ikke forstaar Menneskesproget? Jeg staar jo her ligesaa taabelig og stum, som et Menneske vilde være hos os i Junglen. Jeg maa lære at tale deres Sprog.«

Det var ikke for ingenting, at han, medens han var hos Ulvene, havde lært at efterligne Bukkenes Skrig og de smaa Vildsvins Grynten i Junglen. Saa snart Messua udtalte et Ord, gentog Mowgli det næsten aldeles rigtigt, og førend det blev mørkt, havde han lært Navnene paa mange af Genstandene i Hytten.

Ved Sengetid opstod der en Vanskelighed, thi Mowgli vilde ikke sove i noget, der i den Grad lignede en Pantherfælde, som denne Hytte, og da de lukkede Døren, sprang han ud gennem Vinduet. »Lad ham have sin Vilje,« sagde Messuas Mand. »Husk paa, at han sikkert aldrig før har sovet i en Seng. Hvis han virkelig er sendt os i Stedet for vor Søn, vil han ikke løbe bort.«

Altsaa strakte Mowgli sig i noget langt tørt Græs i Udkanten af Marken, men førend han endnu havde lukket Øjnene, puffedede en blød, graa Snude ham under Hagen.

»Pyh!« sagde Graabroder (det var den ældste af Mutter Ulvs Unger). »Dette er kun en daarlig Løn for at have fulgt dig fem Mil. Du lugter allerede af Brænderøg

og Kvæg — aldeles ligesom et Menneske. Vaagn op, lille Broder; jeg har nyt at melde.«

»Har I det alle godt i Junglen?« sagde Mowgli og omfavnede ham.

»Alle, undtagen de Ulve, som blev svedne af den røde Blomst. Men hør nu. Shere Khan er gaaet sin Vej for at jage langt borte, indtil hans Pels er bleven hel igen, thi han blev slemt forbrændt. Og han sværger paa, at naar han kommer tilbage, vil han kaste dine Knokler i Waingunga.«

»Det skal vi være to om. Jeg har ogsaa gjort et lille Løfte. Men det er altid godt at høre nyt. Jeg er træt i Aften, meget træt af alt det nye, jeg har oplevet, Graabroder, — men bring mig stadig de Nyheder, du faar at høre.«

»Og du glemmer jo ikke, at du er en Ulv? Menneskene vil ikke faa dig til at glemme det?« sagde Graabroder ængsteligt.

»Aldrig! Jeg vil aldrig glemme, at jeg elsker dig og alle derhjemme i Hulen; men jeg vil heller aldrig glemme, at Stammen har udstødt mig.«

»Maaske bliver du ogsaa udstødt af denne Stamme. Menneskene er kun Mennesker, lille Broder, og deres Snak er ligesom Frørnes Snak i en Dam. Naar jeg kommer herved igen, vil jeg vente paa dig i Bambuskrattet ved Udkanten af Græsmarken.«

I tre Maaneder efter den Nat kom Mowgli næppe en eneste Gang udenfor Landsbyens Port, saa travlt havde han med at lære Menneskenes Sæder og Skikke. For det første maatte han bære et Klæde rundt om Lænderne, hvad der plagede ham skrækkeligt; og dernæst maatte han

lære en hel Del om Penge, som han ikke forstod et Muk af, og om Pløjning, hvis Nytte han ikke kunde indse. Endvidere drillede Landsbyens Smaabørn ham og gjorde ham meget vred. Heldigvis havde Jungleloven lært ham at beherske sig, thi i Junglen er Liv og Føde afhængig af, om man har den fornødne Selvbeherskelse; men naar de gjorde Nar af ham, fordi han ikke vilde lege eller sætte Drager op, eller fordi han udtalte et eller andet Ord galt, var det kun Bevidstheden om, at det var under en Jægers Værdighed at dræbe smaa nøgne Unger, der afholdt ham fra at tage dem i Nakken og slaa dem i Stumper og Stykker. Han kendte slet ikke sin egen Styrke. I Junglen vidste han, at han var svag i Sammenligning med Dyrene, men i Landsbyen sagde Folk, at han var stærk som en Okse. Han havde intet Begreb om, hvad Frygt var, thi da Landsbypræsten sagde ham, at Guden i Templet vilde blive vred paa ham, hvis han spiste Præstens Mangoer, saa tog han Gudebilledet, bar det hen til Præstens Hus og bad Præsten om at gøre Guden vred, saa vilde han med Glæde slaas med den. Det var en frygtelig Skandale, men Præsten fik den dysset ned, og Messuas Mand maatte betale en Mængde Sølv for at forsone Guden. Fremdeles havde Mowgli ikke Skygge af Idé om Kasteforskel mellem Mand og Mand. Da Pottemagerens Æsel faldt i Lergraven, trak Mowgli det op ved Halen, og hjalp ham med at læsse Potterne paa det, da han skulde til Markedet i Kanhiwara. Det var ogsaa en slem Skandale, thi Pottemageren er en Mand af lav Kaste, og hans Æsel er endnu længere nede i Rangforordningen. Da Præsten skændte paa Mowgli, truede Mowgli med at sætte ham op paa Æselet, hvorfor

Præsten sagde til Messuas Mand, at han gjorde bedst i at sætte Mowgli til Arbejde saa snart som muligt; og Landsbyens Høvding sagde til Mowgli, at han skulde gaa ud med Bøflerne næste Dag og vogte dem, mens de græssede. Ingen var gladere herover end Mowgli; og samme Aften gik han, fordi han saa at sige var bleven udnævnt til Embedsmand i Landsbyen, hen for at deltage i en Forsamling, der hver Aften mødtes paa den murede Terrasse under det store Figentræ. Det var Landsbyens Klub; Høvdingen, Natvægteren, Barberen, der var inde i al Landsbysladderen, og gamle Buldeo, Landsbyens Jæger, der ejede en gammel Soldaterbøsse, samledes her for at ryge. Aber sad og pludrede i Grenene over deres Hoveder, og under Terrassen var der et Hul, hvor en Brilleslange boede, og den fik sin lille Skaal Mælk hver Aften, fordi den var hellig; og de gamle Mænd sad omkring Træet og talte sammen og dampede af de store Huka'er (Vandpiber) til langt ud paa Aftenen. De fortalte vidunderlige Historier om Guder og Mennesker og Spøgelser; og Buldeo fortalte endnu vidunderligere Historier om Dyrenes Liv i Junglen, indtil Øjnene var nærvæd at trille ud af Hovedet paa Børnene, der sad udenfor Kredsen. De fleste af Historierne drejede sig om Dyr, thi Junglen havde de jo altid lige i Nærheden: Hjortene og Vildsvinene stjal af deres Afgrøde, og af og til blev et Menneske i Tusmørket bortført af en Tiger, ikke langt fra Indgangen til Landsbyen.

Mowgli, der jo naturligvis kendte noget til det, de talte om, maatte gemme Ansigtet i Hænderne for at skjule, hvor godt han morede sig, mens Buldeo, med Bøssen over

Knæene, steg fra den ene vidunderlige Historie til den anden, og Mowgli Skuldre rystede af Latter.

Buldeo sad og forklarede, at den Tiger, der havde bortført Messuas Søn, var en Spøgelsetiger, og dens Legeme beboedes af Aanden af en ondskabsfuld gammel Aagerkarl, der var død for nogle Aar siden. »Og jeg véd, at det forholder sig saadan,« sagde han, »thi Purun Dass haltede altid paa Grund af et Slag, han havde faaet under Spektaklerne, den Gang hans Regnskabsbøger blev brændte; og den Tiger, jeg taler om, den halter ogsaa, som man kan se af dens ujævne Spor.«

»Det er sandt, det er sandt, det maa være sandt,« sagde Graaskæggene og nikkede.

»Er alle dine Fortællinger ligesaa gale Røverhistorier?« sagde Mowgli. »Den Tiger halter, fordi den blev født halt, — det véd jo al Verden. Det er Barnesnak at sige, at en Aagerkarls Sjæl er gaaet over i et Dyr, der aldrig har havt saa meget Mod som en Schakal.«

Buldeo var maalløs af Forbavselse et Øjeblik, og Høvdingen stirrede paa Drengen.

»Oho! Naa, saa det er Jungleungen?« sagde Buldeo. »Naar du er saa klog, saa skulde du hellere bringe dens Skind til Kanhiwara, thi Regeringen har sat en Pris af hundrede Rupier paa dens Liv. Men endnu hellere skulde du tie stille, naar ældre Folk taler.«

Mowgli rejste sig for at gaa. »Nu har jeg ligget her hele Aftenen og lyttet til,« raabte han tilbage over sin Skulder, »og med een eller to Undtagelser har Buldeo ikke sagt eet sandt Ord om Junglen, som dog ligger udenfor hans Dør. Hvor skal jeg da tro paa Historien om de Spøgelser og Guder og Nisser, som han siger, at han har set?«

»Det er paa høje Tid, at den Dreng kommer ud og vogter Kvæg,« sagde Høvdingen, mens Buldeo fnyste og snøftede af Vrede over Mowglis Uforsømmethed.

I de fleste indiske Landsbyer er det Skik, at nogle faa Drengene driver Kvæget og Bøflerne paa Græs tidligt om Morgenen og hjem igen om Aftenen; og disse Dyr, som vilde trampe en hvid Mand ihjæl, finder sig i, at nogle Børn, som næppe naar op til deres Snuder, slaar dem og skælder dem ud og hujer ad dem. Saa længe Drengene holder sig i Nærheden af Hjordene, er de sikre nok, thi ikke en Gang en Tiger tør angribe en Flok Kvæg. Men hvis de strejfer om for at plukke Blomster eller jage efter Firben, bliver de stundom bortførte af Tigeren. Næste Morgen ved Dag gry red Mowgli gennem Landsbygaden paa Ryggen af Rama, den store Tyr, og de skiferblaa Bøfler med de lange, bagud krummede Horn og de vilde Øjne kom een for een ud af deres Stalde og fulgte ham. Mowgli overbeviste snart de andre Børn, der var med ham, om, at han var deres Herre og Mester. Han tampede Bøflerne med en lang, glat Bambusstok og gav Kamya, en af Drengene, Ordre til at lade Kvæget græsse for sig selv, mens han selv drog videre med Bøflerne, samt paa-lagde ham at passe vel paa ikke at fjærne sig fra Hjorden.

En indisk Græsgang er fuld af Klippestykker, Buske, Tuer og smaa Kløfter, imellem hvilke Hjorderne spreder sig og forsvinder. Bøflerne holder sig i Reglen til Dammene og de sølede Steder, hvor de ligger og vælter sig eller soler sig i det varme Dynd i Timevis. Mowgli drev dem hen til den Kant af Sletten, hvor Waingungafloden bryder frem fra Junglen; saa lod han sig glide ned af Ramas Ryg og løb

hen til et Bambuskrat, hvor han fandt Graabroder. »Aa,« sagde Graabroder, »her har jeg ventet i mange Dage. Men hvad skal det betyde, at du kommer med en Kvæg-hjord!«

»Jeg er Landsbyhyrde for Tiden,« sagde Mowgli. »Hvad nyt om Shere Khan?«

»Han er kommen tilbage til denne Egn og har længe ligget paa Lur efter dig. Nu er han gaaet bort igen, thi det er sparsomt med Vildt. Men han har i Sinde at dræbe dig.«

»Det er godt,« sagde Mowgli. »Saa længe han er borte, maa du eller en af Brødrene sidde paa den Klippeblok dér, saa at jeg kan se dig, naar jeg kommer ud fra Landsbyen. Naar han kommer tilbage, saa vent paa mig i Kløften ved Dhaktræet midt paa Sletten. Vi behøver da heller ikke at vandre lige ind i Gabet paa Shere Khan.«

Saa udsøgte Mowgli sig et skyggefuldt Sted, hvor han lagde sig ned og sov, mens Bøflerne græssede omkring ham. At vogte Kvæg i Indien er saa omtrent det dovreste Dagdriverliv i hele Verden. Kvæget driver rundt og gumler og lægger sig ned og driver afsted igen, uden saa meget som at brøle. De grynter blot, og Bøflerne endda kun meget sjældent; de vandrer een for een ud i Mudderpølene og arbejder sig frem i Dyndet, indtil kun deres Snuder og sløve, porcellænsblaa Øjne viser sig paa Overfladen, og der ligger de saa ligesaa roligt og tungt som Træblokke. Solen brænder, saa at det ser ud, som om Klipperne dansede i Varmen, og Hyrdedrengen hører en Glente (aldrig mere end een) skrigе saa højt oppe i Luften, at den næsten er usynlig, og han véd, at hvis han døde,

eller en Ko døde, vilde Glenten suse ned, og den nærmeste Glente, Mile borte, vilde se den synke og selv følge efter, og ligesaa den næste og den næste, og næsten endnu før han var rigtig død, vilde en Snes sultne Glenter være komne farende ud fra det tomme Rum. Saa sover han og vaagner og sover igen, flætter smaa Kurve af tørt Græs og putter Græshopper i dem, eller laver sig et Halsbaand af røde og sorte Nødder fra Junglen, eller iagttager et Firben, der soler sig paa en Klippeblok, eller en Slange, der jager en Frø nede ved Sumpen. Saa synger Drengene lange, lange Sange med løjerlige Triller i Slutningen paa de indfødtes Vis, og en enkelt Dag synes at være længere end de fleste Menneskers hele Liv; eller maaske de bygger en Borg af Ler med Lerfigurer af Mennesker og Heste og Bøfler, og stikker Siv i Menneskenes Hænder og leger, at de er Konger og de andre Figurer deres Hære, eller at de er Guder, som skal tilbedes. Saa falder Aftenen paa; Drengene raaber, og Bøflerne rejser sig fra det klæbrige Dynd med en Lyd som Geværskud, og saa vandrer de alle afsted i en lang Række henover den graa Slette tilbage til Landsbyens blinkende Lys.

Dag efter Dag drev Mowgli Bøflerne ud til deres Sølepladser, og Dag efter Dag saa han Graabroders Ryg en halv Mils Vej borte paa den anden Ende af Sletten, — hvoraf han vidste, at Shere Khan ikke var vendt tilbage, — og Dag efter Dag laa han i Græsset og lyttede til Lydene rundtom, og drømte om de gamle Dage i Junglen. Hvis Shere Khan havde traadt galt paa sin halte Fod oppe i Junglen ved Waingunga, vilde Mowgli have kunnet høre ham, saa stille var disse lange Morgener.

Tilslidst kom der en Dag, da han ikke saa Graabroder paa det aftalte Sted, og han lo og drev Bøflerne henimod Kløften ved Dhaktræet. Der sad Graabroder, og hvert Haar paa hans Ryg strittede.

»Han har skjult sig i en Maaned for at gøre dig tryg. Han gik over Bakkerne i Gaar Nat sammen med Tabaqui, lige i dit Spor,« sagde Ulven pustende.

Mowgli rynkede Panden. »Jeg frygter ikke for Shere Khan, men Tabaqui er meget listig.«

»Ham skal du ikke være bange for,« sagde Graabroder og slikkede sig en Smule om Munden. »Jeg mødte Tabaqui ved Daggry. Nu fortæller han Glenterne alt, hvad han véd, men han fortalte ogsaa mig det, førend jeg knækkede Ryggen paa ham. Shere Khans Plan er at ligge paa Lur efter dig ved Landsbyporten i Aften — efter dig og ingen anden. For Øjeblikket ligger han og hviler sig i den store, tørre Kløft ved Waingunga.«

»Har han ædt i Dag, eller vil han jage mig med tom Mave?« sagde Mowgli, vel vidende, at Svaret betød Liv eller Død for ham.

»Han dræbte et Vildsvin ved Daggry, og drukket har han ogsaa. Du husker nok, Shere Khan har aldrig kunnet faste, ikke en Gang naar det gælder Hævn.«

»Aa, det Fæ! det Fæ! Saa dum som en Unges Unge! Han har baade ædt og drukket, og nu bilder han sig ind, at jeg vil vente, til han har sovet! Hvor ligger han? Hvis vi bare var en halv Snes Stykker, kunde vi faa Bugt med ham, mens han ligger. Bøflerne her vil ikke angribe ham, med mindre de lugter ham, og jeg kan ikke deres Sprog. Kan vi ikke komme paa hans Spor, saa at de kan lugte det?«

»Han svømmede et langt Stykke ned ad Waingunga for at forhindre det,« sagde Graabroder.

»Det har Tabaqui lært ham, det er sikkert nok. Han vilde aldrig selv være faldet paa det.« Mowgli stod med Fingeren i Munden og tænkte: »Den store Kløft ved Waingunga. Den munder ud i Sletten, ikke en halv Fjerdingvej herfra. Jeg kan føre Hjorden rundt gennem Junglen til den øverste Ende af Kløften og saa lade den storme ned — men saa vilde han luske ud af den nederste Ende. Den maa vi spærre. Graabroder, kan du dele Hjorden for mig?«

»Nej, jeg maaske ikke — men jeg har bragt en klog Hjælper med.« Graabroder travede bort og dukkede ned i et Hul. Straks efter viste der sig et stort, graat Hoved, som Mowgli godt kendte, og den varme Luft fyldtes af det trøstesløseste Skrig i hele Junglen — en Ulvs Jagthyl ved højlys Dag.

»Akela! Akela!« udbrød Mowgli og klappede i Hænderne. »Jeg kunde jo have vidst, at du ikke vilde glemme mig. Vi har et stort Stykke Arbejde for os. Del Hjorden, Akela. Hold Kørerne og Kalvene sammen og Tyrene og Plovbøflerne for sig.«

De to Ulve løb ud og ind mellem Hjorden, som snøftende kastede Hovederne i Vejret og delte sig i to Hobe. I den ene stod Bøffelkørerne rundt om deres Kalve, gloede og skrabede i Jorden med Fødderne, rede til at angribe Ulvene og trampe Livet ud af dem, hvis de blot stod stille et Øjeblik; i den anden pustede og stampede Tyrene og Bøflerne, men skønt de gjorde et mere truende Indtryk, var de ikke nær saa farlige, thi de havde ingen Kalve

at beskytte. Seks Mand kunde ikke have delt Hjorden smukkere.

»Hvad nu?« stønnede Akela. »De forsøger paa at slutte sig sammen igen.«

Mowgli sprang op paa Ramas Ryg. »Driv Tyrene til venstre, Akela. Graabroder, naar vi er borte, saa hold Kørerne sammen og driv dem ind i den nederste Ende af Kløften.«

»Hvor langt?« spurgte Graabroder stønnende og pustende.

»Indtil Siderne af Kløften er saa høje, at Shere Khan ikke kan springe over dem,« raabte Mowgli. »Hold dem dér, til vi kommer.« Tyrene foer afsted, drevne af Akela, og Graabroder stoppede lige foran Kørerne. De styrtede løs paa ham, og han jog afsted, stadig holdende sig lige foran dem, henimod Kløftens nedre Munding, mens Akela drev Tyrene et langt Stykke til venstre.

»Godt gjort! Et Anfald til, saa er de i fuld Fart. Forsigtig, Akela — forsigtig! Snapper du for meget, angriber Tyrene dig. Hallo! Dette her er en vildere Jagt end at jage Hjorte. Havde du tænkt dig, at disse Kreaturer kunde løbe saa rask?« raabte Mowgli.

»Jeg har — har ogsaa jaget den Slags før i mit Liv,« gispede Akela i Støvet. »Skal jeg dreje dem ind i Junglen?«

»Ja! Drej dem i en Fart. Rama er vild af Raseri. Aa, hvis jeg blot kunde sige ham, hvad det er, jeg vil have ham til at gøre i Dag!«

Tyrene drejede, denne Gang til højre, og foer larmende ind i Krattet. De andre Hyrdedrenge, der vogtede Kvæget en halv Fjerdingvej derfra, skyndte sig til Lands-

byen, saa hurtigt deres Ben kunde bære dem, og skreg, at Bøflerne var blevne gale og var løbet deres Vej. Men Mowglis Plan var simpel nok. Alt, hvad han vilde, var at gøre en stor Omvej op ad Bakken, naa Kløftens øverste Munding og saa lade Tyrene storme ned igennem den og klemme Shere Khan inde mellem Tyrene og Kørerne; thi han vidste, at naar Shere Khan havde ædt og drukket sig mæt, vilde han ikke være i Stand til at kæmpe eller klavre op ad Kløftens Sider. Nu beroligede han Bøflerne ved at tale til dem, og Akela var bleven langt tilbage og tudede kun nu og da for at sætte Fart i Bagtroppen. Det var en meget lang Omvej, thi de havde ikke Lyst til at komme for nær hen til Kløften og advare Shere Khan. Tilsidst drejede Mowgli den forskræmte Hjord ud paa en græsklædt Plet, som skraanede stejlt ned mod Kløftens øverste Munding. Deroppe fra Højden kunde man se ud over Trætoppene ned paa Sletten nedenfor; men Mowgli havde kun Øje for Kløftens Sider, og han saa til sin store Glæde, at de var næsten lodrette, og at de Ranker og Lianer, som hang ud over dem, ikke kunde give en Tiger Fodfæste til at slippe op.

»Lad dem faa Vejret, Akela,« sagde han og rakte Haanden op. »De har endnu ikke lugtet ham. Lad dem faa Vejret. Jeg maa fortælle Shere Khan, hvem det er, der kommer. Nu har vi ham i Fælden.«

Han satte Hænderne for Munden og raabte ned igenem Kløften, — det var næsten ligesom at raabe igennem en Tunnel, — og Ekkoet sprang fra Klippe til Klippe.

Efter lang Tids Forløb hørte man som Svar en mæt, lige vaagnet Tigers drævende, søvnige Snærren.

»Hvem raaber?» brølte Shere Khan, og en pragtfuld Paafugl flagrede skrigende op fra Kløften.

»Jeg, Mowgli! Kvægtyv, nu er Timen slaaet, da dit Skind skal dække Raadsklippen! Ned — jag dem ned, Akela! Ned med dig, Rama!«

Hjorden standsede et Øjeblik paa Brinken, men Akela satte i med sit mest skingrende Jagthyl, og de styrtede afsted imellem hverandre, akkurat ligesom Dampere i Strømhvirvler, mens Sand og Stene fløj dem om Ørene. Da de først var i Gang, var det dem umuligt at standse, og før end de endnu var komne rigtigt ind i Kløften, lugtede Rama Shere Khan og brølede.

»Haha!« lo Mowgli paa Ramas Ryg. »Nu véd du, hvad der er Mening!« Og den stride Strøm af sorte Horn, skummende Muler og glødende Øjne hvirvlede ned gennem Kløften, akkurat ligesom Rullestene skylles ned ad en opsvulmet Flod; de svagere blandt Bøfjerne blev puffede ud til Kløftens Sider, hvor de rev Slyngplanterne i Stumper og Stykker. De vidste, hvilket Stykke Arbejde de havde for sig, — en Bøffelhjords frygtelige Angreb, imod hvilket ingen Tiger kan gøre sig Haab om at holde Stand. Shere Khan hørte deres Hoves Dundren, kom paa Benene og traskede tungt ned igennem Kløften, seende fra Side til Side efter en Mulighed for Flugt, men Kløftens Vægge var lodrette, og han var nødt til at trave videre, tung af Mad og Drikke og oplagt til alt andet hellere end til at kæmpe. Hjorden plaskede gennem den Mudderpøl, han netop havde forladt, og brølede, saa at det rungede i den snævre Kløft. Mowgli hørte et svarende Brøl fra Kløftens nederste Ende, saa Shere Khan gøre omkring, — thi Tigeren vidste godt,

at i værste Tilfælde var det dog bedre at møde Tyrene end Køerne med deres Kalve, — og saa traadte Rama fejl, snublede og løb videre igen over noget blødt, indtil den, efterfulgt af alle Tyrene, brasede lige ind i den anden Hjord, og saa stærkt var Sammenstødet, at de svagere Bøfler blev løftede helt op fra Jorden. Stødet førte begge Hjorder ud paa Sletten, hvor de stangede og stampede og fnyste. Mowgli saa sit Snit, gled ned ad Ramas Ryg og slog om sig til højre og venstre med sin Stok.

»Rask, Akela! Spred dem! Adsplit dem, ellers giver de sig til at kæmpe med hverandre indbyrdes. Driv dem fra hverandre, Akela. Saa, Rama, — saa —! Stille, Børn! Rolig — bare rolig! Nu er det hele forbi.«

Akela og Graabroder løb hid og did og nappede Bøflerne i Benene, og skønt Hjorden een Gang drejede rundt for at fare op igennem Kløften, lykkedes det dog Mowgli at faa Rama til at gøre omkring, og saa fulgte de andre ham ned til Sølepladserne.

Shere Khan trængte ikke til mere. Han var død, og Glenterne flokkedes allerede om ham.

»Brødre, han døde som en Hund,« sagde Mowgli og greb efter den Kniv, som han nu, da han levede blandt Menneskene, altid bar i en Skede om Halsen. »Men han vilde aldrig have vovet at kæmpe. Hans Skind vil tage sig godt ud paa Raadsklippen. Lad os skynde os med at tage fat paa Arbejdet.«

En blandt Mennesker opdraget Dreng vilde aldrig have drømt om paa egen Haand at flaa en ti Fod lang Tiger, men Mowgli vidste bedre end nogen, hvorledes Skindet sidder paa Dyrene, og hvorledes man skal bære sig ad

med at faa det af. Ikke desto mindre var det et strængt Stykke Arbejde, og Mowgli flænsede og sled og brummede en Timestid, mens Ulvene sad og gispede med Tungen ud af Halsen eller gik hen og halede i Skindet, naar han forlangte det. Pludselig følte han en Haand paa sin Skulder, og da han saa op, fik han Øje paa Buldeo og hans Bøsse. Børnene havde fortalt nede i Landsbyen, at Bøflerne havde bisset, og Buldeo var harmfuld gaaet ud, kun altfor begærlig efter at faa Lejlighed til at give Mowgli en Overhaling, fordi han ikke passede ordentligt paa Hjorden. Ulvene trak sig tilbage ud af Sigte, saasnart de saa Manden komme.

»Hvad er dette for Narrestreger?« sagde Buldeo vredt. »Bilder du dig ind, at du kan flaa en Tiger? Hvor har Bøflerne dræbt den? Og det er oven i Købet den halte Tiger, paa hvis Hoved der er sat en Pris af hundrede Rupier! Naa ja — saa vil vi for denne Gang se igennem Fingre med, at du lod Hjorden bisse, og maaske du oven i Købet faar en Rupi, naar jeg har bragt Skindet til Kanhiwara.« Og han søgte i sit Lændeklæde efter sit Fyrtøj og bøjede sig ned for at afsvide Shere Khans Knurhaar, som de fleste indfødte Jægere altid gør, for ikke at blive forfulgte af Tigerens Spøgelse.

»Hm!« sagde Mowgli halvt ved sig selv, mens han krængede Skindet af den ene Forpote. »Saa du vil bringe Skindet til Kanhiwara, hæve Belønningen og maaske give mig een Rupi? Men jeg har selv Brug for det Skind. Tag den Ild væk, gamle Mand!«

»Hvad er det for en Maade at tale paa til Landsbyens bedste Jæger? Det er dit Held og dine Bøflers

Dumhed, der har hjulpet dig til dette Bytte. Hvis Tigreren ikke nylig havde ædt, vilde den nu være fem Mile herfra. Du kan ikke en Gang flaa den ordentligt, din Tiggerunge, og saa vover du endda at sige til mig, Buldeo, at jeg ikke maa svide dens Knurhaar! Mowgli, du skal ikke faa saa meget som en eneste Anna af Belønningen, men derimod en ordentlig Dragt Prygl. Lad Kadaveret ligge!»

»Ved den Okse, for hvilken jeg blev købt,« sagde Mowgli, som var i Færd med Skulderen, »skal jeg sidde her hele Dagen og skændes med en gammel Abekat? Akela! Dette Menneske plager mig.«

Buldeo stod endnu bøjet over Shere Khans Hoved, men pludselig laa han og sprællede i Græsset, mens en graa Ulv stod med begge Forbenene paa hans Bryst, og Mowgli flaaede væk saa ubekymret, som om han var ganske alene i hele Indien.

»Javel,« sagde han med sammenbidte Tænder. »Du har fuldstændig Ret, Buldeo. Jeg faar ikke saa meget som en eneste Anna af Belønningen. Der er en gammel Krig mellem denne halte Tiger og mig — en meget gammel Krig — og nu har jeg sejret.«

For at vise Buldeo Retfærdighed, maa vi sige, at hvis han havde været ti Aar yngre, vilde han have taget Kampen op med Akela, i Fald han havde mødt den i Skoven; men en Ulv, der adlød denne Dreng, som havde en gammel Krig med en menneskeædende Tiger — det var ikke noget almindeligt Dyr. Det var Trolddom og Hekseri af værste Slags, tænkte Buldeo, og han var næsten bange for, at Amuletten om hans Hals ikke kunde beskytte ham.

Han laa ganske stille og ventede hvert Øjeblik at se Mowgli forvandle sig til en Tiger.

»Maharaj! Store Konge!« hviskede han endelig hæst.

»Ja,« sagde Mowgli uden at vende Hovedet, men han lo ved sig selv.

»Jeg er en gammel Mand. Jeg vidste ikke af, at du var mere end en Hyrdedreng. Maa jeg rejse mig og gaa bort, eller vil din Tjener sønderrive mig?«

»Gaa, og Fred være med dig. Men bland dig ikke en anden Gang i min Jagt. Slip ham, Akela.«

Buldeo humpede afsted til Landsbyen, saa hurtigt han kunde, og saa sig flere Gange tilbage over Skulderen, om ikke Mowgli havde forvandlet sig til et eller andet frygteligt Uhyre. Da han naaede Landsbyen, fortalte han en Historie om Trolddom og Hekseri og Fortryllelse, som fik Præsten til at sætte et meget alvorligt Ansigt op.

Mowgli fortsatte sit Arbejde, men det var næsten Tusmørke, førend han og Ulvene blev færdige med at trække det store, spraglede Skind af Kadaveret.

»Nu maa vi gemme Skindet og drive Bøflerne hjem. Hjælp mig at samle dem, Akela.«

Hjorden marscherede afsted i Tusmørket og Aften-
taagen, og da de kom i Nærheden af Landsbyen, saa Mowgli Lys og hørte, at der blev blæst i Horn og ringet med Klokker i Templet. Den halve Landsby syntes at vente paa ham ved Porten. »Det er, fordi jeg har dræbt Shere Khan,« sagde han til sig selv; men i det samme susede en Hagl af Stene om Ørene paa ham, og Landsbyfolkene raabte: »Trolldmand! Ulveunge! Jungledjævel!

Gaa din Vej! Skynd dig afsted, eller Præsten skal forvandle dig til en Ulv igen. Skyd, Buldeo, skyd!«

Den gamle Soldaterbøsse knaldede, og en ung Bøffel brølede af Smærte.

»Mere Trolddom!« raabte Landsbyfolkene. »Han kan dreje Kuglerne til Siden. Buldeo, det var din egen Bøffel.«

»Hvad skal dette betyde?« sagde Mowgli forvirret, mens Stenene fløj tættere.

»De ligner vor egen Stamme, disse dine Brødre,« sagde Akela og satte sig roligt ned. »Jeg tror, at hvis Kugler har noget at betyde, saa er Meningen den, at de vil udstøde dig.«

»Ulv! Ulveunge! Gaa din Vej!« raabte Præsten og svang en Kvist af den hellige Tulsiplante.

»Igen? Sidste Gang var det, fordi jeg var et Menneske. Denne Gang er det, fordi jeg er en Ulv. Lad os gaa, Akela.«

En Kvinde — det var Messua — løb henimod Hjorden og raabte: »O, min Søn, min Søn! De siger, at du er en Troldmand, og at du kan forvandle dig til et Dyr, naar du vil; men jeg tror det ikke. Gaa din Vej, ellers dræber de dig. Buldeo siger, at du er en Heksemester, men jeg véd, at du har hævnnet Nathoos Død.«

»Kom tilbage, Messua!« raabte Skaren. »Kom tilbage, ellers stener vi dig!«

Mowgli lo en kort, haard Latter, thi en Sten havde ramt hans Mund. »Løb tilbage, Messua. Dette er en af de taabelige Historier, som de fortæller om Aftenen under det store Træ. Jeg har i det mindste hævnnet din Søns Død. Farvel; og løb rask til, thi Hjorden skal komme

hurtigere ind end de Stene, de kaster efter mig. Jeg er ikke nogen Trolldmand, Messua. Farvel!«

»Nu een Gang til, Akela!« raabte han derpaa. »Hjorden skal ind!«

Bøflerne var ivrige nok efter at komme ind i Landsbyen. Der behøvedes derfor næppe et Hyl af Akela, før end de foer som en Hvirvelvind gennem Porten og splittede Menneskemængden til højre og venstre.

»Tæl dem godt!« raabte Mowgli haanligt. »Det kan jo være, at jeg har stjaalet en af dem. Tæl dem godt, thi jeg agter ikke at vogte dem mere for eder. Lev vel, I Mennesker, og tak I Messua for, at jeg ikke kommer med mine Ulve og jager eder op og ned ad eders egne Gader.«

Han drejede sig om paa Hælen og vandrede bort sammen med den ensomme Ulv; og da han saa op mod Stjærnerne, følte han sig lykkelig til Mode. »Aldrig vil jeg mere sove i Fælder, Akela. Lad os hente Shere Khans Skind og gaa vor Vej. Nej; vi vil ikke gøre Landsbyen nogen Skade, thi Messua var god imod mig.«

Da Maanen stod op og sendte sine Straaler ud over Sletten, saa de forfærdede Landsbyfolk Mowgli, med to Ulve i Hælene paa sig og en Byldt paa Hovedet, trave afsted i det jævne Ulvetrav, der fortærer de lange Mile ligesaa hurtigt, som Ild fortærer tørt Græs. Saa ringede de med Tempelklokkerne og blæste i Hornene højere end nogensinde; og Messua græd, og Buldeo pyntede paa Fortællingen om, hvad han havde oplevet i Junglen, indtil han endte med at sige, at Akela havde rejst sig paa Bagbenene og snakket som et Menneske.

Maanen var netop ved at gaa ned, da Mowgli og de to Ulve naaede Bakken med Raadsklippen og standsede ved Mutter Ulvs Hule.

»De har stødt mig ud af Menneskestammen, Moder,« raabte Mowgli, »men her kommer jeg med Shere Khans Skind for at holde mit Ord.«

Mutter Ulv krøb med noget Besvær ud af Hulen med Ungerne efter sig, og hendes Øjne glødede, da hun saa Skindet.

»Jeg sagde ham det den Dag, da han stak Hovedet og Skuldrene her ind i Hulen paa Jagt efter dig, lille Frø, — jeg sagde ham, at Jægeren vilde blive den jagede. Du har handlet rigtigt.«

»Lille Broder, du har handlet rigtigt,« sagde en dyb Stemme inde i Krattet. »Der var ensomt for os i Junglen uden dig.« Og Bagheera kom løbende og lagde sig for Mowglis nøgne Fødder. Saa klavrede de sammen op paa Raadsklippen, og Mowgli bredte Skindet ud over den flade Sten, hvor Akela plejede at sidde, og stak det fast med fire Bambuspinde; og Akela lagde sig ned paa Skindet og raabte, som naar han i fordums Tid kaldte Ulvene sammen til Raadet: »Se eder vel for, o Ulve!« — aldeles som han havde raabt, da Mowgli første Gang blev bragt til Raadsklippen.

Lige siden Akela var bleven afsat, havde Stammen været uden Høvding, og Ulvene havde jaget og kæmpet, som de selv havde Lyst. Men af gammel Vane adlød de Raabet. Nogle af dem var halte, fordi de var faldne i Fælder, andre hinkede paa Grund af Skudskaar, atter andre var skabede, fordi de havde ædt daarlig Føde, og mange var døde; men alle de, der var tilovers, samledes om

Raadsklippen og saa Shere Khans sribede Skind ligge paa Klippen, og de vældige Kløer paa Fødderne, der hang ud over Randen.

»Se eder vel for, Ulve. Har jeg holdt mit Ord?« sagde Mowgli; og Ulvene bjæffede: »Ja!« Og en skambidt Ulv hylede:

»Vær vor Høvding igen, o Akela! Vær vor Høvding igen, o Menneskeunge, thi vi er lede og kede af denne Lovløshed, og vi vilde gerne være det frie Folk igen.«

»Nej,« knurrede Bagheera, »det kan ikke ske. Naar I blev mætte, kunde Galskaben maaske komme over eder igen. Det er ikke for intet, at I kaldes det frie Folk. I har kæmpet for at vinde Frihed, og den er eders. Nu maa I æde den, o Ulve.«

»Menneskestammen og Ulvestammen har begge drevet mig fra sig,« sagde Mowgli. »Nu vil jeg jage alene i Junglen.«

»Og vi vil jage med dig,« sagde de fire Unger.

Derfor gik Mowgli bort og jagede fra den Dag af i Junglen sammen med de fire Unger.

Junglen og Landsbyen.

Hvis du har læst den forrige Historie, husker du nok, at efter at Mowgli havde fæstet Shere Khans Skind til Raadsklippen, fortalte han de tiloversblevne af Seeoneestammen, at han for Fremtiden vilde jage alene i Junglen; og Mutter og Fatter Ulvs fire Børn sagde, at de vilde jage med ham. Men det er ikke let at forandre sit Liv paa een Gang — især i Junglen. Det første Mowgli gjorde, da den høvdingløse Stamme var lusket af, var at gaa hjem til Hulen og sove et helt Døgn. Saa fortalte han Mutter Ulv og Fatter Ulv saa meget, som de kunde forstaa, af sine Æventyr blandt Menneskene; og da han lod Morgensolen glimte op og ned ad Bladet paa sin Kniv — den han havde flaaet Shere Khan med — sagde de, at han havde lært noget. Saa maatte Akela og Graabroder forklare, hvad Del de havde haft i at drive Bøflerne ned gennem Kløften, og Baloo arbejdede sig op ad Bakken for at høre hele Historien og Bagheera kradsede sig over hele Kroppen af Glæde over den Maade, hvorpaa Mowgli havde ført Krigen med Shere Khan til Ende.

Solen var for længe siden staaet op, men ingen tænkte paa at lægge sig til at sove, og fra Tid til anden stak

Mutter Ulv Hovedet i Vejret og snuste med dyb Tilfredsstillelse, naar Vinden medførte Lugten af Tigerskindet paa Raadsklippen.

»Hvis Akela og Graabroder her ikke havde hjulpet mig,« sagde Mowgli tilsidst, »kunde jeg ikke have udrettet noget. O Moder, Moder! Hvis du bare havde set de blaa Okser strømme ned igennem Kløften eller fare afsted gennem Landsbyens Port, da Menneskene kastede Sten efter mig!«

»Jeg er glad ved, at jeg ikke saa det sidste,« sagde Mutter Ulv stift. »Det er ikke min Sædvane at finde mig i, at mine Unger jages bort ligesom Schakaler! Jeg vilde have taget Hævn over de Mennesker; men jeg vilde have skaanet den Kvinde, som gav dig Mælk. Ja, hende alene vilde jeg have skaanet.«

»Stille, stille, Raksha!« sagde Fatter Ulv dovent. »Vor Frø er kommen tilbage igen, saa klog, at hans egen Fader maa slikke hans Fødder; og hvad har en Rift i Hovedet mere eller mindre at sige? Lad Menneskene være.« Og Baloo og Bagheera gentog begge: »Lad Menneskene være.«

Mowgli, som laa med sit Hoved lænet til Mutter Ulvs Flanke, smilede tilfreds og sagde, at hvad ham angik, brød han sig ikke om nogensinde mere at se eller høre eller lugte Mennesker.

»Men,« sagde Akela og spidsede sit ene Øre. »Hvad om nu Menneskene ikke lader dig være, lille Broder?«

»Saa er vi fem,« sagde Graabroder, idet han saa rundt i Forsamlingen og smækkede med sine Kæver ved det sidste Ord.

»Vi kunde maaske ogsaa være med til den Jagt,« sagde Bagheera med en lille Bevægelse af Halen og saa til Baloo. »Men hvorfor tænke paa Menneskene nu, Akela?»

»Det skal jeg sige dig,« svarede den ensomme Ulv. »Da hin gule Tyvs Skind var bleven hængt op paa Klippen, gik jeg tilbage til Landsbyen langs med vort Spor, traadte i mine egne Fodspor, drejede til Siden og lagde mig ned for at ødelægge Sporet, for det Tilfældes Skyld, at nogen skulde følge efter os. Men da jeg havde udvisket Sporet, saa at jeg selv næppe kunde kende det igen, kom Mang, Flaggermusen, flyvende mellem Træerne og hængte sig lige over mig. Og Mang sagde: »Menneskelandsbyen, hvor de drev Menneskeungen bort, summer som en Hvepsere.«

»Ja, det var en stor Sten, jeg kastede,« smaa Mowgli, der ofte havde moret sig med at kaste modne Frugter ind i en Hvepsere og saa ile afsted til den nærmeste Dam, førend Hvepsene kunde naa ham.

»Jeg spurgte Mang, hvad han havde set. Han sagde, at den røde Blomst blomstrede ved Landsbyens Port, og omkring den sad Mennesker med Bøsser. Men jeg har god Grund til at vide,« — og Akela skævede til de gamle Ar paa sin Flanke, — »at naar Menneskene bærer Bøsser, saa er det ikke for Løjers Skyld. Snart vil et Menneske med en Bøsse følge vort Spor, lille Broder, — hvis han ikke allerede er i Færd med det.«

»Men hvorfor skulde han gøre det? Menneskene har drevet mig bort. Hvad vil de mere?» sagde Mowgli vredt.

»Du er et Menneske, lille Broder,« svarede Akela.

»Det tilkommer ikke os, de frie Jægere, at fortælle dig, hvad dine Brødre gør, eller hvorfor de gør det.«

Han fik netop Tid til at snappe sin Pote tilbage, idet Kniven foer dybt ned i Jorden, hvor Poten havde ligget. Mowglis Bevægelser var hurtigere, end et almindeligt menneskeligt Øje kunde følge, men Akela var en Ulv; og selv en Hund, som dog er i høj Grad vanslægtet fra sine Forfædre, de vilde Ulve, kan vækkes op af dyb Søvn ved at føle et Vognhjul røre ved sin Side, og kan springe uskadt bort, førend Hjulet faar Tid til at køre den over.

»En anden Gang,« sagde Mowgli roligt og stak Kniven i Skeden, »maa du helst lade være med at tale om Menneskene og Mowgli i samme Aandedræt.«

»Puh! Det er en skarp Tand,« sagde Akela og snuste til det Sted, hvor Knivsbladet var faret ned i Jorden, »men dit Øje er bleven ødelagt, mens du har levet blandt Menneskene, lille Broder. Jeg kunde have dræbt en Buk i den Tid, du brugte til at hugge efter mig.«

Bagheera sprang op, stak sit Hoved saa højt til Vejrs, som han kunde, snuste, og blev stiv i alle Ledemod. Graa-broder fulgte hurtigt hans Eksempel, holdende sig en Smule til venstre for ham for at fange Vinden, der blæste fra højre Side, mens Akela sprang en halvhundrede Alen op imod Vinden, krøb sammen og blev ogsaa stiv. Mowgli saa misundelig til. Hans Lugt var saa god som kun meget faa menneskelige Væseners, men han havde aldrig opnaaet en Junglenæses haarfine Følsomhed; og de tre Maaneder, han havde tilbragt i den røgfylde Landsby, havde svækket hans Lugtesans betydeligt. Imidlertid vædede han sin Finger, gned den mod Næsen og rejste sig op for at

fange Luftfærten, der er den svageste, men ogsaa den paalideligste.

»Menneske!« snærrede Akela og satte sig ned.

»Buldeo!« sagde Mowgli og gjorde det samme. »Han følger vort Spor og — se! dernede skinnede Solen paa hans Bøsse!«

Sollyset glimtede kun en Brøkdæl af et Sekund paa den gamle Soldaterbøsses Messingbeslag, men intet i Junglen glimter netop saaledes, — undtagen naar Skyerne farer hen over Himlen: da kan en Glimmersten eller en lille Dam eller blot et særligt blankt Blad udsende Lynglimt som en Heliograf. Men den Dag, vi her taler om, var skyfri og stille.

»Jeg vidste, at Menneskene vilde følge efter os,« sagde Akela triumferende. »Ikke for intet har jeg været Stammens Fører!«

Mowglis fire Ulve sagde ikke noget, men løb i susende Fart ned ad Bakken og forsvandt i Tjørnekraattet.

»Hvor skal I hen uden Ordre?« raabte Mowgli.

»Hys! Før Middag kommer vi trillende med hans Hjærneskal,« svarede Graabroder.

»Tilbage! Tilbage og vent! Det ene Menneske æder ikke det andet!« skreg Mowgli.

»Hvem var en Ulv for et Øjeblik siden? Hvem stødte med Kniven efter mig, fordi jeg sagde, at han var et Menneske?« sagde Akela, mens de fire gnavent vendte tilbage og lod sig falde ned paa Jorden.

»Skal jeg give Grunde for alt, hvad jeg lyster at gøre?« udbrød Mowgli rasende.

»Det var Mennesket, som talte der!« mumlede Ba-

gheera i Skægget. »Netop saaledes talte Menneskene rundt om Kongens Bure i Oodeypore. Vi af Junglefolket véd, at Mennesket er den klogeste af alle Skabninger. Men hvis vi stolede paa vore Øren, maatte vi tro, at han var den dumme af alle.« Saa tilføjede han med høj Stemme: »Menneskeungen har Ret heri. Menneskene jager i Flokke. At dræbe een er daarlig Jagt, naar vi ikke véd, hvad de andre vil gøre. Kom, lad os se, hvad dette Menneske fører i sit Skjold imod os.«

»Vi vil ikke med,« snærrede Graabroder. »Jag alene, lille Broder. Vi véd, hvad vi vil! Nu kunde vi allerede have været paa Vej med hans Hjærneskal.«

Mowgli havde set fra den ene til den anden af sine Venner, med bølgende Bryst og taarefyldte Øjne. Nu traadte han frem, faldt paa det ene Knæ og sagde:

»Véd jeg ikke, hvad jeg vil! Se paa mig!«

De saa usikkert paa ham, og naar de tog Øjnene til sig, raabte han atter og atter, at de skulde se paa ham, indtil Haarene rejste sig paa Kroppen af dem og de skælvede i hvert Lem, medens Mowgli stirrede og stirrede.

»Naa,« sagde han, »hvem er Føreren af os fem?«

»Du er Føreren, lille Broder,« sagde Graabroder og slikkede Mowglis Fod.

»Saa følg mig,« sagde Mowgli, og de fire fulgte ham med Halerne mellem Benene.

»Det kommer der af at leve sammen med Mennesker,« sagde Bagheera og luskede efter dem. »Nu er der mere i Junglen end Jungleloven, Baloo.«

Den gamle Bjørn sagde intet, men tænkte mange Ting. Mowgli gled lydløst igennem Junglen lige ned mod

Buldeos Vej, indtil han ved at skille Krattet ad kunde se den gamle Mand komme travende med Bøssen paa Skulderen langs med det to Dage gamle Spor.

Læseren husker jo nok, at Mowgli havde forladt Landsbyen med den tunge Byrde af Shere Khans Skind paa Skuldrene, mens Akela og Graabroder travede bagved, saa Sporet var meget tydeligt. Snart efter kom Buldeo til det Sted, hvor Akela, som man véd, var gaaet tilbage og havde udvisket Sporet. Saa satte han sig ned, hostede og gryntede, og strejfede rundt om og ind i Junglen til begge Sider for at finde det igen, og hele Tiden var han ikke et Stenkast borte fra dem, der iagttog ham. Ingen kan være saa lydløs som en Ulv, naar den ikke ønsker at blive hørt, og Mowgli kunde komme og gaa som en Skygge, skønt Ulvene syntes, at han bevægede sig meget klodset. De omringede den gamle Mand, ligesom en Skare Marsvin omringer en Damper i fuld Fart, og talte fuldstændig ubekymret sammen hele Tiden, thi deres Sprog bevægede sig i dybere Toner, end et uøvet menneskeligt Øre kan opfatte. (Den anden Ende af Skalaen begrænses af Mangs, Flaggermusens, høje Piben, som saare mange Mennesker slet ikke kan høre. I disse høje Oktaver ligger Fuglenes, Flaggermusens og Insekternes Sprog.)

»Dette er bedre end at dræbe ham,« sagde Graabroder, medens Buldeo bukkede sig og spejdede og pustedede. »Han ser ud som et Svin, der har forvildet sig i Junglen ved Floden. Hvad siger han?« Buldeo mumlede rasende hen for sig.

Mowgli oversatte. »Han siger, at hele Bander af Ulve maa have danset omkring mig. Han siger, at han aldrig

i sit Liv har set Mage til Spor. Han siger, at han er træt.«

»Han skal faa Lov til at hvile sig, førend han følger Sporet videre,« sagde Bagheera koldblodigt, mens han gled bagved en Træstamme under den Blindebuk, som de legede. »Hvad er det, den magre Fyr nu vil gøre?«

»Spise eller blæse Røg ud af sin Mund. Mennesker skal altid sysselsætte deres Mund,« sagde Mowgli; og de tavse Jagttagere saa den gamle Mand stoppe og tænde en Vandpibe, og de lagde nøje Mærke til Tobakslugten, mens han dampede, for at de, om det blev nødvendigt, kunde være sikre paa at genkende Buldeo, selv i den mørkeste Nat.

En lille Gruppe Kulsviere kom nedad Stien og standsede naturligvis for at passiare med Buldeo, hvis Ry som Jæger naaede i det mindste fem Mil om. De satte sig alle ned og røg, og Bagheera og de andre rykkede nærmere og lyttede til, mens Buldeo begyndte at fortælle Historien om Mowgli, Djævlbarnet, fra først til sidst, med Løgn og Omkostninger. Hvorledes han selv virkelig havde dræbt Shere Khan; og hvorledes Mowgli havde forvandlet sig til en Ulv og kæmpet med ham hele Eftermiddagen, og saa havde forvandlet sig til en Dreng igen og forhekset Buldeos Bøsse, saa at Kuglen var drejet til Siden og havde dræbt en af Buldeos egne Bøfler, mens han sigtede paa Mowgli; og hvorledes Landsbyen, der vidste, at han var den tapreste Jæger i Seconee, havde sendt ham ud for at dræbe dette Djævlbarn. Men imidlertid havde Landsbyen faaet fat i Messua og hendes Mand, som utvivlsomt var dette Djævlbarns Forældre, havde spærret dem inde i deres egen Hytte, og vilde snart pine dem for at faa dem

til at tilstaa, at de var en Heks og en Troldmand, hvorpaa de vilde blive brændte.

»Hvornaar skal det ske?» sagde Kulsvierne, der havde stor Lyst til at overvære den Ceremoni.

Buldeo sagde, at intet vilde blive gjort, førend han vendte tilbage, thi Landsbyfolkene ønskede, at han først skulde dræbe Jungledrengen. Saa vilde de gøre Kaal paa Messua og hendes Mand og dele deres Jord og Kvæg. Messuas Mand ejede nogle ualmindelig smukke Bøfler. Det var en fortjenstfuld Gærning at dræbe Troldmænd, mente Buldeo; og Folk, som opfostrede Ulvebørn fra Junglen, var sikkert nok Troldmænd af værste Slags.

Men, sagde Kulsvierne, hvad vilde der ske, hvis Englænderne hørte om det? Englænderne, havde de hørt sige, var et fuldstændig vanvittigt Folkefærd, som ikke vilde tillade, at brave Landmænd dræbte Hekse i Fred og Ro.

Aa, sagde Buldeo, Landsbyens Høvding vilde rapportere, at Messua og hendes Mand var døde af Slangebid. Det var altsammen i sin Orden, og det drejede sig nu kun om at dræbe Ulvebarnet. De havde vel ikke tilfældigvis set noget til en saadan Skabning?

Kulsvierne saa sig ængsteligt om og takkede deres Stjærner for, at de ikke havde set ham; men de tvivlede ikke om, at en saa tapper Mand som Buldeo vilde finde ham, hvis nogen kunde gøre det. Solen stod nu temmelig lavt paa Himlen, og de troede, at de vilde gaa ned til Buldeos Landsby og se den slemme Heks. Buldeo sagde, at skønt det var hans Pligt at dræbe Djævlbarnet, kunde det ikke falde ham ind at lade en Skare ubevæbnede Mænd vandre alene gennem Junglen, hvor de jo hvert

Øjeblik kunde være udsatte for at møde Ulvedjævlen. Han vilde derfor ledsage dem, og hvis Trolldmandens Barn skulde vise sig — naa ja, saa skulde de faa at se, hvordan den bedste Jæger i Seeonee behandlede den Slags Væsener. Brahminen, sagde han, havde givet ham en Amulet, som gjorde ham fuldstændig sikker mod den Skabning.

»Hvad siger han? Hvad siger han? Hvad siger han?« gentog Ulvene hvert Øjeblik; og Mowgli oversatte Buldeos Ord, indtil han kom til Heksehistorien, som gik en Smule over hans Forstand, og saa sagde han, at Manden og Kvinden, der havde været saa venlige imod ham, var fangne i en Fælde.

»Sætter Mennesker Fælder for Mennesker?« spurgte Graabroder.

»Det siger han. Jeg forstaar det ikke. De er allesammen vanvittige. Hvad har Messua og hendes Mand med mig at gøre, at de skulde sættes i en Fælde derfor? Og hvad er alt det, han siger om den røde Blomst? Det maa jeg nærmere undersøge. Hvad de end har i Sinde at gøre ved Messua, saa vil de ikke gøre det, førend Buldeo kommer tilbage. Og derfor —« Mowgli faldt i dybe Tanker, mens hans Fingre legede med Knivens Fæste, og Buldeo og Kulsvierne marscherede særdeles tappert af i Gaasegang.

»Jeg gaar straks tilbage til Menneskene,« sagde Mowgli endelig.

»Og de der?« spurgte Graabroder og kastede hungrige Blikke efter Kulsviernes brune Rygge.

»Syng dem hjem,« svarede Mowgli med et Grin;

»jeg ønsker ikke, at de skal være ved Landsbyporten, før det er mørkt. Kan I holde paa dem?»

Graabroder blottede sine hvide Tænder med en foragtelig Grimasse. »Vi kan jage dem rundt i en Kreds ligesom tøjrede Geder — hvis jeg kender Menneskene ret.»

»Det behøves ikke. Syng en Smule for dem, for at de ikke skal føle sig ensomme paa Vejen, — og, Graabroder, Sangen behøver ikke at være af den allerbehageligste Slags. Gaa med dem, Bagheera, og hjælp dem at synge. Naar Natten falder paa, saa mød mig ved Landsbyen — Graabroder véd, hvor.»

»Det bliver ingen let Jagt at spore efter en Menneskeunge. Naar skal jeg faa sovet?» sagde Bagheera gabende, men hans Øjne viste, at han var henrykt over Morskaben. »Og jeg skal synge for nøgne Mennesker! Naa, lad os forsøge.»

Han sænkede sit Hoved, saa at Lyden kunde løbe langs med Jorden, og brølede et langt, langt: »God Jagt!« — et Midnatsraab, som nu om Eftermiddagen var rædsomt nok til at begynde med. Mowgli hørte det brumme, stige, synke og dø hen i et Slags uhyggeligt Hvin bag hans Ryg, og han lo ved sig selv, mens han løb gennem Junglen. Han kunde se Kulsvierne trykke sig sammen i en Klump og gamle Buldeos Bøsseløb svaje i alle Retninger ligesom et Bananblad. Saa udstødte Graabroder Raabet: »Ya-la-hi! Yalaha!» som Ulvene bruger, naar de driver Nilghaien, den store blaa Ko, foran sig, og det syntes at komme fra selve Verdens Ende, nærmere og nærmere og nærmere, indtil det brød brat af med et Vræl. De andre tre svarede, indtil selv Mowgli vilde have svoret

paa, at det var hele Stammen, der skraalede, og saa istemte de alle Junglens prægtige Morgensang, med alle de Tremulanter og Kruseduller og Roulader, som en Ulv med en Basstemme kan hitte paa. Men ingen Gengivelse kan give et Begreb om, hvor virkningsfuld den var, eller om den bjæffende Haan, som de fire lagde i hver eneste Tone, da de hørte Træerne knage, idet Mændene skyndsomst klavrede op i Grenene, og Buldeo begyndte at fremsige Besværgelser og Trylleformularer. Saa lagde de sig ned og sov, thi ligesom alle, der lever af deres egne Anstrængelser, holdt de paa Methode og System, og ingen kan arbejde godt uden Søvn.

Imidlertid travede Mowgli afsted med en Fart af to Mil i Timen, glad ved at finde, at han kunde løbe saa godt, efter at han i alle disse Maaneder hos Menneskene ingen rigtig Motion havde faaet. Det eneste, han tænkte paa, var at faa Messua og hendes Mand ud af Fælden, hvad det nu var for en, thi han havde en indgroet Mistillid til Fælder. Senere, lovede han sig selv, vilde han tænke paa at betale sin Gæld til Landsbyen med Renter.

Det var Tusmørke, da han fik Øje paa de Græsmarker, han huskede saa godt, og Dhaktræet, hvor Graabroder havde ventet paa ham den Morgen, da han dræbte Shere Khan. Hvor vred han end var paa hele Menneskeracen og Menneskesamfundet, følte han dog, at noget steg op i Halsen paa ham og fik ham til at snappe efter Vejret, da hans Øjne faldt paa Landsbyens Tage. Han lagde Mærke til, at alle Menneskene var gaaede ualmindeligt tidligt hjem fra Markerne, men at de, i Stedet for at tilberede deres

Aftensmad, havde samlet sig i en Klynge under Landsbyens store Træ, hvor de snakkede og raabte.

»Mennesker maa altid stille Fælder for andre Mennesker, ellers er de ikke tilfredse,« sagde Mowgli. »For to Nætter siden gjaldt det Mowgli — det synes at være Aaringer siden. I Nat gælder det Messua og hendes Mand. I Morgen, og i mange følgende Nætter, er det Mowglis Tur igen.«

Han krøb langs med Murens Yderside, indtil han kom til Messuas Hytte, hvor han kiggede gennem Vinduet ind i Værelset. Der laa Messua, kneblet og bunden paa Hænder og Fødder, aandende med Besvær og stønnende; hendes Mand var bundet til det broget malede Sengested. Hyttens Dør, der vendte ud til Gaden, var lukket i, og tre eller fire Mennesker sad udenfor med Ryggen lænet imod den.

Mowgli kendte Landsbyfolkenes Sædvaner og Skikke ret godt. Han sagde til sig selv, at saa længe de kunde spise, snakke og ryge, vilde de ikke bestille andet; men saa snart de var mætte, vilde de begynde at blive farlige. Det vilde ikke vare længe før Buldeo kom, og hvis hans Eskorte havde gjort sin Pligt, vilde han have en meget interessant Historie at fortælle. Derfor sprang Mowgli ind ad Vinduet, bøjede sig over Manden og Kvinden, skar Remmene, hvormed de var bundne, over, tog Kneblerne ud af Munden paa dem og saa sig om i Hytten efter noget Mælk.

Messua var halvt fra Forstanden af Smærte og Frygt (hun var bleven pryglet og stenet hele Formiddagen), og Mowgli lagde sin Haand paa hendes Mund netop i rette

Tid til at forhindre hende i at skrige. Hendes Mand var kun forvirret og vred, og sad og pillede Støv og Snavs ud af sit forpjuskede Skæg.

»Jeg vidste — jeg vidste, at han vilde komme,« hulkede Messua endelig. »Nu véd jeg, at han er min Søn,« og hun trykkede Mowgli til sit Hjærte. Indtil det Øjeblik havde Mowgli været fuldstændig rolig, men nu begyndte han at skælve over hele Kroppen, og det forbavsede ham selv umaadeligt.

»Hvad er disse Remme til? Hvorfor har de bundet dig?« spurgte han efter en Stunds Tavshed.

»For at dræbe os, fordi vi har antaget dig som Søn — hvad andet?« sagde Manden gnavent. »Se! Jeg bløder.«

Messua sagde intet, men det var hendes Saar, som Mowgli betragtede, og de hørte ham skære Tænder, da han saa Blodet.

»Hvis Værk er dette?« sagde han. »Det kræver Hævn.«

»Hele Landsbyens Værk. Jeg var for rig. Jeg havde for meget Kvæg. Derfor blev hun og jeg til Hekse, da vi gav dig Ly.«

»Jeg forstaar det ikke. Lad Messua fortælle Historien.«

»Jeg gav dig Mælk, Nathoo; husker du det ikke?« sagde Messua frygtsomt. »Fordi du var min Søn, som Tigeren tog, og fordi jeg elskede dig saa inderligt. De sagde, at jeg var din Moder, Moder til en Djævel, og derfor værdig til Døden.«

»Og hvad er en Djævel?« sagde Mowgli. »Døden kender jeg.«

Manden saa mørkt op under sine Øjenbryn, men Mes-

sua lo. »Sel!« sagde hun til sin Husbond, »jeg vidste — jeg sagde jo, at han ikke var nogen Troldmand! Han er min Søn — min Søn!«

»Søn eller Troldmand, hvad kan det hjælpe os?« svarede Manden. »Vi er saa godt som døde allerede.«

»Hist gaar Vejen gennem Junglen,« — Mowgli pegede gennem Vinduet. »Eders Hænder og Fødder er frie. Gaa nu.«

»Vi kender ikke Junglen, min Søn, saa godt, som — som du kender den,« begyndte Messua. »Jeg tror ikke, at jeg kunde gaa langt.«

»Og Mændene og Kvinderne vilde snart være efter os og slæbe os tilbage igen,« sagde Manden.

»Hm!« sagde Mowgli og kildrede sig i Haandfladen med Spidsen af sin Kniv. »Jeg har intet Ønske om at gøre nogen i denne Landsby nogen Skade — endnu. Men jeg tror ikke, de vil standse jer. De vil snart faa andre Ting at tænke paa. Aha!« og han løftede sit Hoved og lyttede til Støjen af Stemmer og Fødder udenfor. »Saa de har endelig sluppet Buldeo hjem?«

»Han blev sendt ud i Morges for at dræbe dig,« udbrød Messua. »Mødte du ham?«

»Ja — vi — jeg mødte ham. Han har en Historie at fortælle; og mens han snakker, er der Tid til at gøre meget. Men først vil jeg se at faa at vide, hvad de har i Sinde. Tænk paa, hvor I vil gaa hen, og sig mig det, naar jeg kommer tilbage.«

Han sprang ud af Vinduet og løb igen langs med den udvendige Side af Landsbyens Mur, indtil han kom indenfor Hørevidde af Mængden rundt om Peepultræet.

Buldeo laa paa Jorden, hostende og stønnende, og hver eneste af Skaren udspurgte ham. Hans Haar var faldet ned over hans Skuldre; Huden var skrabet af hans Hænder og Ben af at klavre op i Træerne, og han kunde næppe tale, men han havde en levende Følelse af sin Stillings Vigtighed. Fra Tid til anden sagde han noget om Djævie — syngende Djævie — Hekseri og Fortryllelse —, netop nok til at give de omstaaende et Begreb om, hvad der endnu skulde komme. Saa forlangte han Vand.

»Bah!« sagde Mowgli. »Vrøvl og Snak, og Snak og Vrøvl! Menneskene er Abefolkets Blodsbeslægtede. Nu maa han vaske sin Mund med Vand, og saa maa han blæse Røg, og naar alt det er gjort, har han endnu sin Historie at fortælle. De er et meget klogt Folkefærd, de Mennesker. De vil ikke lade nogen blive tilbage for at passe paa Messua, mens de propper deres Øren med Buldeos Historier. Og — jeg er i Færd med at blive lige-saa lad som de!«

Han rystede sig, og sneg sig tilbage til Hytten. Netop som han var ved Vinduet, følte han en Tunge røre ved sin Fod.

»Moder,« sagde han, thi han kendte den Tunge, »hvad gør du her?«

»Jeg hørte mine Børn løbe syngende gennem Skoven, og jeg fulgte ham, jeg elskede højst. Lille Frø, jeg vil saa gjerne se den Kvinde, som gav dig Mælk,« sagde Mutter Uly, helt vaad af Duggen.

»De havde bundet hende, og deres Hu stod til at dræbe hende. Jeg har skaaret Baandene over, og hun vil nu med sin Mand gaa igennem Junglen.«

»Jeg følger med. Jeg er gammel, men endnu ikke tandløs.« Mutter Ulv stillede sig paa Bagbenene og kiggede gennem Vinduet ind i Hyttens Mørke.

Et Øjeblik efter lod hun sig lydløst falde ned igen, og alt, hvad hun sagde, var: »Jeg gav dig din første Mælk; men Bagheera har Ret; Mennesket søger til Mennesket, naar alt kommer til alt.«

»Nok muligt,« sagde Mowgli med et meget ubehageligt Udtryk i sit Ansigt; »men i Nat er jeg saare langt fra det Spor. Vent her, men lad hende ikke se dig.«

»Du var aldrig bange for mig, lille Frø,« sagde Mutter Ulv, idet hun trak sig tilbage ind i det høje Græs og skjulte sig, som hun vel forstod.

»Og nu,« sagde Mowgli muntert, idet han igen svang sig ind i Hytten, »nu sidder de alle rundt om Buldeo, der fortæller Ting, som ikke er hændt ham. Naar han er færdig med at snakke, siger de, at de ganske sikkert vil gaa herhid med den røde — med Ild og brænde eder begge. Og saa?»

»Jeg har talt med min Mand,« sagde Messua. »Kanhivara er halvottende Mil herfra, men i Kanhivara kan vi maaske finde Englændere —«

»Hvad er det for en Stamme?« sagde Mowgli.

»Jeg véd ikke. De er hvide, og der siges, at de regerer hele Landet, og ikke tillader Folk at brænde eller slaa hverandre uden Rettergang. Hvis vi kan naa didhen i Nat, kan vi frelse Livet. Ellers maa vi dø.«

»Saa frels jert Liv. Intet Menneske faar Lov til at passere Portene i Nat. Men hvad er det, han bestiller?«

Messuas Mand laa paa Knæ og gravede i Jorden i den ene Krog af Hytten.

»Det er hans Smule Penge,« sagde Messua. »Andet kan vi ikke tage med os.«

»Naa, ja vel — det Tøjeri, der gaar fra Haand til Haand uden nogensinde at blive varmere. Har man Brug for det ogsaa udenfor dette Sted?« sagde Mowgli.

Manden gloede vredt paa ham. »Han er et Fæ, og ingen Djævel,« mumlede han. »For Pengene kan jeg købe en Hest. Vi er altfor forslaaede til at kunne gaa langt, og inden en Time vil hele Landsbyen være efter os.«

»Jeg siger dig, at de ikke vil være efter jer, førend jeg tillader det; men en Hest er vel betænkt, thi Messua er træt.« Manden rejste sig og bandt sine sidste Rupier ind i sit Lændeklæde. Mowgli hjalp Messua ud gennem Vinduet, og den kølige Natteluft forfriskede hende, men Junglen saa meget mørk og frygtelig ud i Stjærnernes Skin.

»I kender Vejen til Kanhiwara?« hviskede Mowgli.

De nikkede.

»Godt. Og husk paa, der er intet at være bange for. Og I behøver ikke at gaa rask. Kun — kun vil der maaske blive en Smule Sang i Junglen bagved og foran jer.«

»Tror du, vi vilde have vovet en Nat i Junglen for noget mindre end Udsigten til at blive brændte? Det er bedre at blive dræbt af Dyr end af Mennesker,« sagde Messuas Mand. Men Messua saa paa Mowgli og smilede.

»Jeg siger jer,« vedblev Mowgli, akkurat som om han var Baloo, der for hundrede Gang gentog en gammel Junglelov for en uopmærksom Unge, »jeg siger jer, at ikke

en Tand i Junglen vil blotte sig imod jer, at ikke en Lab i Junglen vil løfte sig imod jer. Hverken Menneske eller Dyr vil standse jer, førend I faar Kanhiwara i Sigte. En Bevogter vil gaa med jer.« Han vendte sig hurtigt til Messua og sagde: »Han tror mig ikke, men du vil jo tro mig?«

»Ja visselig, min Søn. Hvad enten du er Menneske, Aand eller Ulv fra Junglen, jeg tror dig.«

»Han vil blive bange, naar han hører mit Folk synge. Du vil vide og forstaa, hvad det betyder. Gaa nu, og gaa langsomt, thi der er ingen Grund til at haste. Portene er lukkede.«

Messua kastede sig hulkende for Mowglis Fødder, men han løftede hende meget hurtigt op, mens en Gysen rislede igennem ham. Saa hang hun om hans Hals og overøste ham med alle de Velsignelser, hun kunde tænke paa, men hendes Husbond saa mørkt ud over sine Marker og sagde: »Hvis vi naar Kanhiwara, og jeg faar Englænderne i Tale, saa skal jeg bringe Lovens Forfølgelse over Brahminen og gamle Buldeo og de andre, og det, saa at denne Landsby skal blive til Skind og Ben derved. De skal komme til at betale mig dobbelt Skadeserstatning, fordi mine Marker ikke bliver dyrkede og mine Bøfler ikke fodrede. Jeg vil have fuld Retfærdighed.«

Mowgli lo. »Jeg véd ikke, hvad Retfærdighed er, men — kom du tilbage til næste Regntid og se, hvad der er tilovers.«

Saa gik de bort henimod Junglen, og Mutter Ulv sprang frem fra sit Skjulested.

»Følg dem!« sagde Mowgli, »og se til, at hele Jung-

len faar at vide, at disse to er sikre. Raab en Gang; jeg vil gjerne have fat i Bagheera.»

Det lange, lave Hyl steg og faldt, og Mowgli saa Messuas Mand fare sammen og vende om, halvvejs tilbøjelig til at løbe tilbage til Hytten.

»Fremad!« raabte Mowgli muntert. »Jeg sagde jo, at der maaske vilde blive Sang. Det Raab vil følge jer lige til Kanhiwara. Det er Junglens Lejde.«

Messua trak sin Mand med sig, og Mørket skjulte dem og Mutter Ulv, i samme Øjeblik som Bagheera viste sig næsten lige for Mowglis Fødder, skælvende af den natlige Fryd, som gør Junglefolket vildt.

»Jeg skammer mig over dine Brødre,« sagde han knurrende.

»Hvad? Sang de ikke yndigt for Buldeo?« spurgte Mowgli.

»Altfor godt! Altfor godt! De fik endogsaa mig til at glemme min Stolthed, og, ved den brudte Laas, der satte mig i Frihed, jeg vandrede syngende gennem Junglen, som om det var Foraar, og jeg var ude for at bejle! Hørte du os ikke?«

»Jeg var efter andet Vildt. Spørg Buldeo, om han syntes om Sangen. Men hvor er de fire? Jeg vil ikke have, at en eneste af Menneskestammen skal forlade Landsbyen i Nat.«

»Hvortil behøver du da de fire?« sagde Bagheera med glødende Øjne, mens han løftede Fødderne skiftevis fra Jorden og knurrede højere end nogensinde. »Jeg kan holde paa dem, lille Broder. Skal vi endelig til at dræbe? Sangen og Synet af Menneskene, der klavrede op i Træerne,

har gjort mig meget oplagt dertil. Hvem er Mennesket, at vi skulde bryde os om ham — den nøgne, brune Graver, den haarløse og tandløse, den Jordæder? Jeg har fulgt ham hele Dagen — i Middagens hvide Solskin. Jeg drev ham, som Ulvene driver Bukke. Jeg er Bagheera! Bagheera! Bagheera! Som jeg nu danser med min Skygge, saaledes dansede jeg med hine Mennesker. Se!« Den store Panther sprang, som en Killing springer efter et vis-sent Blad, der hvirvles afsted over dens Hoved, slog til højre og til venstre i den tomme Luft, der peb under Slagene, faldt lydløst ned og sprang atter og atter op igen, medens dens Knurren og Brummen tog til, ligesom Dampens Støj i en Dampkedel. »Jeg er Bagheera — i Jung-len — i Natten, og min Styrke er i mig. Hvem kan af-bøde mit Slag? Menneskeunge, med eet Hug af min Pote kunde jeg slaa dit Hoved saa fladt som en død Frø i den varme Tid!«

»Saa slaa da!« sagde Mowgli i Landsbyens Dialekt, ikke i Junglesproget; og disse Menneskeord fik Bagheera til at standse pludseligt med Kroppen kastet bagover, saa at Bagbenene dirrede under ham, og Hovedet lige i Højde med Mowglis. Igen stirrede Mowgli, som han havde stirret paa de oprørske Ulvehvalpe, stift ind i de berylgrønne Øjne, indtil det røde Lys bagved deres grønne slukkedes som et Blinkfyr, naar man ser det fem Mile borte ude i rum Sø; indtil Øjnene sænkede sig, og det store Hoved ligesaa, — sænkede sig dybere og dybere, og den røde Tunge skrabede som en Rasp paa Mowglis Vrist.

»Broder — Broder — Broder!« hviskede Drengen og lod sin Haand glide roligt og let langs Halsen og henad

den tungt aandende Ryg. »Vær stille, vær stille! Det er Nattens Skyld, og ikke din.«

»Det var Nattelugten,« sagde Bagheera bodfærdig. »Denne Luft raaber højt til mig. Men hvor véd du det?«

Naturligvis er Luften rundt om en indisk Landsby fuld af Lugt af alle Slags, og for ethvert Dyr, som faar næsten alle sine Tanker ind gennem Næseborene, er Lugt ligesaa berusende, som Musik og narkotiske Midler er for menneskelige Væsener. Mowgli kælede for Pantheren nogle faa Minutter endnu, og den lagde sig ned, ligesom en Kat foran Ilden, med Poterne trukne ind under Brystet og Øjnene halvt lukkede.

»Du tilhører Junglen og tilhører dog ikke Junglen,« sagde den tilsidst. »Og jeg er kun en sort Panther. Men jeg elsker dig, lille Broder.«

»De er meget længe om deres Snak under Træet,« sagde Mowgli uden at tage Notits af Pantherens sidste Ord. »Buldeo maa have fortalt mange Historier. De skulde snart komme for at slæbe Kvinden og hendes Mand ud af Fælden og kaste dem i den røde Blomst. De vil finde Fælden sprængt. Hoho!«

»Nej hør,« sagde Bagheera. »Nu har Feberen forladt mit Blod. Lad dem finde mig i Fælden! Faa vil have Lyst til at forlade deres Huse efter at have mødt mig. Det er ikke første Gang, jeg har været i et Bur; og jeg tænker ikke, at de vil binde mig med Reb.«

»Ja, men vær klog,« sagde Mowgli og lo, thi han begyndte at føle sig ligesaa dumdristig som Pantheren, der nu gled ind i Hytten.

»Puh!« prustede Bagheera, »dette Sted stinker af

Mennesker; men her er netop saadan en Seng, som de gav mig at ligge paa i Kongens Bure i Oodeypore. Nu lægger jeg mig ned.« Mowgli hørte Sengegjordene knage under det store Dyrs Vægt. »Ved den brudte Laas, der satte mig i Frihed, de vil mene, at de har fanget Storvildt! Kom her og sæt dig ved Siden af mig, lille Broder; vi vil byde dem »god Jagt« sammen!«

»Nej, jeg har en anden Tanke i min Mave. Menneskene skal ikke faa at vide, hvad Del jeg har haft i Legen. Jag du paa egen Haand. Jeg ønsker ikke at se dem.«

»Lad gaa,« sagde Bagheera. »Nu kommer de!«

Forhandlingerne under Peepultræet i den anden Ende af Landsbyen var imidlertid blevne mere og mere larmende. De endte nu under vilde Hyl, og Mænd og Kvinder kom farende op ad Gaden, svingende Køller, Bambusstokke, Segle og Knive. Buldeo og Brahminen var i Spidsen for Skaren, men de andre var lige i Hælene paa dem og skraalede: »Heksen og Troldmanden! Lad os se, om gloende Mønter kan faa dem til at bekende! Svid Hytten af over Hovederne paa dem! Vi skal lære dem at huse Ulvedjævre! Nej, tamp dem først! Fakler! Flere Fakler! Buldeo, varm Bøsseløbet!«

De havde lidt Vanskelighed med Dørklinken. Døren var bleven meget omhyggeligt spærret, men Hoben rev den helt ned af Hængslerne, og Faklernes Lys strømmede ind i Værelset, hvor Bagheera laa udstrakt paa Sengen ligesaa lang han var, med de korslagte Poter skødesløst hængende ud over Sengens ene Ende, sort som Helvede og frygtelig som en Djævel. Der blev et halvt Minuts forfærdet Tavs-
hed, mens de forreste i Skaren med Vold og Magt banede

sig Vej tilbage fra Tærskelen, og i det samme løftede Bagheera sit Hoved og gabede — en udstuderet, omhyggelig og demonstrativ Gaben — saadan som han vilde gabe, naar han vilde fornærme en Ligemand. Læberne trak sig tilbage og opad; den røde Tunge krummede sig; Underkæven sank og sank, indtil man kunde se halvvejs ned i det hede Svælg, og de kæmpemæssige Hjørnetænder viste sig over Gummerne, indtil de klappede sammen igen med en Lyd, som naar et Pengeskabs Staallaase smækker i. I næste Minut var Gaden tom. Bagheera var sprungen tilbage gennem Vinduet og stod ved Mowglis Side, mens en hylende og skraalende Malstrøm af Mennesker kravlede og tumlede mellem hverandre i deres rædselsslagne Hastværk for at naa deres Hytter.

»De rører sig ikke, før Dagen kommer,« sagde Bagheera roligt. »Og nu?«

Der var bleven saa stille i Landsbyen, som om alle sov, men da de lyttede, kunde de høre Lyden af tunge Kornkister, der blev slæbt hen over Lergulve og stillet op imod Døre. Bagheera havde fuldstændig Ret; Landsbyen vilde ikke røre sig, før det var lyst. Mowgli sad stille og tænkte, og hans Aasyn blev mørkere og mørkere.

»Hvad har jeg gjort?« sagde Bagheera endelig og logrede for ham.

»Intet andet end godt. Hold nu Øje med dem, til det bliver Dag. Jeg vil sove.« Mowgli løb sin Vej ind i Junglen, lagde sig paa en Klippeblok og sov og sov hele Dagen, indtil Natten igen faldt paa.

Da han vaagnede, laa Bagheera ved hans Side og en nylig dræbt Raabuk for hans Fødder. Bagheera saa nys-

gærrig til, mens Mowgli flaaede Bukken med sin Kniv, spiste og drak, og vendte sig om med Hovedet støttet i Haanden.

»Manden og din Kvinde kom i Sikkerhed til Kanhiwara,« sagde Bagheera. »Din Moder bad Chil bringe den Besked tilbage. De fandt en Hest endnu før Midnat, den samme Nat de blev befriede, og red rask afsted. Er det ikke godt?«

»Det er godt,« sagde Mowgli.

»Og din Menneskestamme i Landsbyen rørte sig ikke, førend Solen stod højt paa Himlen i Morges. Saa aad de deres Føde og løb hurtigt tilbage til deres Huse.«

»Saa de tilfældigvis dig?«

»Maaske. Jeg rullede mig i Støvet udenfor Landsbyens Indgang ved Daggry, og sang maaske lidt for mig selv. Nu, lille Broder, er der intet mere at gøre. Kom og jag med mig og Baloo. Han har fundet nye Bisværme, som han gerne vilde vise dig, og vi ønsker dig alle tilbage igen ligesom i gamle Dage. Aflæg det Blik, som endogsaa gør mig bange. Manden og Kvinden vil ikke blive kastede i den røde Blomst, og i Junglen gaar alt godt. Har jeg ikke Ret? Lad os glemme Menneskestammen.«

»De skal blive glemte — om en liden Stund. Hvor græsser Hathi i Nat?«

»Hvor han behager. Hvem kan svare for den tavse? Men hvorfor? Hvad kan Hathi gøre, som vi ikke kan?«

»Byd ham og hans tre Sønner komme hid til mig.«

»Men sandelig, lille Broder, det er ikke — det er ikke sømmeligt at sige »kom« og »gaa« til Hathi. Husk, han er Junglens Herre, og førend Menneskestammen for-

andrede Blikket i dit Aasyn, lærte han dig Junglens Mesterord.«

»Det er det samme. Nu har jeg et Mesterord, som tvinger ham. Byd ham komme hid til Mowgli, Frøen, og hvis han ikke straks lytter til, hvad du har at sige, saa byd ham komme, saa sandt som Markerne ved Bhurtpore blev plyndrede.«

»Saa sandt som Markerne ved Bhurtpore blev plyndrede,« gentog Bagheera to eller tre Gange for at være sikker paa at huske det. »Jeg gaar. I værste Tilfælde kan der jo ikke hænde andet, end at Hathi bliver vred, og jeg vilde give en Maanedes Jagt for at høre et Mesterord, som tvinger den tavse.«

Han gik bort og lod Mowgli sidde og støde rasende med sin Kniv i Jorden. Mowgli havde aldrig i sit Liv set Menneskeblod, førend han havde set og — hvad der for ham betød meget mere — lugtet Messuas Blod paa Remmene, hvormed hun var bunden. Og Messua havde været god imod ham, og, forsaavidt han kendte noget til Kærlighed, elskede han Messua ligesaa oprigtigt, som han hadede Resten af Menneskeslægten. Men hvor dyb en Afsky han end nærede mod dem, deres Snak, deres Grusomhed og deres Fejghed, kunde han dog ikke for nogen Pris, som Junglen kunde byde ham, bringe sig selv til at tage et Menneskeliv og faa den frygtelige Blodlugt i sine Næsebor igen. Hans Plan var langt mere ligefrem og langt mere gennemgribende; og han lo sagte ved at tænke paa, at det var en af de Historier, som gamle Buldeo plejede at fortælle om Aftenen under Peepultræet, som havde givet ham Idéen.

»Det var et Mesterord,« hviskede Bagheera i hans Øre. »De græssede nede ved Floden, og lystrede, som var de Okser. Se, der kommer de!«

Hathi og hans tre Sønner kom gaaende paa deres sædvanlige Maade, uden at give et Kny fra sig. Flodens Dynd var endnu fugtigt paa deres Sider, og Hathi tyggede tankefuldt paa den grønne Stamme af et ungt Pisangtræ, som han havde revet op med sine Stødtænder. Men hver Linje i hans vældige Krop viste Bagheera, som forstod at bruge sine Øjne, at det ikke var Junglens Herre, der talte til en Menneskeunge, men een, der var bange, som traadte frem for een, der ikke var det. Hans tre Sønner kom rullende Side om Side bagved deres Fader.

Mowgli løftede næppe Hovedet, da Hathi bød ham: »God Jagt«. Han lod ham staa og svaje og rokke og skifte Fødder i lang Tid, førend han talte, og da han endelig aabnede Munden, var det til Bagheera og ikke til Elefanterne.

»Jeg vil fortælle en Historie, som jeg har hørt af den Jæger, I jagede i Dag,« sagde Mowgli. »Historien om en Elefant, gammel og klog, som faldt i en Fælde, og den spidse Pæl i Faldgruben flængede ham fra lidt over Hælen til Skulderbladet og efterlod et hvidt Mærke.« Mowgli udstrakte sin Haand, og idet Hathi drejede sig, viste Maaneskinnet et langt, hvidt Ar paa hans skifergraa Side, som om han havde faaet et Slag af en glødende Pisk. »Menneskene kom for at tage ham op af Faldgruben,« vedblev Mowgli, »men han sønderrev sine Reb, thi han var stærk, og gik bort, indtil hans Saar var lægt. Saa kom han i sin Vrede om Natten til hine Jægeres Marker. Og nu

husker jeg, at han havde tre Sønner. Dette skete for mange, mange Regntider siden, og meget langt borte — paa Markerne ved Bhurtpore. Hvad blev der af de Marker næste Høst, Hathi?»

»Høsten blev besørget af mig og mine tre Sønner,« sagde Hathi.

»Og hvad blev der af den Pløjning, som følger efter Høsten?» sagde Mowgli.

»Markerne blev ikke pløjede,« sagde Hathi.

»Og Menneskene, som lever af Jordens grønne Korn?» sagde Mowgli.

»De drog bort.«

»Og Hytterne, i hvilke Menneskene sov?» sagde Mowgli.

»Vi rev Tagene i Stykker, og Junglen opslugte Murene,« svarede Hathi.

»Og hvad saa mere?» sagde Mowgli.

»Saa meget god Jord, som jeg kan gennemvandre i to Nætter fra Øst til Vest, og fra Nord til Syd saa meget, som jeg kan gennemvandre i tre Nætter, — alt det tog Junglen. Vi slap Junglen løs over fem Landsbyer; og i de Landsbyer, paa deres Jorder, deres Græsgange og deres muldrige Kornmarker, er der nu til Dags ikke eet Menneske, som faar sin Føde fra Jorden. Saaledes hændte det, at Markerne ved Bhurtpore blev plyndrede, hvilket jeg og mine tre Sønner gjorde; og nu spørger jeg, Menneskeunge, hvordan har du faaet det at vide?» sagde Hathi.

»Et Menneske fortalte mig det; og nu ser jeg, at selv Buldeo kan tale Sandhed. Det blev gjort godt, Hathi med det hvide Ar; men anden Gang skal det blive gjort bedre;

thi nu er der et Menneske til at lede det. Du kender den Menneskestammes Landsby, som har udstødt mig? De er dovne, ufornuftige og grusomme; de bruger deres Mund for meget, og dræber ikke for at æde, men for Fornøjelse. Naar de har ædt sig mætte, kunde de gjerne kaste deres egen Yngel i den røde Blomst. Dette har jeg set. Det er ikke godt, at de skulde leve her længere. Jeg hader dem!»

»Saa dræb dem,« sagde den yngste af Hathis tre Sønner, idet han rev en Dusk Græs op, daskede den mod sine Forben og kastede den bort, mens hans smaa røde Øjne skottede fra den ene Side til den anden.

»Hvad Gavn har jeg af hvide Knokler?« svarede Mowgli rasende. »Er jeg en Ulveunge, at jeg skulde lege i Solen med en Hjærneskal? Jeg har dræbt Shere Khan, og hans Skind raadner paa Raadsklippen; men — men jeg véd ikke, hvorhen Shere Khan er gaaet, og min Mave er endnu tom. Nu vil jeg tage, hvad jeg kan se og føle. Slip Junglen løs over hin Landsby, Hathi!»

Bagheera gøs og dukkede sig. I værste Tilfælde kunde han tænke sig et rask Stormløb ned ad Landsbyens Gade, et Slag til højre og venstre ind i Menneskemængden, eller et snedigt Overfald paa Menneskene, mens de pløjede i Tusmørket, — men denne Plan til med fuldt Overlæg at udrette en hel Landsby fra Menneskers og Dyrs Synskreds, den forskrækkede ham. Nu forstod han, hvorfor Mowgli havde sendt Bud efter Hathi. Ingen anden end den længelevende Elefant kunde udkaste Planen til og gennemføre en saadan Krig.

»Lad dem løbe som Menneskene løb fra Markerne

ved Bhurtpore, indtil Regnvandet er den eneste Plov, der furer deres Marker, og Regnens Plasken paa de tykke Blade lyder i vore Øren i Stedet for deres Tenes Snurren — indtil Bagheera og jeg søger Leje i Brahminens Hus, og Raabukken drikker af Cisternen bag Templet! Slip Junglen løs, Hathi!»

»Men jeg — men vi har ingen Strid med dem, og stor Smærtes røde Raseri er nødvendigt, førend vi kan rive de Hytter over Ende, hvor Menneskene sover,« sagde Hathi og rokkede tvivlræddig frem og tilbage.

»Er I de eneste Græsædere i Junglen? Driv eders Folk ind! Lad Hjorten og Vildsvinet og Nilghaien hjælpe eder. I behøver ikke at vise en Haandsbred af jert Skind, førend Markerne staar nøgne. Slip Junglen løs, Hathi!»

»Og ingen vil blive dræbt? Mine Stødtænder var røde, da jeg plyndrede Markerne ved Bhurtpore, og jeg har ikke Lyst til at mærke den Lugt igen.«

»Jeg ikke heller. Jeg ønsker ikke en Gang, at deres Ben skal ligge paa vor rene Jord. Lad dem gaa og finde et nyt Leje. Men de maa ikke blive her! Jeg har set og lugtet Blodet af den Kvinde, som gav mig Føde, — den Kvinde, som de vilde have dræbt, hvis jeg ikke havde været. Kun Lugten af det friske Græs paa deres Dørtrin kan tage hin Lugt bort. Den brænder i min Mund. Slip Junglen løs, Hathi!»

»Ha!« sagde Hathi. »Saaledes brændte Arret af Pælen i mit Skind, indtil vi saa deres Landsbyer forsvinde under Foraarsplanterne. Nu forstaar jeg. Din Krig skal være vor Krig. Vi vil slippe Junglen løs.«

Mowgli havde næppe Tid til at faa Vejret igen —

han rystede over hele Kroppen af Raseri og Had — før-
end Stedet, hvor Elefanterne havde staaet, var tomt, og
Bagheera betragtede ham rædselsslagen.

»Ved den brudte Laas, der satte mig i Frihed!« sagde
den sorte Panther endelig. »Er du det nøgne lille Væsen,
som jeg dengang lagde et godt Ord ind for hos Stam-
men? Junglens Herre, naar min Styrke svækkes, saa læg
du et godt Ord ind for mig — for Baloo — for os alle!
Vi er Unger i Sammenligning med dig! Knækkede Kviste
under din Fod! Daakalve, som har forvildet sig bort fra
deres Hind!«

Tanken om Bagheera som en forvildet Daakalv over-
vældede Mowgli fuldstændig, og han lo og snappede efter
Vejret og klukkede og lo igen, indtil han maatte springe
i en Dam for at faa sig selv til at høre op. Og saa
svømmede han omkring og dykkede ned og op mellem
Maaneskinnets Strimer ligesom sin Navne, Frøen.

Imidlertid havde Hathi og hans tre Sønner vendt sig,
een mod hvert af Verdenshjørnerne, og vandrede i Tavshed
ned gennem Dalene en Fjerdingvej borte. De vandrede
videre og videre, to Dages Marsch — det vil sige femten
stive Mil — gennem Junglen; og hvert af deres Skridt,
hver Svajning af deres Snabler, blev lagt Mærke til og
diskuteret af Mang og Chil og Abefolket og alle Fuglene.
Saa begyndte de at græsse, og græssede ganske roligt i
en Ugestid eller saa. Hathi og hans Sønner er ligesom
Kaa, Pythonslangen fra Klipperne, de har aldrig Hastværk,
før det er Tid til at haste.

Da hin Uge var gaaet, løb et Rygte gennem Junglen,
— uden at nogen vidste, hvordan det var opstaaet, — at

man kunde finde bedre Føde og Vand i den og den Dal. Svinene — som naturligvis vil gaa til Verdens Ende for et godt Maaltids Skyld — var de første til at marschere af i Flokke og traske henover Klipperne, og efter dem fulgte Hjortene, og saa de smaa vilde Ræve, som ernærer sig af Aadslerne fra Hjorderne; de bredskuldrede Nilghaiere vandrede afsted i en Retning parallel med Hjortenes, og efter Nilghaierne kom de vilde Bøfler fra Sumpene. Den mindste Bagatel kunde have standset de adspredte, omflakkende Hjorder, der græssede og strejfede om og drak og græssede igen; men naarsomhelst der blev Alarm, viste der sig en eller anden, som beroligede dem. Snart var det Sahi, Pindsvinet, der kom med Nyheder om god Føde blot et lille Stykke længere fremme; snart var det Mang, der skreg muntert og fløj baskende med Vingerne ned gennem en Lysning i Junglen for at vise, at der ikke var noget at være bange for; eller Baloo med Munden fuld af Rødder, der kom vraltende klodset ned langs en skræmmet Række Dyr, og halvt med Skræk, halvt med Gemytlighed fik dem tilbage paa den rette Vej. Saare mange af Dyrene brød ud af Geledderne og løb tilbage eller tabte Interessen for Sagen, men saare mange vedblev at gaa fremad. Efter en halv Snes Dages Forløb var Situationen følgende: Hjortene, Vildsvinene og Nilghaierne traskede rundt i en Cirkel paa to, halvtredje Mils Radius, og Kødæderne tirailerede rundt om dens Periferi. Og Cirkelns Centrum var Landsbyen, og rundt om Landsbyen stod Kornet, i Færd med at modnes, og ude paa Kornmarkerne sad Menneskene paa, hvad de kalder *machans* — Platforme, lavede af Bambusstænger anbragte paa fire Pæle ligesom de flade

Tage, hvorfra man kyser Duer — for at skræmme Fugle og andre Tyve bort. Og saa blev der ikke mere kælet for Hjortene. Kødæderne var lige i Hælene paa dem og drev dem fremad og indad.

Det var en mørk Nat, da Hathi og hans tre Sønner kom listende ud fra Junglen og knækkede *machan'*ernes Stivere med Snablerne; og de faldt som knækkede Skarn-tydestængler, og Mændene, som trimlede ned fra dem, hørte Elefanternes dybe Strubelyd. Saa brød Fortroppen af Hjortenes skræmmede Hærskarer frem og strømmede ud over Landsbyens Græsgange og dyrkede Marker; de skarp-hovede, rodende Vildsvin fulgte efter, og hvad Hjortene skaanede, ødelagde Vildsvinene; fra Tid til anden op-skræmmedes Hjorderne af Ulvehyl, og saa stormede de fortvivlede frem og tilbage, traadte den unge Byg under Fødder og brød Vandingsgrøfternes Kanter ned. Før Dag-gry ophørte imidlertid Trykket udefra paa eet Sted; Kød-æderne havde trukket sig tilbage og ladet en Vej mod Syd fri, og Flok efter Flok af Hjorte foer afsted; andre, som var dristigere, gemte sig i Krattet for at fuldende deres Maaltid næste Nat.

Men Værket var gjort. Da Landsbyfolkene næste Morgen saa ud over Markerne, saa de, at Afgrøden var tilintetgjort. Det betød Døden, hvis de ikke drog bort, thi de levede Aar ud og Aar ind kun af Haanden og i Munden. Da Bøflerne blev drevne ud for at græsse, fandt de sultne Dyr, at Hjortene havde raseret Græsmarkerne, og derfor vankede de ind i Junglen og slog sig sammen med deres vilde Kammerater; og da Tusmørket faldt paa, fandtes de tre eller fire Klepperter, som Landsbyen ejede, lig-

gende i deres Stalde med knuste Hoveder. Kun Bagheera kunde have slaaet saadanne Slag, og kun Bagheera vilde være faldet paa den Uforskommethed at slæbe det sidste Kadaver ud paa aaben Gade.

Landsbyfolkene havde ikke Mod til at tænde Baal paa Markerne den Nat, og derfor gik Hathi og hans tre Sønner og sankede efter, hvad der endnu var tilovers, og hvor Hathi har sanket efter, er der ikke mere at finde. Menneskene besluttede at leve af deres opsparede Sædekorn, indtil Regntiden var forbi, og saa at tage Arbejde som Tjenestefolk, indtil de kunde indvinde, hvad der var spildt; men medens Kornhandleren tænkte paa sine vel fyldte Kornkurve og paa de høje Priser, som han vilde faa for dem, gravede Hathi skarpe Stødtænder Hjørnet af hans Lerhytte ud og knuste de store Vidiekurve, der indeholdt det kostbare Korn.

Da dette sidste Tab opdagedes, blev det Brahminens Tur at tale. Han havde bedt til sine egne Guder, men de havde ikke svaret. Maaske, sagde han, havde Landsbyen, uden at vide af det, fornærmet en eller anden af Junglens Guder, thi det var jo hævet over al Tvivl, at Junglen var imod dem. Derfor sendte de Bud efter Høvdingen for den nærmeste Stamme af de omflakkende Gonder — smaa, kloge og meget mørkhudede Jægere, der boede dybt inde i Junglen, og hvis Forfædre nedstammede fra Indiens ældste Folkeslag, Landets oprindelige Beboere. De diskede op for Gonden med, hvad de havde, og han stod paa eet Ben med Buen i Haanden og to eller tre giftige Pile stukne fast i Haaret, der var samlet i en Knude paa Issen, mens han saa halvt forskrækket og halvt for-

agteligt paa de bange Landsbyfolk og deres ødelagte Marker. De spurgte ham, om hans Guder — de gamle Guder — var vrede paa dem, og hvilke Ofre de skulde frembære. Gonden sagde intet, men tog en Ranke af Karelaen — den Plante, der bærer det bitre, vilde Græskar — op fra Jorden og bandt den tværs over Tempeldøren, lige for Ansigtet af det stirrende, røde Hindugudebillede. Han vidste, at naar Junglen har sat sig i Bevægelse, kan kun hvide Mænd gøre sig Haab om at forandre dens Retning.

Hans Mening var tydelig nok. Det vilde Græskar vilde vokse, hvor de havde tilbudt deres Gud, og jo før de bragte sig selv i Sikkerhed, desto bedre.

Men det er vanskeligt at faa en Landsby til at skifte Plads. De blev der, saa længe de endnu havde nogen Føde den Sommer, og de forsøgte at samle Nødder i Junglen, men Skygger med gloende Øjne iagttog dem og rullede sig for deres Fødder endogsaa midt om Dagen, og naar de forskrækkede løb tilbage til deres Mure, kunde de se Barken paa de Træstammer, som de havde passeret for ikke fem Minutter siden, stribet og sønderrevet af en eller anden stor Potes Klør. Jo mere de holdt sig til deres Landsby, desto dristigere blev de vilde Dyr, der tumlede sig og brølede paa Græsgangene nede ved Waingungafloden. De havde ikke Mod til at reparere Bagmurene i de tomme Stalde, der vendte ud mod Junglen, Vildsvinene trampede dem ned, og Slyngplanterne med de forvredne Rødder fulgte efter, deres Skud snoede sig henover den nyerhvervede Grund, og det stride Græs begyndte at spire mellem Slyngplanternes Ranker. De ugifte Mænd løb først bort og udsprede den Efterretning, at Landsbyen var

dødsdømt. Hvo kunde kæmpe, sagde de, imod Junglen eller Junglens Guder, naar selv Landsbyens Brilleslange havde forladt sit Hul paa Pladsen under Peepultræet? Og saaledes svandt deres ringe Samkvem med Yderverdenen ind, efterhaanden som Fodstierne tværs over den aabne Mark blev færre og mere udviskede. Og Hathis og hans tre Sønners natlige Trompetstød ophørte at forurolige dem; de havde intet mere at frygte for. Afgrøden over Jorden og Sæden i Jorden var bleven taget fra dem. De yderste Marker begyndte allerede at se ud, som om de aldrig havde været dyrkede. Det var paa Tide at overgive sig til Englændernes Barmhjærtighed i Kanhiwara.

Men efter Indfødtes Sædvane opsatte de Afrejsen fra Dag til Dag, indtil Regntidens Begyndelse overraskede dem, og de hullede Tage lod Vandet strømme ind, og man maatte vade i Mudder til op over Anklernes paa Græsmarkerne, og hele den grønne Plantevækst spirede voldsomt i Vejret efter Sommerens Hede. Saa vadede de ud — Mænd, Kvinder og Børn — gennem Morgenens blændende, varme Regn, men gjorde ganske naturligt Holdt og vendte sig om for at kaste et Afskedsblik paa deres Hjem.

Netop som den sidste Familie, belæst med sine Ejendele, vandrede ud gennem Porten, hørte de et Brag af faldende Bjælker og Straatage bagved Murene. De saa en blank, slangeagtig, mørk Snabel løfte sig et Øjeblik og adsplitte den fugtige Tækkehalm. Snabelen forsvandt, og der lød et nyt Brag, efterfulgt af et Vræl. Hathi havde været i Færd med at rive Taget af Hytterne, ligesom et Menneske kan rive Aakander af, og en Bjælke havde givet ham en Splint i Snabelen. Det manglede endnu kun for

at faa ham til at udvikle sin fulde Styrke, thi af alle Dyrene i Junglen er den vilde Elefant, naar den bliver rasende, den mest ødelæggelseslystne. Han sparkede bagud til en Lervæg, som styrtede sammen og smeltede hen til gult Mudder i Skylregnen. Saa snurrede han rundt og hvinede og foer ned igennem de snævre Gader, lænende sig mod Hytterne til højre og venstre, splittende de skrøbelige Døre ad og knusende Tagskæggene; og hans tre Sønner rasede bagefter ham, som de havde raset, da de plyndrede Markerne ved Bhurtpore.

»Disse tynde Skaller vil Junglen opsluge,« sagde en rolig Stemme midt i Ødelæggelsen. »Det er Ydermurene, som maa ned,« og Mowgli, med Regnen strømmende ned ad sine nøgne Skuldre og Arme, sprang tilbage fra en Mur, der sank sammen ligesom en træt Bøffel.

»Hver Ting til sin Tid,« stønnede Hathi. »O, mine Stødtænder var røde ved Bhurtpore! Til Ydermuren, Børn! Med Hovedet! Alle paa samme Tid! Nu!«

De fire puffede Side om Side; Ydermuren bøjede sig, revnede og faldt, og Landsbyfolkene saa, stumme af Rædsel, Ødelæggernes vilde, lertilsmurte Hoveder i Murbreschen. Saa flygtede de, uden Hjem og uden Føde, ned gennem Dalen, medens deres Landsby, ødelagt, væltet og trampet under Fødder, styrtede sammen bagved dem.

En Maaned efter var Stedet en Høj, fuld af smaa Fordybninger og dækket af en blød, grøn, ung Plantevækst; og ved Regntidens Slutning stod Junglen i yppig Frodighed paa det Sted, der ikke et halvt Aar før havde været under Ploven.

Kaa's Jagt.

Det, som nu skal fortælles, hændte nogen Tid, før end Mowgli blev stødt ud af Seeonee-Ulvestammen og hæv-nede sig paa Tigeren Shere Khan. Det var i de Dage, da Baloo lærte ham Jungleloven. Den store, gravitetiske, gamle brune Bjørn var henrykt over at have en saa lærenem Elev, thi Ulveungerne vilde aldrig lære mere af Jungleloven, end hvad der angik deres egen Stamme og Slægt, og løb bort, saa snart de havde lært Jagtreglen: »Lydløse Fødder, Øjne, som kan se i Mørke, Øren, som kan høre Vindene rejse sig fra deres Leje, og skarpe, hvide Tænder, — det er Kendemærkerne paa vore Brødre, med Undtagelse af Tabaqui, Schakalen, og Hyænen, hvem vi hader.« Men Mowgli var en Menneskeunge og maatte derfor lære en hel Del mere end dette. Stundom kom Bagheera, den sorte Panther, slentrende gennem Junglen for at se, om hans Kæledægge havde gjort Fremskridt, og laa saa og brummede med Hovedet lænet mod et Træ, mens Mowgli opremsede Dagens Lektie for Baloo. Drengen kunde klatre næsten ligesaa godt, som han kunde svømme, og svømme næsten ligesaa godt, som han kunde løbe; og Baloo, Lovens Lærer, lærte ham Skovens og Vandets Love: hvordan

man kan kende en raadden Gren fra en frisk; hvordan man skal tale høfligt til de vilde Bier, naar man træffer en Sværm af dem halvhundrede Fod over Jorden; hvad man skal sige til Mang, Flaggermusen, naar man forstyrrer dens Hvile imellem Grenene midt om Dagen; og hvordan man skal advare Vandslangerne i Skovsøerne, førend man springer ud iblandt dem. Ingen af Junglefolket holder nemlig af at blive forstyrreret, og alle har de en stærk Tilbøjelighed til at fare løs paa næsvise Fremmede. Mowgli lærte fremdeles »den Fremmedes Jagtraab«, som man altid maa raabe, naar man jager i Junglen udenfor sit eget Omraade, og som skal gentages højt, indtil det bliver besvaret. Det lyder i Oversættelse: »Giv mig Lov til at jage her, thi jeg er sulten«; og Svaret er: »Saa jag da for Føden, men ikke for Morskab.«

Af alt dette kan man forstaa, hvor meget Mowgli havde at lære udenad, og han blev led og ked af at gentage det samme over hundrede Gange; men, som Baloo sagde til Bagheera en Dag, da Mowgli havde faaet paa Øret og var løbet sin Vej i Arrigskab: »En Menneskeunge er en Menneskeunge, og han maa lære hele Jungleloven.«

»Men husk paa, hvor lille han er,« sagde den sorte Panther, der vilde have forkælet Mowgli frygteligt, hvis den havde faaet sin Villie. »Hvor kan hans lille Hoved rumme al din lange Snak?«

»Er der noget Væsen i Junglen, der er for lille til at blive dræbt? Nej. Det er Grunden til, at jeg lærer ham alt dette, og det er ogsaa Grunden til, at jeg slaar ham — meget forsigtigt —, naar han glemmer det.«

»Forsigtigt! Hvad kender du til Forsigtighed, du

gamle haardpotede Fyr?» brummede Bagheera. »Hans Ansigt er helt forslaaet i Dag paa Grund af din — Forsigtighed! Uf!«

»Hellere maa han blive forslaaet fra Top til Taa af mig, som elsker ham, end komme i Fortrød paa Grund af Uvidenhed,« svarede Baloo meget alvorligt. »For Tiden lærer jeg ham Junglens Mesterord, som vil beskytte ham mod Fugle og Slinger og alle firføddede Jægere, undtagen hans egen Stamme. Hvis han blot husker Ordene, kan han nu kræve Beskyttelse hos alle i Junglen. Er det ikke en Smule Prygl værdt?»

»Naa ja — men pas dog paa, at du ikke dræber Menneskeungen. Han er ingen Træstamme, som du kan skærpe dine sløve Kløer paa. Men hvad er det for Mesterord, du taler om? Jeg er mere skikket til at yde andre Hjælp end til selv at bede derom« — og Bagheera strakte sin ene Pote ud og saa beundrende paa sine staa-blåa, knivskarpe Kløer — »men alligevel kunde jeg nok have Lyst til at høre dem.«

»Jeg skal kalde paa Mowgli, og saa kan han sige dem — hvis han vil. Kom, lille Broder!«

»Det summer i mit Hoved som i et Træ, hvor Bierne bygger,« sagde en gnaven lille Stemme over deres Hoveder, og Mowgli lod sig glide ned ad en Træstamme, meget vred og fornærmet, og tilføjede, da han naaede Jorden: »Det er for Bagheeras Skyld, jeg kommer, og ikke for din, du tykke, gamle Baloo!«

»Det er mig aldeles ligegyldigt,« svarede Baloo, skønt han baade var stødt og bedrøvet. »Saa sig da Bagheera de Junglens Mesterord, som jeg har lært dig i Dag.«

»Mesterordene for hvilket Folk?» sagde Mowgli, glad ved at kunne vise sin Dygtighed. »Junglen har mange Tungemaal, men jeg kan dem alle.«

»En Smule kan du, men ikke meget. Ser du, Bagheera, hvor utaknemlige de er mod deres Lærer. Ikke en eneste Ulveunge er nogensinde kommen tilbage for at takke gamle Baloo, for hvad han har lært ham. Saa sig da Jægerfolkenes Ord, du lærde Mand.«

»Vi er af eet Blod, du og jeg,« sagde Mowgli med Bjørne-Udtalen, som alle Jægerfolkene bruger.

»Godt. Og saa Fuglenes.«

Mowgli gentog Ordene og sluttede med Glentens Piben.

»Og saa Slangefolkenes,« sagde Bagheera.

Svaret var en fuldstændig ubeskrivelig Hvislen, og Mowgli sparkede bagud og klappede i Hænderne af Selvtilfredshed, og sprang op paa Bagheeras Ryg, hvor han satte sig sidelænds, trommede med Hælene paa den glinsende Pels og skar de værste Ansigter ad Baloo, som han kunde hitte paa.

»Det var rigtigt, det var rigtigt! Det var nok en Smule Tamp værdt,« sagde den brune Bjørn kærligt. »En skøn Dag vil du tænke paa mig med Taknemlighed.« Og saa vendte han sig bort for at fortælle Bagheera, hvorledes han havde tigget Hathi, den vilde Elefant, der kender til alle den Slags Ting, om at sige sig Mesterordene, og hvorledes Hathi havde ført Mowgli ned til en Dam, for at han kunde lære Slangeordet af en Vandslange, thi han — Baloo — havde ikke kunnet udtale det, og hvorledes Mowgli nu var sikker mod alle Farer i Junglen, thi hverken Slange, Fugl eller firføddet Dyr vilde skade ham.

»Han behøver altsaa ikke at frygte nogen,« sluttede Baloo, og klappede sig paa sin tykke, pelsklædte Mave af Stolthed.

»Undtagen hans egen Stamme,« sagde Bagheera sagte, og tilføjede derpaa højt til Mowgli: »Lad være at knække mine Ribben, lille Broder! Hvorfor danser du saadan op og ned?«

Mowgli forsøgte nemlig paa at faa dem til at høre efter, hvad han sagde, ved at hale i Pelsværket paa Bagheeras Skulder og sparke ham haardt i Siden. Da de to skænkede ham deres Opmærksomhed, raabte han netop af fuld Hals: »Og saa skal jeg selv have en Stamme og føre den afsted mellem Grenene hele Dagen.«

»Hvad er det nu for Narrestreger, du lille Drømmer?« sagde Bagheera.

»Jo, og saa skal vi kaste Grene og Snavs ned i Hovedet paa gamle Baloo,« vedblev Mowgli. »Det lovede de mig. Av!«

»Ho!« Baloos store Lab rev Mowgli ned af Bagheeras Ryg, og da Drengen laa mellem de store Forlabber, kunde han se, at Bjørnen var vred.

»Mowgli,« sagde Baloo, »du har snakket med Bandarfolket — Aberne.«

Mowgli skævede til Bagheera for at se, om Pantheren ogsaa var vred, og Udtrykket i Bagheeras Øjne var saa haardt som Sten.

»Du har været sammen med Abefolket — de graa Aber — Folket uden Lov — som æder alt, hvad de finder. Det er en stor Skam for dig.«

»Da Baloo slog mig i Hovedet,« sagde Mowgli, der

endnu laa paa Ryggen, »løb jeg min Vej, og saa kom de graa Aber ned fra Træerne og havde ondt af mig. Der var ingen andre, der brød sig om mig.« Han snøftede en Smule.

»Medlidenhed hos Aberne!« fnyste Baloo. »Det er ligesom om jeg vilde tale om Ro i en Bjærgstrøm eller Kølighed i Sommersolen! Og hvad saa mere, Menneskeunge?«

»Og saa — og saa gav de mig Nødder og rare Ting at spise, og de — de har mig paa Armene op i Trætoppene og sagde, at jeg var deres Broder og Blod af deres Blod, naar undtages, at jeg ingen Hale havde, og en skøn Dag skulde jeg blive deres Høvding.«

»De har ingen Høvding,« sagde Bagheera. »De lyver, som de altid har løjet.«

»De var meget gode imod mig og bad mig komme igen. Hvorfor har I aldrig ført mig sammen med Abefolket? De gaar paa Bagbenene, ligesom jeg, og slaar mig ikke med haarde Labber, men leger hele Dagen. Lad mig komme op! Ækle Baloo, lad mig komme op! Jeg vil op og lege med dem igen.«

»Hør nu, Menneskeunge,« sagde Bjørnen, og hans Stemme rullede som Tordenen i en hed Nat. »Jeg har lært dig hele Junglens Lov for alle Junglens Folk — undtagen for Abefolket, som lever i Træerne. De har ingen Lov. De er Udskud. De har ikke en Gang deres eget Sprog, men bruger de Ord, som de kan stjele sig til at høre, naar de lytter og kigger og ligger paa Lur oppe imellem Grenene. Deres Skikke er ikke vore Skikke. De har ingen Høvding. De har ingen Hukommelse. De praler

og sladrer og siger, at de er et stort Folk og vil gøre Størværker i Junglen, men en Nød, der falder ned fra et Træ, faar dem til at le, og saa er det hele glemmt. Vi af Junglefolket har intet med dem at gøre. Vi drikker ikke, hvor Aberne drikker; vi gaar ikke, hvor Aberne gaar; vi jager ikke, hvor de jager; vi dør ikke, hvor de dør. Har du nogensinde før i Dag hørt mig tale om Bandarfolket?»

»Nej,« hviskede Mowgli sagte, thi der var meget stille i Skoven, nu da Baloo havde holdt op at tale.

»Junglefolket taler ikke om dem og tænker ikke paa dem. De er saare mange, onskabsfulde, skidne, skamløse, og hvis de har noget bestemt Ønske, saa er det, at Junglefolket skal lægge Mærke til dem. Men vi lægger ikke Mærke til dem, selv naar de kaster Nødder og Snavs ned i Hovedet paa os.«

Han havde næppe talt ud, førend en Hagl af Nødder og Kviste raslede ned mellem Grenene; og de kunde høre Aberne snøfte og hyle og hoppe arrige hid og did i Træerne.

»Abefolket er forbandet,« sagde Baloo, »forbandet af Junglefolket. Husk vel paa det.«

»Forbandet,« gentog Bagheera; »men alligevel mener jeg, at Baloo burde have advaret dig imod dem.«

»Jeg? Hvor kunde jeg ane, at han vilde lege med saadanne skidenfærdige Slyngler? Abefolket! Puh!«

En ny Salve haglede ned over Hovederne paa dem, og de to travede afsted og førte Mowgli med sig. Hvad Baloo havde sagt om Aberne, var fuldstændig sandt. De lever i Trætoppene, og da Dyrene meget sjældent ser til Vejrs, krydser Aberne og Junglefolket ikke hinandens Veje.

Men naarsomhelst Aberne finder en syg Ulv eller en saaret Tiger eller Bjørn, piner og plager de den, og de kaster Grene og Nødder efter alle Dyr for Morskabs Skyld og i Haab om at blive lagt Mærke til. Saa hyler og skriger de meningsløse Sange, og opfordrer Junglefolket til at klavre op i Træerne og slaas med dem, eller ogsaa leverer de rasende Kampe mellem hverandre indbyrdes uden Spor af Grund, og lader de døde Aber ligge lige for Næsen af Junglefolket. De er altid lige paa Nippet til at vælge en Høvding og faa egne Love og Skikke, men det bliver aldrig til noget, fordi de ikke kan huske fra den ene Dag til den anden, og derfor slaar de sig til Taals med det Mundheld, de har lavet: »Hvad Bandarfolket mener nu, vil hele Junglen senere mene,« hvilket glæder dem i høj Grad. Ingen af Dyrene i Skoven kan naa op til dem, men paa den anden Side vil ingen af Dyrene tage Notits af dem, og derfor var de saa glade, da Mowgli kom op for at lege med dem og fortalte dem, hvor vred Baloo var.

De havde ikke i Sinde at gøre mere — Bandarfolket har overhovedet aldrig noget i Sinde; men saa hittede en af dem paa noget, som han syntes var en glimrende Idé, og han sagde til alle de andre, at Mowgli vilde være en nyttig Person at have i Stammen, fordi han kunde flætte Kviste sammen til Skærme, der tog af for Vinden, og hvis de fangede ham, kunde de faa ham til at lære dem den Kunst. Naturligvis havde Mowgli, der jo var en Brænde-huggers Barn, arvet alle Slags Instinkter, og plejede ofte at lave smaa Hytter af nedfaldne Grene uden egentlig selv at tænke over det; det havde Abefolket i Træerne set ham gøre og beundrede det højligt. Nu, sagde de, skulde

de virkelig have en Høvding og blive det klogeste Folk i hele Junglen — saa kloge, at alle andre skulde lægge Mærke til dem og misunde dem. Derfor fulgte de ganske stille gennem Junglen efter Baloo, Bagheera og Mowgli, indtil det var paa Tide at tage en Middagslur, og Mowgli, der skammede sig i høj Grad over sin Opførsel, havde lagt sig til at sove mellem Pantheren og Bjørnen med den Beslutning, aldrig mere at have noget at gøre med Abefolket.

Det næste, han følte, var, at nogle Hænder greb fat i hans Arme og Ben — haarde, stærke, smaa Hænder, — derpaa, at nogle Kviste piskede ham i Ansigtet, — og saa stirrede han ned mellem de svajende Grene, mens Baloo vakte hele Junglen med sine dybe Brøl, og Bagheera sprang opad Træstammen og viste alle sine Tænder. Bandarfolket hylede af Triumf og foer op i de højeste Grene, hvor Bagheera ikke turde følge dem, mens de raabte: »Han har lagt Mærke til os! Bagheera har lagt Mærke til os! Hele Junglefolket beundrer os for vor Behændighed og vor Snildhed!« Saa begyndte de deres Flugt; og Abers Flugt igenem en Skov hører til de Ting, som ingen kan beskrive. De har deres Hovedveje og Tværveje, op og ned, fra halvtreds til halvfjerds eller hundrede Fod over Jorden, og disse Veje kan de gaa selv i Mørke, om det er nødvendigt. To af de stærkeste Aber holdt Mowgli under Armene og svang sig afsted med ham gennem Trætoppene, tyve Fod i hvert Spring. Havde de været alene, kunde de være komne dobbelt saa hurtigt af Sted, men de maatte bære Drengen og det sinkede dem. Saa svimmel Mowgli end var, kunde han dog ikke lade være med at nyde

denne vilde Flugt, skønt de Glimt, han fik at se af Jorden, der langt nede, gjorde ham bange, og det frygtelige Sæt, som det gav i ham ved Enden af hver Svingning gennem den tomme Luft, fik Hjærtet til at fare op i Halsen paa ham. Hans Eskorte foer med ham op i Trætoppe, indtil han følte de tynde Kviste bøje sig og knage under dem, og svang sig saa med en Snøften og et Vræl ud og ned gennem Luften, indtil de blev hængende ved Hænder eller Fødder i de lavere Grene af det næste Træ. Stundom kunde han se milevidt ud over den stille, grønne Jungle, ligesom en Mand i en Mastetop kan se ud over Søen, og i næste Øjeblik piskede Grenene og Bladene ham i Ansigtet, og han og hans to Bevogtere var næsten helt nede ved Jorden igen. Og saaledes foer hele Bandarstammen, hoppende og larmende og vrælende og hylende, gennem Træernes Kroner med Mowgli, deres Fange.

En Stund var han bange for, at de skulde lade ham falde; saa blev han vred, men var klog nok til ikke at sætte sig til Modværge, og tilsidst begyndte han at tænke. Først og fremmest gjaldt det om at faa Bud afsted til Baloo og Bagheera, thi han vidste, at hans Venner umuligt kunde holde Skridt med den Fart, som Aberne skød. Det var til ingen Nytte at se nedad, thi han kunde kun se det øverste af Grenene, og derfor stirrede han opad, og højt oppe i den blaa Luft fik han Øje paa Chil, Glenten, der svævede rundt i store Kredse, mens den holdt Øje med Junglen og ventede paa, at et eller andet Dyr skulde dø dernede. Chil saa, at Aberne bar paa noget, og dalede nogle hundrede Alen ned for at se, om det var noget, der var godt at æde. Den peb forbavset, da den saa

Mowgli blive slæbt op i en Trætop og hørte ham raabe paa Glenternes Vis: »Vi er af eet Blod, du og jeg.« Grenene lukkede sig over Drengen, men Chil svævede videre til det næste Træ i rette Tid til at se det lille brune Ansigt dukke op igen. »Læg Mærke til mit Spor,« raabte Mowgli, »og meld det til Baloo af Seeoneestammen og Bagheera fra Raadsklippen!«

»I hvis Navn, Broder?« Chil havde aldrig før set Mowgli, skønt den naturligvis havde hørt Tale om ham.

»Mowgli, Frøen. Menneskeungen kalder de mig. Læg Mærke til mit Spo-o-or!«

De sidste Ord skreg han, mens han blev svunget gennem Luften, men Chil nikkede og svævede i Vejret, indtil den ikke saa større ud end et Sandskorn, og der blev den hængende og iagttog Trætoppenes Svajen med sine skarpe Øjne, mens Mowglis Eskorte foer afsted.

»De løber ikke langt,« sagde den og smaalo. »De fuldender aldrig, hvad de begynder paa. Altid skal de have noget nyt at more sig med, de Bandarfolk. Men hvis jeg ellers forstaar mig paa Tingene, saa har de denne Gang skaffet sig en Ulykke paa Halsen, thi Baloo er ingen Fugleunge, og Bagheera kan mere end dræbe Geder, det véd jeg da nok.«

Den hvilede paa Vingerne, med Fødderne trukne op under sig, og ventede.

Imidlertid var Baloo og Bagheera nær ved at gaa ud af deres gode Skind af Raseri og Sorg. Bagheera klatrede, som han aldrig før havde klatret, men de tynde Grene knækkede under hans Vægt, og han faldt til Jorden med Klørne fulde af Bark.

»Hvorfor advarede du ikke Menneskeungen?« brølede han til stakkels Baloo, som havde sat i et kluntet Trav i Haab om at indhente Aberne. »Hvad Nytte var det til at prygle ham halvt fordærvet, naar du ikke advarede ham?«

»Skynd dig! Skynd dig! Vi — vi kan maaske endnu indhente dem!« stønnede Baloo.

»Med den Fart, du stiller op? En halvdød Ko kunde jo rende fra dig! Lovlærer — Ungetamper — ruller du saadan afsted en Fjerdingvej endnu, saa revner du. Sæt dig ned og tænk dig om! Læg en Plan. Lad os ikke spille Tiden med at jage efter dem. Følger vi dem for tæt i Hælene, lader de ham maaske falde.«

»Uuh! Aah! De er maaske allerede blevne trætte af at bære ham og har ladet ham falde. Hvem kan stole paa Bandarfolket? Strø døde Flaggermus paa mit Hoved! Giv mig sorte Ben at æde! Rul mig ind i de vilde Biers Sværme, for at de kan stikke mig ihjæl, og begrav mig hos Hyænerne, thi jeg er den elendigste af alle Bjørne! Uhuhuhu—u! O Mowgli, Mowgli! Hvorfor advarede jeg dig ikke mod Abefolket, i Stedet for at slaa Hovedet i Stykker paa dig? Og maaske jeg har slaaet saa haardt, at han har glemmt sin Lektie til i Dag, og saa er han alene i Junglen uden at kunne et eneste Mesterord.«

Baloo slog Labberne over Ørene og rullede sig stønnende frem og tilbage.

»Han kunde da i det mindste alle Ordene for lidt siden,« sagde Bagheera utaalmodigt. »Baloo, du har hverken Omtanke eller Agtelse for dig selv. Hvad tror du, Junglen vilde sige, hvis jeg, den sorte Panther, rullede mig sammen ligesom Sahi, Pindsvinet, og hylede?«

»Hvad bryder jeg mig om, hvad Junglen siger? Han er maaske død nu.«

»Med mindre de lader ham falde ned fra Grenene for Løjers Skyld, eller dræber ham paa Grund af en eller anden ørkesløs Idé, er jeg ikke bange for Menneskeungen. Han er klog og vel oplært, og han har fremfor alt de Øjne, som gør Junglefolket bange. Men han er i Bandarfolkets Magt, og da de lever i Træerne, frygter de ikke for nogen af vort Folk. Og det er en slem Ting.« Bagheera slikkede tankefuldt sin ene Forpote.

»Fæ som jeg er! Aa, jeg fede, brune Rodgraver af et Fæhoved,« sagde Baloo og rullede sig op med et Sæt. »Sandt er det, hvad Hathi, den vilde Elefant, siger: »Hver har sin Frygt.« De, Bandarfolket, frygter Kaa, Slangen fra Klipperne. Han kan klatre ligesaa godt, som de kan. Han stjæler Abeungerne om Natten. Deres modbydelige Haler bliver kolde af Skræk, blot de hører hans Navn blive hvisket. Lad os gaa til Kaa.«

»Hvad kan han gøre for os? Han tilhører ikke vor Stamme, thi han har ingen Fødder — men han har de ondsksfuldeste Øjne af Verden,« sagde Bagheera.

»Han er meget gammel og meget snild. Og fremfor alt er han altid sulten,« sagde Baloo forhaabningsfuldt. »Lov ham en hel Del Geder.«

»Naar han een Gang har ædt, sover han en hel Maaned igennem. Han sover maaske netop for Øjeblikket, og selv om han er vaagen, vil han maaske foretrække at dræbe sine Geder selv.« Bagheera, der ikke kendte ret meget til Kaa, var naturligvis noget mistænksom overfor ham.

»Jamen i saa Tilfælde maa vi to tilsammen da kunne

faa ham snakket til Fornuft; hvad, gamle Jæger?» Og Baloo gnubbede sin falmede brune Skulder imod Pantheren, hvorpaa de travede afsted for at søge efter Kaa, Python-slangen fra Klipperne.

De fandt ham udstrakt paa en varm Klippekam i Eftermiddagssolen, i Færd med at beundre sin smukke nye Dragt; han havde levet noget tilbagetrukket i den sidste halve Snes Dage, medens han skød Ham, men nu saa han højst elegant ud, som han laa der, med det store, stumpnæsede Hoved mod Jorden, snoende sit tredive Fod lange Legeme i fantastiske Slyngninger og Krumninger, og slikkende sig om Munden, mens han tænkte paa, hvad han vilde have til Middag.

»Han har ikke ædt endnu,« gryntede Baloo lettet, saa snart han fik Øje paa Slangens smukke, brun- og gulspættede Dragt. »Han er altid en Smule blind, naar han har skudt Ham, og meget tilbøjelig til at slaa fra sig.«

Kaa var ikke nogen Giftslange — tværtimod, han foragtede Giftslangerne og ansaa dem for Kujoner; hans Styrke laa i hans Favntag, og den, der først var bleven omsnoet af hans vældige Ringe, kunde ligesaa gjerne tage Afsked med Livet.

»God Jagt!« raabte Baloo og satte sig paa sin Bagdel. Ligesom alle Slinger af den Stamme var Kaa noget døv og hørte ikke straks Raabet; men da han hørte det, sænkede han Hovedet og rullede sig sammen, parat til at møde enhver Fare.

»God Jagt for os alle,« svarede han. »Aa, er det dig, Baloo? Hvad vil du her? God Jagt, Bagheera. Jeg i det mindste trænger i høj Grad til en god Jagt. Véd I, om

der er noget Vildt ude? En Daahind eller en ung Buk? Jeg er ligesaa tom som en udtørret Brønd.«

»Vi er ude paa Jagt,« sagde Baloo i en ligegyldig Tone. Han vidste, at man ikke maa overile sig, naar man taler med Kaa. Han er altfor stor.

»Saa lad mig faa Lov til at være med,« sagde Kaa. »Et Slag mere eller mindre har ikke noget at sige for dig, Bagheera, eller for Baloo, men jeg — jeg maa vente i Dagevis ved en Skovsti eller klavre den halve Nat om i Træerne, blot for at faa fat i en elendig Abeunge. Uf! Grenene er ikke, som de var i mine unge Dage. Det er raadne Kviste og tørre Pinde altsammen.«

»Maaske din store Tyngde kan bidrage til at forklare Sagen,« sagde Baloo.

»Jeg har en anselig Længde — en anselig Længde,« sagde Kaa, en Smule stolt af sig selv. »Men det er ikke Grunden; Skylden ligger hos det Tømmer, der vokser nu til Dags. Jeg var meget nær ved at falde ned, sidste Gang jeg var paa Jagt — unægteligt meget nær ved det — og da min Hale ikke var viklet tæt om Træet, gled jeg, og Støjen deraf vækkede Bandarfolket, som gav sig til at raabe de værste Skældsord efter mig.«

»Fodløse, gule Jordorm,« mumlede Bagheera i Skægget, med en Mine, som om han forsøgte paa at erindre noget.

»Ssss! Har de nogensinde kaldt mig det?« sagde Kaa.

»Saadant noget lignende var det, de raabte ned til os en Gang i forrige Maaned, men vi lagde ikke Mærke til dem. De siger alt muligt — for Eksempel, at du har mistet alle Tænderne og ikke tør give dig i Lag med større Dyr end Kid, fordi — ja, de er unægteligt skamløse, disse

Bandarfolk — fordi du er bange for Gedebukkenes Horn,« vedblev Bagheera blidt.

En Slange, og især en forsigtig gammel Pythonslange som Kaa, viser meget sjældent, at den er vred, men Baloo og Bagheera kunde se de store Svælgmuskler paa begge Sider af Kaas Hals bølge og svulme op.

»Bandarfolket har skiftet Opholdssted,« sagde han roligt. »Da jeg kom ud i Solen i Dag, hørte jeg dem huje i Trætoppene.«

»Det — det er Bandarfolket, som vi søger for Øjeblikket,« sagde Baloo, men Ordene blev næsten siddende fast i Halsen paa ham, thi det var første Gang, saa længe han kunde huske, at nogen af Junglefolket havde ladet sig forlyde med, at Aernes Gøren og Laden i mindste Maade interesserede ham.

»Det er utvivlsomt ingen ringe Ting, der fører to saadanne Jægere — sikkert Høvdinger i deres egen Jungle — paa Bandarfolkets Spor,« svarede Kaa høfligt, bristefærdig af Nysgærrighed.

»Aa,« begyndte Baloo, »jeg er ikke andet end Seeonee-Ulveungernes gamle og stundom meget taabelige Lærer i Loven, og Bagheera her —«

»Er Bagheera,« sagde den sorte Panther og lukkede sine Kæver med et Smæk, thi han holdt ikke af at spille den ydmyge. »Sagen er den, Kaa, at disse Nøddetyve og Palmebladsstjælere har stjaalet vor Menneskeunge, som du maaske har hørt Tale om.«

»Sahi (der, i Parenthes bemærket, er lidt for vigtig af sine Pigge) fortalte mig noget om et Menneskevæsen, der var bleven optaget i en Ulvestamme, men jeg troede ikke

paa det. Sahi er altid fuld af Historier, som han kun kender halvvejs og fortæller meget daarligt.»

»Men denne Historie er virkelig sand. Det er en Menneskeunge, som der aldrig har været Mage til,« sagde Baloo. »Den bedste og klogeste og kækkeste af alle Menneskeunger — min egen Discipel, som en Gang skal gøre Baloo's Navn berømt over hele Junglen; og desuden, jeg — vi — elsker ham, Kaa.«

»Ts! Ts!« sagde Kaa, svajende frem og tilbage med Hovedet. »Jeg véd ogsaa, hvad Kærlighed er. Jeg kunde fortælle Historier, som —«

»Som bør gemmes til en maaneklar Nat, naar vi alle har ædt og er oplagte til at skænke dem den Ros, som de sikkert fortjener,« faldt Bagheera ham hurtigt i Talen. »For Øjeblikket er vor Menneskeunge i Bandarfolkets Hænder, og vi véd, at af hele Junglefolket frygter de kun Kaa.«

»De frygter kun mig, og det har de god Grund til,« sagde Kaa. »Sladrende, taabelige, forfængelige — forfængelige, taabelige og sladrende er Aberne. Men et Menneskevæsen, som falder i deres Hænder, har ikke noget godt at vente sig. De bliver kede af de Nødder, de plukker, og kaster dem fra sig. De slæber afsted med en Gren en halv Dag for at udrette et eller andet stort med den, og saa knækker de den midt over. De kaldte mig ogsaa — var det ikke den gule Fisk?«

»Orm — Orm — Jordorm,« sagde Bagheera, »foruden andre Ting, som min Blufærdighed forbyder mig at gentage.«

»Vi maa minde dem om at tale godt om deres Herre og Mester. Ssssp! Vi maa hjælpe paa deres daarlige Hukommelse. Naa, hvad Vej løb de saa med Ungen?«

»Junglen alene véd det. Imod Solnedgang, tror jeg,« svarede Baloo. »Vi tænkte, at du vidste det, Kaa.«

»Jeg? Hvor skulde jeg vide det fra? Jeg tager dem, naar jeg træffer dem, men jeg jager hverken efter Aber eller Frøer — og heller ikke efter Andemad paa en Dam, for den Sags Skyld. Hsss!«

»Op, op! Op, op! Hallo! Hallo! Se op, Baloo af Seconee-Ulvestammen!«

Baloo saa til Vejrs for at se, hvor Stemmen kom fra, og fik Øje paa Chil, Glenten, der skød ned mod Jorden, mens Solen skinnede paa Vingernes opadbøjede Kanter. Det var næsten Chils Sovetid nu, men den havde strejft henover Junglen for at søge efter Baloo og havde ikke kunnet finde ham under det tætte Løv.

»Hvad er det?« sagde Baloo.

»Jeg har set Mowgli mellem Bandarfolket. Han bad mig sige det til dig. Jeg passede paa, og saa Bandarfolket føre ham over Floden til »de kolde Lejer«. Maaske bliver de der en Nat, maaske ti Nætter, maaske kun en Time. Jeg har bedt Flaggermusene holde Øje med dem, saa længe det er mørkt. Det er mit Budskab. God Jagt, alle I dernede!«

»En fuld Kro og en dyb Søvn for dig, Chil!« raabte Bagheera. »Jeg skal huske dig, næste Gang jeg fælder mit Bytte, og gemme Hovedet til dig alene, o du bedste af alle Glenter!«

»Ikke noget at takke for. Drengen kunde Mesterordet, saa det var da det mindste, jeg kunde gøre for ham,« og Chil kredsede igen til Vejrs for at søge sin Rede.

»Han har ikke glemt at bruge Munden,« sagde Baloo

og fniste af Stolthed. »At tænke sig, at saadan en lille Fyr husker Fuglenes Mesterord, og det, mens han bliver slæbt afsted gennem Trætoppene!«

»Ja, du bankede det ogsaa forsvarligt ind i ham,« sagde Bagheera. »Men stolt af ham er jeg, — og nu maa vi afsted til de kolde Lejer.«

De vidste alle, hvor det Sted var, men faa af Junglefolkene havde nogensinde besøgt det, thi det, som de kaldte »de kolde Lejer«, var en gammel, forladt By, glemt og begravet i Junglen, og Dyrene bor sjældent et Sted, hvor Menneskene en Gang har bygget. Vildsvinene gør det vel, men Jægerstammerne ikke. Desuden havde Aberne opslaaet deres Bolig der, for saa vidt de overhovedet kunde siges at have nogen fast Bolig, og intet Dyr med Selvagtelse vilde derfor nærme sig Stedet, undtagen naar der var Tørke i Junglen, thi da kunde der endnu findes en Smule Vand i de gamle, faldefærdige Cisterner og Vandbassiner.

»Det er en halv Nats Vej herfra, naar vi løber med fuld Fart,« sagde Bagheera, og Baloo satte et meget alvorligt Ansigt op. »Jeg skal løbe, saa rask jeg kan,« sagde han ængsteligt.

»Vi tør ikke vente paa dig. Du maa komme bag efter, Baloo. Kaa og jeg maa løbe, saa hurtigt Benene kan bære os.«

»Ben eller ikke Ben,« svarede Kaa kort, »jeg kan da nok holde Skridt med alle dine fire Ben.«

Baloo anstrængte sig for at skynde sig, men maatte snart sætte sig pustende ned, og derfor overlod de det til ham at komme bagefter. Bagheera foer afsted i en Panthers rappe

Galop. Kaa sagde ikke noget, men hvor meget end Bagheera skyndte sig, var den vældige Pythonslange dog stadig ved Siden af ham. Naar de kom til en Bjergstrøm, fik Bagheera Forspring, fordi han sprang over den, mens Kaa svømmede, med Hovedet og to Fod af Halsen over Vandet, men paa flad Mark indhentede Kaa ham igen.

»Ved den brudte Laas, der satte mig i Frihed,« sagde Bagheera, da Tasmørket faldt paa. »Du løber ikke daarligt!«

»Jeg er sulten,« sagde Kaa. »Og desuden kaldte de mig en spættet Frø.«

»Orm — Jordorm, og gul oven i Købet.«

»Det kommer ud paa eet. Lad os skynde os,« og Kaa gled med Lynets Fart henover Jorden, mens dens sikre Øje fandt den korteste Vej at slaa ind paa.

Abefolket i »de kolde Lejer« tænkte imidlertid slet ikke paa Mowglis Venner. De havde bragt Drengen til den forladte By, og var for Øjeblikket saare vel tilfredse med sig selv. Mowgli havde aldrig før set en indisk By, og skønt denne ikke var stort andet end en Dyrge Ruiner, forekom den ham højst mærkværdig og pragtfuld. En eller anden Konge havde for mange mange Aar siden bygget den paa en lille Bakke. Man kunde endnu se Spor af de brolagte Landeveje, der førte hen til de forfaldne Porte, hvor de sidste Splinter af Træet endnu hang fast ved de slidte, rustne Hængsler. Træer var voksede tværs igennem Murene, hvis Brystværn var styrtet ned og smuldret hen, og vilde Slyngeplanter hang ud af Taarnvinduerne som svære, hængende Guirlander.

Et stort Palads uden Tag laa paa Toppen af Bakken. Marmorblokkene i Gaardene og Springvandene var revnede

og havde røde og grønne Pletter, og selv de svære Stene i den Gaard, hvor Kongens Elefanter havde haft Bolig, var blevne skubbende til Vejrs og sprængte fra hinanden af Græs og unge Træer. Fra Paladset kunde man se ud over de talrige Rækker af Huse uden Tage, der udgjorde Byen, og som lignede en tom Bikage, fyldt med Mørke; man kunde se den uformelige Stenblok, som havde været et Gudebillede, og som stod midt paa en Korsvej; Hulerne og Fordybningerne paa Gadehjørnerne, hvor de offentlige Brønde en Gang havde været, og de knuste Tempelkupler, overgroede af de vilde Figentræers Kviste. Aberne kaldte dette Sted for deres By og lod, som om de foragtede Junglefolket, fordi det bor i Skoven. Og dog havde de intet Begreb om, hvortil disse Bygninger var opførte, eller hvordan de skulde bruge dem. De plejede at sætte sig i en Kreds i Forsalen til Kongens Raadssal, loppe sig og lege, at de var Mennesker; eller ogsaa løb de ind og ud i de ødelagte Huse, samlede Kalkbrokker og gamle Mursten i en Krog og glemte straks igen, hvor de havde gemt dem, sloges og skreg og trængte sig sammen, foer saa pludselig fra hverandre og op og ned ad Terrasserne i de kongelige Haver, hvor de rystede de højstammede Roser og Orangetræerne, blot for at have den Fornøjelse at se Blomster og Frugt falde af. De undersøgte alle Gangene og de mørke Korridorer og de talløse smaa mørke Kamre i Paladset, men kunde aldrig huske, hvad de havde set og hvad ikke; og saaledes flakkede de om, enkeltvis, parvis, eller i hele Skarer, og fortalte hverandre, at nu var de akkurat ligesom Mennesker. De drak af Cisternerne og svinede Vandet til, og saa kom de op at

slaas over det, og saa foer de afsted i store Flokke og raabte: »Der er dog ingen i hele Junglen saa kloge og gode og begavede og stærke og elskværdige som Bandar-folket!« Og saa begyndte de forfra igen paa det altsammen, indtil de blev kede af Byen og vendte tilbage til Trætoppene i det Haab, at Junglefolket vilde lægge Mærke til dem.

Mowgli, der var bleven opdraget under Junglens Lov, hverken syntes om eller forstod denne Maade at leve paa. Det var sent om Eftermiddagen, da Aberne kom slæbende med ham til »de kolde Lejer«, men i Stedet for at lægge sig til at sove, som Mowgli vilde have gjort efter en lang Rejse, tog de hverandre i Hænderne og gav sig til at danse rundt og synge deres dumme Sange. En af Aberne holdt en Tale og fortalte sine Kammerater, at Mowglis Tilfangetagelse betød en ny Epoke i Bandarfolkets Historie, thi Mowgli vilde lære dem at flætte Kviste og Kæppe sammen til Skærme mod Vind og Vejr. Mowgli tog da nogle Slingplanter og begyndte at flætte dem sammen, og Aberne forsøgte at efterligne ham, men det varede kun et Par Minutter, saa tabte de Interessen for Sagen og begyndte at trække hverandre i Halen og springe hid og did paa alle fire og vræle.

»Jeg er sulten,« sagde Mowgli. »Jeg er ukendt med denne Del af Junglen. Giv mig noget at spise, eller lad mig faa Lov til at jage her.«

En Snes Aber sprang afsted for at hente Nødder og vilde Meloner til ham; men paa Vejen kom de op at slaas, saa at de tabte de fleste af Frugterne, og de gad ikke gøre sig den Ulejlighed at bringe ham, hvad der var til-

overs. Mowgli var ikke blot sulten, men ogsaa øm i alle Lemmer og vred, og han strejfede igennem den tomme By, idet han af og til udstødte »den Fremmedes Jagtraab«; men ingen svarede, og Mowgli forstod, at han var kommen til et meget slemt Sted. »Alt, hvad Baloo sagde om Bandarfolket, er sandt,« tænkte han. »De har ingen Lov, intet Jagtraab, ingen Høvdinger — ikke andet end taabelige Ord og smaa, tyvagtige Hænder. Hvis jeg bliver dræbt eller sulter ihjæl her, er det min egen Skyld. Men jeg maa forsøge paa at komme tilbage til min egen Jungle. Baloo vil naturligvis prygle mig, men det er da bedre end at rende her og jage efter dumme Rosenblade ligesom Bandarfolket.«

Men ikke saa snart havde han naaet Byens Mur, før end Aberne slæbte ham tilbage, mens de sagde ham, at han ikke vidste, hvor lykkelig han var, og kneb ham for at faa ham til at være taknemlig. Han bed Tænderne sammen og svarede ikke, men fulgte de skraalende Aber til en Terrasse ovenfor de røde Sandstens-Vandbassiner, der var halvt fulde af Regnvand. Midt paa Terrassen laa, halvt i Ruiner, en hvid Marmorpavillon, bygget til Ære for Dronninger, der var døde for hundrede Aar siden. Det hvælvede Tag var delvis styrtet ned og havde spærret den underjordiske Korridor, gennem hvilken Dronningerne havde plejet at gaa herhid fra Paladset. Men Murene stod endnu, byggede af det skønneste, hvide Marmor med Reliefformenter og prydede med Agat, Karneol, Jaspis og Lapis lazuli, og Maanen, der netop steg op over Bakken, skinnede paa det gennembrudte Stenhuggerarbejde og kastede Skygger, der saa ud som sort Fløjlsbroderi, paa Jorden bagved.

Hvor træt, søvnig og sulten Mowgli end var, kunde han dog ikke bare sig for at le, da Bandarfolket begyndte at fortælle ham, tyve paa een Gang, hvor store og vise og stærke og elskværdige de var, og hvor dumt det var af ham, at han kunde have Lyst til at forlade dem. »Vi er store. Vi er frie. Vi er vidunderlige. Vi er det vidunderligste Folk i hele Junglen! Det siger vi allesammen, og derfor maa det være sandt,« raabte de. »Du har aldrig hørt det før, og du kan bringe vore Ord tilbage til Junglefolket, saa at de for Fremtiden lægger Mærke til os, og derfor vil vi fortælle dig, hvor fortræffelige vi er.« Mowgli gjorde ingen Indvendinger, og Aberne samlede sig i Hundredevis paa Terrassen for at lytte til de mest veltalende af Stammen, der sang Bandarfolkets Pris, og naarsomhelst en Taler standsede af Mangel paa Vejr, raabte de allesammen: »Det er sandt! det siger vi allesammen!« Og Mowgli nikkede og blinkede med Øjnene og sagde ja, naar de rettede et Spørgsmaal til ham, og det løb rundt for ham ved alt dette Spektakel. »Tabaqui, Schakalen, maa have bidt dem allesammen,« sagde han til sig selv, »og deraf er de blevne gale. Dette maa bestemt være *dewanee*, Galskaben. Mon de aldrig vil lægge sig til at sove? Nu gaar der en Sky for Maanen. Hvis den Sky bare var stor nok, kunde jeg forsøge paa at flygte, mens det var mørkt. Men jeg er saa træt.«

Den samme Sky blev ogsaa iagttaget af to gode Venner, der laa nede i den forfaldne Grav under Byens Mur; thi Bagheera og Kaa vidste godt, hvor farlige Aberne er, naar man træffer dem i stort Antal, og havde ikke Lyst til at løbe nogen Risiko. Aberne indlader sig aldrig i

Kamp, med mindre de er hundrede mod een, og der er ikke ret mange i Junglen, der har Lyst til at modtage en Kamp paa de Betingelser.

»Jeg vil gaa hen til den vestlige Side af Muren,« hvi-skede Kaa, »og benytte mig af den skraanende Jordbund til at gøre et hurtigt Angreb. De vil ikke kaste sig over mig i Hundredevis, men —«

»Jeg véd det,« sagde Bagheera. »Gid Baloo var her; men vi maa gøre, hvad vi kan. Naar den Sky der skjuler Maanen, springer jeg op paa Terrassen, hvor de er i Færd med at holde en Slags Raadslagning over Drengen.«

»God Jagt,« sagde Kaa barsk og gled bort i Retning af Murens vestlige Side; men denne var tilfældigvis den bedst bevarede, og det varede nogen Tid, inden den store Slange kunde finde en Vej op over Stenene. Skyen gled for Maanen, og medens Mowgli tænkte paa, hvad han nu skulde gøre, hørte han Bagheeras lette Fjed paa Terrassen. Den sorte Panther var kommen farende næsten lydløst og slog nu om sig — han var klog nok til ikke at spille Tiden med at bide — til højre og venstre mellem Aberne, der sad i Hundredevis rundt om Mowgli. Der lød et Hyl af Forskrækkelse og Raseri, men idet Bagheera snublede over de rullende og sparkende Legemer under hans Fødder, raabte en Abe: »Der er kun een! Dræb ham! Dræb ham!« En forvirret Masse af Aber væltede sig bidende, kradsende, rivende og slidende henover Bagheera, mens fem eller seks greb fat i Mowgli, slæbte ham op ad Pavillonens Mur og puffede ham igennem Hullet i det sammenstyrtede Tag. En blandt Mennesker opdraget Dreng vilde have slaet sig slemt, thi der var godt femten Fod

ned til Gulvet, men Mowgli faldt, som Baloo havde lært ham at falde, og kom ned paa Fødderne.

»Bliv du nu dér,« raabte Aberne, »til vi har dræbt dine Venner, saa skal vi lege med dig — hvis ikke Gift-folket har gjort det af med dig forinden.«

»Vi er af eet Blod, I og jeg,« sagde Mowgli hurtigt med Slangernes Udtale. Han kunde høre det rasle og hvisle i Gruset rundt om og gentog derfor Mesterordet for en Sikkerheds Skyld.

»Ganssske rigtigt! Læg jer, alle Slinger!« sagde en halv Snes sagte Stemmer. I Indien bliver enhver Ruin før eller senere en Bolig for Slinger, og den gamle Pavillon vrimlede af Brilleslanger. »Staa stille, lille Broder, ellers træder du paa os.«

Mowgli stod saa roligt, han kunde, kiggede ud gennem Murens gennembrudte Arbejde og lyttede til den frygtelige Larm af den Kamp, der rasede rundt om den sorte Panther — Abernes Hylen og Vrælen, og Bagheeras dybe, hæse Prusten, mens han vendte og drejede sig og sparkede og slog, begravet, som han var, under Dynger af Fjender. For første Gang siden sin Fødsel kæmpede Bagheera for sit Liv.

»Baloo maa være i Nærheden; Bagheera vilde ikke være kommen alene,« tænkte Mowgli; og saa raabte han højt: »Til Cisternen, Bagheera! Spring i Cisternen! Se at naa Vandet!«

Bagheera hørte dette Raab, der sagde ham, at Mowgli var i Sikkerhed, og det gav ham nyt Mod. Tomme for Tomme, under en fortvivlet men tavs Kamp banede han sig Vej til Vandbassinerne. Og i det samme lød fra den

Kant af Muren, der var nærmest ved Junglen, Baloo's tordnende Krigsraab. Den gamle Bjørn havde gjort sit bedste, men han kunde ikke komme før. »Bagheera,« raabte han, »her er jeg! Jeg klavrer! Jeg iler! Halloho! Stenene glider under mine Fødder! Vent paa mig, I forbandede Bandarfolk!« Stønnende kravlede han op ad Terrassen og forsvandt i samme Øjeblik under en Hærskare af Aber, men han satte sig støt ned paa sin Bagdel, aabnede sin Favn, greb saa mange Fjender, som han kunde, mellem Forlabberne, og begyndte saa paa et regelmæssigt Dask-Dask ligesom en Dampers Skovlhjul. Et vældigt Plask underrettede Mowgli om, at Bagheera havde banet sig Vej til Cisternen, hvorhen Aberne ikke kunde følge ham. Pantheren laa og gispede efter Vejret, med Hovedet lige i Vandfladen, mens Aberne stod i tre Rækker paa de røde Stentrin, dansende op og ned af Raseri og rede til at springe løs paa ham fra alle Sider, dersom han vilde krybe op for at hjælpe Baloo. Da var det, at Bagheera løftede sin dryppende Hage og i sin Fortvivlelse udraabte Slangernes Mesterord og bad om Hjælp — »Vi er af et Blod, I og jeg« — thi han troede, at Kaa var flygtet i det afgørende Øjeblik. Selv Baloo, halvt kvalt under Aberne, som han var, paa Kanten af Terrassen, kunde ikke bare sig for at le, da han hørte den sorte Panther bede om Hjælp.

Kaa havde netop banet sig Vej op paa den vestlige Mur, og det med et Sæt, der havde sendt en hel Murtinde ned i Graven; nu vilde han benytte sig af Terrænforholdene, og rullede sig sammen og op igen et Par Gange, for at være sikker paa, at hver Fod af hans Legeme var parat til Kampen. Imidlertid kæmpede Baloo videre,

Aberne hylede rundt om Bagheera i Cisternen, og Mang, Flaggermusen, fløj til og fra og bragte Efterretningen om det store Slag ud over hele Junglen, indtil selv Hathi, den vilde Elefant, gav sig til at trompete, og adspredte Bander af Abefolket kom springende langvejs fra gennem Trætopenne for at hjælpe deres Kammerater i de kolde Lejer, og alle Fuglene i flere Miles Omkreds blev vækkede ved Larmen af Kampen. Men nu kom Kaa susende, rask og kamplysten. En Pythonslange kæmper ved at slaa ligeud med Hovedet, og i det Slag lægger den hele sit Legemes Kraft og Vægt. Hvis du kan tænke dig en Lanse, en Murvædder eller en Hammer paa næsten en halv Tons Vægt, dreven fremad af en koldblodig og rolig Aand i Skaftet, saa har du et svagt Begreb om, hvad Kaa lignede, naar han kæmpede. En fire eller fem Fod lang Pythonslange kan slaa en Mand til Jorden, hvis den rammer ham midt paa Brystet, og Kaa var, som vi jo véd, tredive Fod lang. Han slog tavs sit første Slag lige midt ind i den Hob, der omringede Baloo, — og han behøvede ikke at slaa flere. Aberne adspredtes øjeblikkeligt under Skriget: »Kaa! det er Kaa! Løb! Løb!«

Mange Slægtled af Aber har kyset deres Børn til at være artige med Historier om Kaa, Nattetyven, der kunde liste sig langs med Grenene uden at gøre mere Støj end det voksende Mos, og bortføre de stærkeste Aber; gamle Kaa, der kunde se ud som en vissen Gren eller en raad-den Træstub, og det saa livagtigt, at de klogeste lod sig narre, indtil den visne Gren pludselig greb dem. Kaa var Indbegrebet af alt, hvad Aberne frygtede i Junglen, thi ingen af dem kendte Grænserne for hans Magt, ingen af dem

kunde se ham ind i Ansigtet, og ingen af dem var nogen-
sinde sluppet levende ud af hans Favntag. Derfor flygtede
de rædselsslagne op ad Husenes Mure og Tage, og Baloo
pustede uhyre lettet. Hans Pels var meget tykkere end
Bagheeras, men han havde alligevel lidt frygteligt i Kam-
pen. Og nu aabnede Kaa for første Gang sin Mund og
udtalte et eneste langt hvislende Ord, og Aberne langt borte,
der skyndte sig afsted for at komme Kammeraterne i de
kolde Lejer til Undsætning, standsede lamslaaede af Frygt,
saa at Grenene bøjede sig og knækkede under dem.
Aberne paa Murene og de tomme Huse holdt inde med
deres Skrig, og i den Stilhed, der i dette Øjeblik herskede
over hele Byen, kunde Mowgli høre Bagheera springe op
fra Cisternen og ryste sine vaade Flanker. Saa brød Lar-
men løs igen. Aberne sprang højere opad Murene, hængte
sig rundt om de store Stengudebilleders Halse, hoppede
langs med Murtinderne og skreg, mens Mowgli dansede
rundt inde i Pavillonen, kiggede ud gennem det gennem-
brudte Arbejde i Muren og tudede som en Ugle mellem
Fortænderne for at vise sin Haan og Foragt.

»Se at faa Menneskeungen ud af Fælden dér; jeg kan
ikke mere,« gispede Bagheera. »Lad os tage Menneskeungen
med os og gaa. De vil maaske til at angribe igen.«

»De rører sig ikke, før jeg befaler dem det. Ssssstille!
Bliv hvor I er!« hvislede Kaa, og atter blev der døds-
stille i Byen. Saa fortsatte han, henvendende sig til Ba-
gheera: »Jeg kunde ikke komme før, Broder, men jeg
syntes, at jeg hørte dig kalde?«

»Jeg — jeg har maaske udstødt et Raab i Kampens
Hede,« svarede Bagheera. »Baloo, er du saaret?«

»Jeg er ikke vis paa, om de ikke har revet mig i hundrede smaabitte Bjørne,« sagde Baloo og rystede alvorligt det ene Ben efter det andet. »Av, hvor jeg er øm!« Kaa, jeg tror, vi skylder dig vort Liv — Bagheera og jeg.»

»Ikke noget at tale om. Hvor er Menneskepurken?«

»Her, i en Fælde. Jeg kan ikke klavre op,« raabte Mowgli. Den sammenstyrtede Hvælvings Krumning var ovenover ham.

»Faa ham væk. Han danser ligesom Mor, Paafuglen. Han træder vore Unger ihjæl,« sagde Brilleslangerne derinde.

»Oho!« sagde Kaa og smaalo. »Han har nok Venner allevegne, den Stump. Træd tilbage, Menneskeunge, og kryb i Ly, o Giftfolk, saa skal jeg bryde Muren ned.«

Kaa saa omhyggeligt efter, indtil han fandt en Revne i Marmoret, hvis Farve viste ham, at her var der et svagt Sted; derpaa slog han et Par lette Slag med Hovedet for at mærke sig Afstanden, og saa løftede han seks Fod af sit Legeme op fra Jorden og afleverede med fuld Kraft en halv Snes knusende Slag. Muren styrtede sammen i en Sky af Støv og Murbrokker, og Mowgli sprang ud gennem Aabningen, styrtede henimod Baloo og Bagheera og slog sine Arme om de to store Dyrs Halse.

»Er du saaret?« spurgte Baloo og omfavnede ham kærligt.

»Jeg er træt og sulten og temmelig forslaaet; men aa, hvor de har mishandlet jer, mine Brødre! I bløder.«

»Det er der ogsaa andre, der gør,« sagde Bagheera, slikkede sig om Munden og betragtede Abeligene paa Terrassen og rundt om Cisternen.

»Det gør ingenting, nu da du er i Sikkerhed, du kæreste af alle smaa Frøer!« klynkede Baloo.

»Det skal vi senere tales ved om,« sagde Bagheera i en tør Tone, som Mowgli slet ikke holdt af. »Men her er Kaa, som har vundet Slaget for os, og hvem du skylder dit Liv. Tak ham saaledes, som vore Skikke byder, Mowgli.«

Mowgli vendte sig om og saa den store Pythonslanges Hoved svaje en Fod over sit eget.

»Naa, saa det er Menneskepurken,« sagde Kaa. »Hans Hud er meget blød, og han ligner nærmest Bandarfolket. Tag dig i Agt, lille Menneske, at jeg ikke en Gang i Tusmørket, naar jeg nylig har skudt Ham, tager fejl af dig og en Abe.«

»Vi er af eet Blod, du og jeg,« svarede Mowgli. »Du har frelst mit Liv i Nat. Mit Bytte skal være dit Bytte, hvis du nogensinde er sulten, o Kaa.«

»Mange Tak, lille Broder,« sagde Kaa, hvis Øjne tindrede af Munterhed. »Og hvad kan da en saa tapper Jæger dræbe? Jeg vilde gjerne vide det, for at jeg kan følge med, næste Gang du jager.«

»Jeg dræber ikke noget — dertil er jeg for lille — men jeg driver Gederne henimod dem, der har Brug for dem. Naar du en Gang bliver sulten, saa kom til mig og se, om jeg ikke taler sandt. Jeg kan udrette noget med disse her« — han strakte Hænderne frem — »og hvis du nogensinde skulde blive fanget i en Fælde, kan jeg maaske betale den Gæld, som jeg skylder dig, Bagheera og Baloo. God Jagt for jer alle, I mine Herrer og Mestere.«

»Vel talt,« brummede Baloo, thi Mowgli havde takket

paa en meget velopdragen Maade. Pythonslangen lagde et Øjeblik sit Hoved let paa Mowglis Skulder. »Et tappert Hjerte og en smidig Tunge,« sagde han. »De vil føre dig vidt i Junglen, lille Menneske. Men skynd dig nu bort med dine Venner; gaa og læg dig til at sove, thi Maanen er ved at gaa ned, og hvad der nu skal ske, er det ikke værdt, at du faar at se.«

Maanen sank bag Bakkerne, og de skælvende Aber, der krøb sammen paa Murene og Tinderne, saa ud som løjerlige, rystende Skygger. Baloo gik ned til Cisternen for at drikke, og Bagheera begyndte at slikke sin Pels, mens Kaa gled hen midt paa Terrassen og slog Kæverne sammen med et skarpt Smæk, der fik alle Aberne til at stirre paa ham.

»Maanen gaar ned,« sagde han. »Er det lyst nok endnu til, at I kan se?«

Og fra Murene lød, med en klagende Stønnen som Vindens i Trætoppene: »Vi ser, o Kaa.«

»Godt. Nu begynder Dansen — Kaa's Hungerdans. Sid stille og se til.« Han drejede sig to eller tre Gange i en stor Cirkel, svajende med Hovedet fra højre til venstre. Saa begyndte han at lave Løkker og Ottetaller med sit Legeme og sære ubestemte Trekanter, der gled over i Kvadrater og femkantede Figurer og bugtende Snoninger — stadig med samme Fart, hverken hurtigere eller langsommere, og stadig nynnende en sagte Sang dertil. Det blev mørkere og mørkere, indtil endelig de bevægelige, bølgende Ringe ikke længere kunde ses, men man hørte Skællene rasle.

Baloo og Bagheera stod som forstenede, det brum-

mede nede i deres Struber, og Haarene paa deres Hals strittede i Vejret; Mowgli saa forundret til.

»Bandarfolk,« sagde Kaa's Stemme endelig, »kan I røre Haand eller Fod uden min Befaling? Tal!«

»Uden din Befaling kan vi ikke røre Haand eller Fod, o Kaa!«

»Godt! Kom alle eet Skridt nærmere til mig.«

Abernes Rækker traadte hjælpeløst nærmere, og Baloo og Bagheera gjorde i samme Øjeblik modstræbende eet Skridt fremad.

»Nærmere!« hviskede Kaa, og alle rykkede igen fremad.

Mowgli lagde Haanden paa Baloo og Bagheera for at faa dem bort, og det gav et Sæt i de to store Dyr, som om de var blevne vækkede af en Drøm.

»Lad din Haand blive liggende paa min Skulder,« hviskede Bagheera. »Lad den blive liggende dér, ellers maa jeg vende tilbage — tilbage til Kaa. Aah!«

»Det er jo ikke andet end gamle Kaa, der hvirvler rundt i Støvet,« sagde Mowgli; »lad os gaa.« Og de tre lod sig glide gennem et Hul i Muren, der vendte ud mod Junglen.

»Uf!« sagde Baloo, da han igen stod under de tavse Træer. »Aldrig mere vil jeg have Kaa til Forbundsfælle,« og han rystede sig.

»Han er klogere end vi,« sagde Bagheera, dirrende i alle Lemmer. »Var jeg bleven dér, vilde det ikke have varet længe, førend jeg var sprungen lige i Gabet paa ham.«

»Den Vej vil mange gaa, førend Maanen staar op næste Gang,« sagde Baloo. »Han vil faa en god Jagt — paa sin egen Manér.«

»Men hvad betød da det hele?» spurgte Mowgli, der ikke kendte noget til en Pythonslanges Magt over andre Dyr. »Jeg saa ikke andet end en stor Slange, som gjorde nogle løjerlige Bugtninger, indtil det blev for mørkt til at se noget. Og hans Snude var helt blodig. Hoho!«

»Mowgli,« sagde Bagheera vredt, »hans Snude var blodig for din Skyld, ligesom mine Øren og Flanker og Poter og Baloos Hals og Skuldre er blodige for din Skyld. Hverken Baloo eller Bagheera vil kunne have nogen Fornøjelse af Jagten i lang Tid.«

»Det er lige meget,« sagde Baloo; »vi har Menneskeungen igen.«

»Sandt nok; men han er kommen os dyrt til at staa, baade med Hensyn til Tid, der kunde være anvendt til god Jagt, med Hensyn til Saar og til Haar — min Pels er næsten plukket helt af Ryggen paa mig — og endelig med Hensyn til Ære. Thi husk vel paa det, Mowgli, at jeg, den sorte Panther, blev nødt til at bede Kaa om Hjælp, og baade Baloo og jeg blev saa dumme som Smaafugle af at se paa Hungerdansen. Og alt dette, Menneskeunge, kom af, at du legede med Bandarfolket.«

»Det er sandt, det er sandt,« sagde Mowgli bedrøvet. »Jeg er en ond Menneskeunge, og min Mave er tung af Sorg.«

»Hm! Hvad siger Jungleloven, Baloo?»

Baloo vilde nødig skaffe Mowgli flere Ubehageligheder, men han kunde ikke forvanske Loven og mumlede derfor: »Anger redder aldrig for Straf. Men husk paa, han er saa lille, Bagheera.«

»Vist husker jeg det, men han har gjort Ulykker og

maa derfor have sine Prygl. Mowgli, har du noget at sige til dit Forsvar?»

»Nej. Jeg har handlet ilde. Baloo og du er saarede. Jeg fortjener at faa Prygl.«

Bagheera gav ham en halv Snes Rap — rene Kærlighedsklap fra en Panthers Synspunkt; de vilde næppe have vækket en Pantherunge — men for en syv Aars Dreng var det saa alvorlig en Dragt Prygl, som man vel kunde ønske sig fri for. Da det var overstaaet, snøftede Mowgli og rejste sig op uden at sige et Ord.

»Naa,« sagde Bagheera, »sæt dig saa op paa min Ryg, lille Broder, saa vil vi gaa hjem.«

En af de smukkeste Bestemmelser i Jungleloven er den, at naar Straffen er fuldbyrdet, er Forbrydelsen glemt. Der er ingen, der skænder bagefter.

Mowgli lagde sit Hoved paa Bagheeras Ryg og sov saa dybt, at han ikke en Gang vaagnede, da Pantheren lagde ham fra sig i den hjemlige Hule.

Kongens Ankus.

Kaa, den store Pythonslange, havde skudt Ham for maaske to hundrede Gang siden sin Fødsel; og Mowgli, som aldrig glemte, at han skyldte Kaa sit Liv siden hin Nat i »de kolde Lejer«, gik hen for at lykønske ham. At skyde Ham gør altid en Slange fortrædelig og nedslaaet, indtil det nye Skind begynder at se blankt og smukt ud. Kaa drev aldrig mere Spot med Mowgli, men ligesom de andre Junglefolk ansaa den ham for Junglens Herre, og bragte ham alle de Nyheder, som en Pythonslange af dens Størrelse fik at høre. Hvad Kaa ikke vidste om Midterjunglen, som de kaldte det — det Liv, der rører sig helt nede paa Jorden eller under den, Livet under Stene, i Huler og i Træstammer — det kunde staa skrevet paa det mindste af dens Skæl.

Den Eftermiddag sad Mowgli midt imellem Kaa's store Ringe og befølte Flagerne og Stumperne af det gamle Skind, som laa, hullet og sammenkrøllet, mellem Klipperne, ligesom Kaa havde strøget det af sig. Kaa havde særdeles venskabeligt slynget sig ind under Mowglis brede, nøgne Skuldre, saa at Drengen virkelig sad i en levende Lænestol.

»Om det saa er Skællene over Øjnene, saa er de der,«

sagde Mowgli sagte, mens han legede med det gamle Skind. »Sært nok at se det, der har dækket ens Hoved, ligge for ens Fødder.«

»Ja, men jeg har ingen Fødder,« sagde Kaa; »og da det er hele mit Folks Sædvane, finder jeg det heller ikke sært. Har du aldrig en Følelse af, at dit Skind er gammelt og stramt?«

»I saa Tilfælde gaar jeg hen og vasker mig, Fladhoved; men jeg har unægtelig i den varme Tid ønsket, at jeg kunde skyde mit Skind af mig, uden at det gjorde ondt, og løbe om uden Skind.«

»Jeg baade vasker mig og skifter Skind. Hvordan ser den nye Dragt ud?«

Mowgli lod sin Haand løbe nedover de skraa Tærner paa den uhyre Ryg. »Skildpaddens Ryg er haardere, men ikke saa spraglet,« lød hans Dom. »Frøen, min Navne, er mere spraglet, men ikke saa haard. Din Dragt er meget smuk at se paa — ligesom en broget Blomst.«

»Den trænger til Vand. Et nyt Skind faar aldrig sin fulde Farve før det første Bad. Lad os gaa hen og bade os.«

»Jeg vil bære dig,« sagde Mowgli; og han bøjede sig leende ned for at løfte den midterste Del af Kaa's store Krop, netop der hvor den var tykkest. Et Menneske kunde ligesaa gerne have forsøgt paa at løfte et Vandrør paa to Fod i Gennemsnit; og Kaa laa rolig og pustede af tavs Fornøjelse. Saa begyndte deres regelmæssige Aftenleg; Drengen stolt af sin store Styrke, og Pythonslangen i sit pragtfulde nye Skind tørnede sammen i Brydekamp — en Prøve for Øjet og for Musklerne. Naturligvis kunde Kaa have knust et Dusin Mowglier, hvis den havde taget fat

for Alvor; men den legede forsigtigt og slap ikke en Tiendedel af sin Styrke løs. Saasnart Mowgli var bleven kraftig nok til at kunne taale lidt haard Behandling, havde Kaa lært ham denne Leg, og den gjorde hans Lemmer smidige, bedre end noget andet kunde. Stundom kunde Mowgli staa indviklet næsten til Halsen i Kaa's bugtende Ringe, kæmpende for at faa den ene Arm fri og gribe den i Struben. Saa løsnede Kaa lidt efter lidt sit Tag, og Mowgli forsøgte med sine rappe Fødder at standse den vældige Hale, der slyngedes bagud, ledende efter en Klippe eller en Træstub. Saa rokkede de frem og tilbage, Hoved mod Hoved, hver ventende paa at se sit Snit til at faa Overtaget over Modstanderen, indtil den skønne, plastiske Gruppe smæltede sammen til et Virvar af sortgule Ringe og kæmpende Ben og Arme. »Nu! nu! nu!« sagde Kaa, og gjorde Udfald med sit Hoved saa rappe, at selv Mowglis hurtige Haand ikke kunde afbøde dem. »Se nu! nu rører jeg dig her, lille Broder! og her, og her! Er dine Hænder blevne stive? Her igen!«

Legen endte altid paa samme Maade — med et sikkert, ligeud rettet Slag af Slangehovedet, som slog Drengen til Jorden. Mowgli kunde aldrig lære at tage sig i Agt for dette lynsnare Puf, og, som Kaa sagde, det var ikke den mindste Nytte til at forsøge paa at undgaa det.

»God Jagt!« gryntede Kaa tilsidst; og som sædvanligt blev Mowgli slynget en Snes Alen tilbage, gispende og leende. Han rejste sig med Hænderne fulde af Græs og fulgte den kloge Slange til dens Yndlings-Badested, en dyb, kulsort Dam, omgivet af Klipper og fuld af Træstubbe paa Bunden, der gjorde det interessant at dykke der. Drengen

lod sig, som Skik var i Junglen, glide ned i Vandet uden en Lyd og dykkede; kom op paa Overfladen igen uden en Lyd, lagde sig paa Ryggen, og laa med Armene under Nakken og saa paa Maanen, der steg op over Klipperne, mens han pjaskede med Fødderne i Vandet, hvor Maanen spillede paa det. Kaas firkantede Hoved skar igennem Vandet som en Ragekniv og lagde sig til Hvile paa Mowgli's Skulder. Saa laa de stille og nød det kølige Vand.

»Det er herligt,« sagde Mowgli endelig i en søvnig Tone. »Paa denne Tid af Aftenen, husker jeg, lagde Menneskene sig ned paa haarde Stykker Træ indeni en Fælde af Ler, og efter omhyggeligt at have lukket den friske Luft ude, trak de mugne Tæpper op over deres tunge Hoveder og sang grimme Sange gennem Næsen. Der er bedre i Junglen.«

En Brilleslange kom hurtigt glidende ned over en Klippe, drak, bød dem: »God Jagt!« og forsvandt igen.

»Sssh!« sagde Kaa, som om han pludselig var kommen i Tanke om noget. »Saa Junglen giver dig alt, hvad du nogensinde har ønsket, lille Broder?«

»Ikke alt,« sagde Mowgli og lo; »ellers vilde der være en ny og stærk Shere Khan at dræbe hver Maaned. Nu kunde jeg dræbe ham med mine egne Hænder, uden at behøve at bede Bøflerne om Hjælp. Og jeg har ogsaa ønsket, at Solen vilde skinne midt i Regntiden, og at Skyerne vilde skjule Solen i den varmeste Sommertid; og naar jeg gaar med tom Mave, ønsker jeg altid, at jeg havde dræbt en Ged; og naar jeg har dræbt en Ged, ønsker jeg altid, at det havde været en Buk; og naar jeg har dræbt en Buk, ønsker jeg altid, at det havde været en Okse. Men den Slags Ønsker har vi jo allesammen.«

»Og du har ingen anden Attraa?« spurgte den store Slange.

»Hvad mere kan jeg ønske mig? Jeg har Junglen og Junglens Venskab! Gives der mere mellem Solopgang og Solnedgang?«

»Brilleslangen sagde —« begyndte Kaa.

»Hvad for en Brilleslange? Den, der løb sin Vej for et Øjeblik siden, sagde intet. Den var paa Jagt.«

»Det var en anden.«

»Har du meget at gøre med Giftfolket? Jeg gaar af Vejen for dem. De bærer Døden i deres Fortand, og det er ikke godt — thi de er saa smaa. Men hvad er det for en, du har talt med?«

Kaa rullede langsomt i Vandet ligesom en Damper i høj Sø. »For tre eller fire Maaneder siden,« sagde han, »var jeg paa Jagt i de kolde Lejer — du husker maaske det Sted. Og det Dyr, jeg jagede, flygtede skrigende forbi Dammene og hen til det Hus, hvis Mur jeg en Gang brød ned for din Skyld, og løb ned i Jorden.«

»Men Folket i de kolde Lejer lever da ikke i Huler.« Mowgli vidste, at Kaa talte om Abefolket.

»Dette Dyr levede ikke, men stræbte at beholde Livet,« svarede Kaa og spillede med Tungen. »Det løb ind i en meget dyb Hule. Jeg fulgte efter, dræbte det, og sov. Da jeg vaagnede, gik jeg videre.«

»Under Jorden?«

»Ja netop. Tilsidst traf jeg en Hvidhætte (en hvid Brilleslange), der talte om Ting, som jeg ikke kendte til, og viste mig mange Ting, som jeg aldrig før havde set.«

»Nyt Vildt? Var det god Jagt?« Mowgli vendte sig hurtigt om paa Siden.

»Det var ikke Vildt, og det vilde have ødelagt alle mine Tænder; men Hvidhætten sagde, at et Menneske — og han talte som en, der kendte den Race — at et Menneske vilde give Livsaanden i sit Bryst for det blotte Syn af hine Ting.«

»Lad os se paa dem,« sagde Mowgli. »Jeg mindes nu, at jeg en Gang var et Menneske.«

»Rolig, rolig! Det var Hastværk, som dræbte den gule Slange, der aad Solen. Vi to taltes ved under Jorden, og jeg talte om dig og nævnede dig som et Menneske. Saa sagde Hvidhætten (han maa være saa gammel som Junglen): »Det er længe siden jeg har set et Menneske. Lad ham komme, og han skal faa alle disse Ting at se; for det mindste af dem vilde saare mange Mennesker give deres Liv.«

»Det maa være nyt Vildt. Men Giftfolket fortæller os jo ellers ikke, naar der er Vildt ude. De er et uvenligt Folkefærd.«

»Det er ikke Vildt. Det er — det er — jeg kan ikke sige, hvad det er.«

»Lad os gaa derhen. Jeg har aldrig set en Hvidhætte, og jeg har ogsaa Lyst til at se de andre Ting. Har han dræbt dem?«

»Det er altsammen livløse Ting. Han siger, at han er deres Bevogter.«

»Aha! Ligesom en Ulv bevogter det Bytte, han har bragt til sit eget Leje. Lad os gaa.«

Mowgli svømmede i Land, rullede sig i Græsset for at tørre sig, og saa begav de to sig afsted til »de kolde Lejer«, den forladte By, som du maaske har hørt om. I

hine Dage var Mowgli ikke i mindste Maade bange for Abefolket, men Abefolket havde den livligste Rædsel for Mowgli. Deres Stammer strejfede imidlertid for Tiden om i Junglen, og derfor laa de kolde Lejer tomme og tavse i Maaneskinnet. Kaa viste Vej op til Dronningens Pavillon, som stod paa Terrassen, gled hen over Murgruset og dykede ned ad den halvt opfyldte Trappe, som fra Pavillonens Midtpunkt førte ned under Jorden. Mowgli udstødte Slangeraabet — »Vi er af eet Blod, I og jeg« — og fulgte efter paa Hænder og Knæ. De kravlede et langt Stykke Vej ned ad en skraanende Korridor, der gjorde adskillige Drejninger og Krumninger, og tilsidst kom de til et Sted, hvor Roden af et stort Træ, der voksede tredive Fod over deres Hoveder, havde sprængt en svær Sten ud af Muren. De krøb ind gennem Hullet og befandt sig i en stor Hvælving, hvis kuppelformede Loft ogsaa var bleven sprængt af Trærødder, saa at nogle faa Lysstriber faldt ned i Mørket.

»Et trygt Leje,« sagde Mowgli og rejste sig paa sine sikre Fødder, »men alt for langt borte til, at man kunde besøge det hver Dag. Og hvad er saa her at se?«

»Er jeg intet?« sagde en Stemme midt i Hvælvingen; og Mowgli saa noget hvidt bevæge sig og fik lidt efter lidt Øje paa den vældigste Brilleslange, han nogensinde havde set — et Dyr, næsten otte Fod langt, hvis Hud paa Grund af dens Liv i Mørket var afbleget til gammelt Elfenbens Farve. Selv Brilletegningen paa dens udspilede Nakkehud var falmet og bleggul. Dens Øjne var saa røde som Rubiner, og i det hele taget var den et vidunderligt Syn.

»God Jagt!« sagde Mowgli, hvis gode Manerer, ligesom hans Kniv, aldrig forlod ham.

»Hvad nyt fra Staden?« sagde den hvide Brilleslange uden at besvare hans Hilsen. »Hvad nyt fra den store, den murombæltede Stad — Staden med de hundrede Elefanter, de tyve tusend Heste, og de utallige Kvæghjorder — Staden, hvor tyve Kongers Konge hersker? Jeg bliver døv hernede, og det er længe siden jeg hørte Krigstrommerne.«

»Junglen er ovenover os,« sagde Mowgli. »Af Elefanter kender jeg kun Hathi og hans Sønner. Bagheera har dræbt alle Landsbyens Heste, og — hvad er en Konge?«

»Jeg har jo sagt dig det,« sagde Kaa venligt til Brilleslangen, — »jeg sagde dig for fire Maaneder siden, at din Stad ikke længere er til.«

»Staden — den store Skovens Stad, hvis Porte bevogtes af Kongens Taarne, kan aldrig gaa til Grunde. De byggede den, førend min Faders Fader krøb ud af Ægget, og den skal staa endnu, naar mine Sønners Sønner er lige-saa hvide som jeg. Salomdhi, Søn af Chandrabija, Søn af Viyeja, Søn af Yegasuri, byggede den i Bappa Rawals Dage. Hvis Kvæg er I?«

»Sporet er tabt,« sagde Mowgli og vendte sig til Kaa. »Jeg forstaar ikke hans Tale.«

»Jeg ikke heller. Han er meget gammel. Fader til alle Brilleslanger, her er kun Junglen, og saaledes har det været lige fra Begyndelsen.«

»Men hvem er da han,« sagde den hvide Brilleslange, »som sidder her foran mig, uforfærdet, uden at kende Kongenavnet og talende vort Sprog med Menneskelæber? Hvem er han med Kniven, han som er kyndig i Slangernes Tungemaal?«

»Mowgli kaldes jeg,« var Svaret. »Jeg er fra Junglen. Ulvene er mit Folk, og Kaa her er min Broder. Fader til alle Brilleslanger, hvem er du?«

»Jeg er Bevogteren af Kongens Skat. I de Dage, da min Hud var mørk, byggede Kurrin Raja Stenhvælingen over mig, for at jeg skulde dræbe dem, der kom for at stjæle. Saa sænkede de Skatten ned i Hvælingen, og jeg hørte mine Herrers, Brahminernes Sang.«

»Hm!« sagde Mowgli ved sig selv. »Jeg har allerede haft at gøre med een Brahmin, den Gang jeg var blandt Menneskene, og — jeg ved, hvad jeg ved. Der vil snart hændes en Ulykke her.«

»Fem Gange siden den Tid, da jeg blev Bevogter, er Stenen bleven løftet, men altid for at nedsænke mere og aldrig for at tage noget bort. Der gives ikke Rigdomme Mage til disse — det er hundrede Kongers Skat. Men det er meget længe siden Stenen blev rørt, og jeg tror, at min Stad har glemt mig.«

»Der gives ingen Stad. Hist oppe ser du Rødderne af de store Træer, der sprænger Stenene fra hverandre. Træer og Mennesker vokser ikke paa samme Sted,« trængte Kaa ind paa ham.

»To eller tre Gange har Mennesker fundet Vej herved,« svarede den hvide Brilleslange vildt, »men de sagde ikke noget, førend jeg kom over dem, mens de famlede i Mørket, og saa skreg de kun lidt. Men I kommer med Løgn, Menneske og Slange tilsammen, og vil have mig til at tro, at min Stad ikke længere er til, og at min Vagt er endt. Kun lidet har Menneskene forandret sig i alle de mange Aar. Men jeg forandrer mig aldrig! Indtil det Øjeblik,

da Stenen løftes, og Brahminerne stiger ned, synger de Sange, som jeg kender, fodrer mig med varm Mælk og fører mig tilbage til Lyset igen — indtil da er jeg — jeg — jeg og ingen anden Bevogter af Kongens Skat! Staden er død, siger I, og her er Træernes Rødder? Bøj eder da og tag, hvad I vil. Jorden har ingen Skatte som disse. Menneske med Slangetunge, hvis du kan vende levende tilbage ad den Vej, du kom ind ad, vil Smaakongerne være dine Tjenere!»

»Jeg har tabt hans Spor igen,« sagde Mowgli koldblodigt. »Kan det være muligt, at en Schakal har gravet sig saa dybt ned og bidt denne store Hvidhætte? Thi han er jo rent gal. Fader til alle Brilleslanger, jeg ser intet her at tage bort med mig.«

»Ved Solens og Maanens Guder, Dødens Galskab er over Drengen!« hvislede Brilleslangen. »Før dine Øjne lukker sig, vil jeg vise dig denne Naade. Se dig om, og se, hvad Mennesker aldrig før har skuet!«

»I Junglen gør man ikke klogt i at tale om at vise Mowgli en Naade,« mumlede Drengen mellem Tænderne; »men i Mørket er jo alt anderledes, ved jeg nok. Jeg vil se mig om, hvis du ønsker det.«

Han stirrede med opspilede Øjne rundt i Hvælvingen og løftede saa en Haandfuld af noget skinnende op fra Gulvet.

»Oho!« sagde han, »dette ligner de Tingester, som Menneskene leger med. Men disse her er gule, og de andre var brune.«

Han lod Guldmønterne falde og traadte fremad. Hvælvingens Gulv var begravet under et fem eller seks Fod tykt

Lag af Guld- og Sølvmonter, der var trillede ud af de Poser, hvori de oprindelig havde ligget, og i Løbet af de mange Aar var Metallet sunket sammen til en kompakt Masse, ligesom Sandet paa Strandbredden ved Ebbetid. Ovenpaa og under Monterne, stikkende op imellem dem, ligesom et Vrag stikker op af Sandet, laa juvelbesatte Elefant-Howdaher af drevet Sølv, beslaaede med Plader af udhamret Guld og prydede med Karfunkler og Turkiser. Der var Palankiner og Bærestole for Dronninger, med Rammer og Stolper af Sølv og Emaillé, Nephritaaendtag paa Stængerne og Ravringe til Gardinerne; der var Guldlysestager, hvis Arme var behængte med gennemborede Smaragder; der var fem Fod høje Billeder af forglemte Guder i Sølv med Juveløjne; der var Panserskjorter af Staal, indlagt med Guld, og forsynede med Frynser af smaabitte Perler; der var Hjelme, hvis Kam var smykket med Dueblods-Rubiner; der var Skjolde af lakeret Træ, Skildpadde-skal og Rhinoceroshud, med Skjoldknapper af Guld og besatte med Smaragder paa Randen; der var Bunker af Sværd, Dolke og Jagtknive med Diamater paa Fæstet; der var gyldne Offerskaaler og Skeer, og smaa Altre af en Skikkelse, som aldrig havde set Dagens Lys; der var Bægre og Armbaand af Nephrit; der var Røgelsekar, Kamme, Krukker til Parfume, Henna og Øjenpulver, alt af drevet Guld, der var Næserringe, Armringe, Hovedbaand, Finger-ring og Gjorde uden Tal; der var Livbælter syv Fingre brede, helt bedækkede med firkantede Diamanter og Rubiner, og Trækasser med tredobbelt Jærnbælg, hvis Træ var smuldret hen til Støv, saa at man saa de Dynger af

uslebne Safirer, Opaler, Katøjestene, Rubiner, Diamanter, Smaragder og Granater, som de indeholdt.

Den hvide Brilleslange havde Ret. Denne Skat, det udvalgte Bytte fra Aarhundreder af Krig, Plyndring, Handel og tunge Afgifter var af uberegnelig Værdi. Alene Mønterne var ubetalelige, for slet ikke at tale om de kostbare Stene; Vægten af Guldet og Sølv et alene kunde beløbe sig til to eller tre hundrede Tons. Enhver indfødt Hersker i Indien har den Dag i Dag, hvor fattig han end er, en Skat, som han stadig forøger; og ihvorvel det nu og da med lange Mellemrum hænder, at en eller anden oplyst Fyrste sender en fyrre eller halvtreds Vognladninger Sølv af Sted for at ombytte dem med Statspapirer, saa beholder de fleste deres Skatte og Kundskaben om dem strængt for sig selv.

Men Mowgli forstod naturligvis ikke, hvad alt dette betød. Knivene interesserede ham en Smule, men de faldt ikke saa godt i Haanden som hans egen, og derfor kastede han dem fra sig igen. Tilsidst fandt han en ligefrem fortryllende Genstand, der laa foran en imellem Mønterne halvt begravet Howdah. Det var en to Fod lang Ankus eller Pigkæp til at drive Elefanter med — nærmest lignende en kort Baadshage. Duppen var en eneste rund, straalende Rubin, og de første otte Tommer af Skaftet var tæt besatte med uslebne Turkiser, saa at Haanden fandt fortræffeligt Fæste. Nedenfor dette Stykke var der et Baand af Nephrit med Blade af Smaragder og Blomster af Rubiner indlagte i den kolde, grønne Sten. Resten af Skaftet var massivt Elfenben, og Spidsen og Krogen Staal med indlagte Guldbilleder af Elefantjagt; og det var disse Billeder,

der tiltrak Mowgli, som kunde se, at de havde noget at gøre med hans Ven Hathi.

Den hvide Brilleslange var fulgt tæt efter ham.

»Er det ikke værdt at ofre sit Liv for at se dette?» sagde han. »Har jeg ikke vist dig en stor Naade?»

»Jeg forstaar det ikke,« sagde Mowgli. »Disse Ting er haarde og kolde, og paa ingen Maade gode at spise. Men denne her» — han løftede Pigkæppen — »vil jeg gjerne tage med mig for at se den i Solen. Du siger, at det altsammen tilhører dig. Vil du give mig denne, saa skal jeg bringe dig Frøer at spise?»

Den hvide Brilleslange ligefrem rystede af onskabsfuld Glæde. »Ja vist vil jeg give dig den,« sagde den. »Alt, hvad her er, vil jeg give dig, — naar du gaar bort.»

»Men jeg gaar nu. Her er mørkt og koldt, og jeg vil gjerne tage den tjørnespidse Tingest med til Junglen.»

»Se ned for din Fod! Hvad ligger der?»

Mowgli tog noget hvidt og glat op. »Det er et Menneskes Hjærneskal,« sagde han roligt. »Og her er to til.»

»De kom for mange Aar siden for at tage Skatten bort med sig. Jeg talte til dem i Mørket, og de laa stille.»

»Men hvilken Brug har jeg for det, som du kalder Skatten? Hvis du vil give mig Pigkæppen og lade mig tage den med mig, saa siger jeg dig Tak. Hvis ikke, er vi lige gode Venner for det. Jeg kæmper ikke med Gift-folket, og jeg har ogsaa lært din Stammes Mesterord.»

»Her gælder kun eet Mesterord, og det er mit!»

Kaa foer frem med funklende Øjne. »Hvem bød mig bringe Mennesket hid?» hvislede den.

»Jeg,« læspede den gamle Brilleslange. »Det er længe

siden jeg har set et Menneske, og dette Menneske taler vort Tungemaal.»

»Men du talte ikke om at dræbe ham. Hvorledes kan jeg gaa tilbage til Junglen og sige, at jeg har ført ham i Døden?» sagde Kaa.

»Jeg taler ikke om, hvem jeg vil dræbe, før Tiden kommer. Hvad det angaar, om du skal gaa tilbage eller ikke, saa ser du jo Hullet i Muren. Stille, du fede Abe-dræber! Jeg behøver kun at berøre din Hals, og Junglen vil aldrig mere faa noget at vide om dig. Aldrig er et Menneske kommen hertil og gaaet levende bort igen. Jeg er Bevogteren af Skatten i Kongens Stad!«

»Men, du hvide Mørkets Orm, jeg siger dig jo, at der er hverken Konge eller Stad! Junglen er rundt omkring os!« raabte Kaa.

»Skatten er her endnu. Men eet kan gøres. Vent en Stund, Kaa fra Klipperne, og se Drengen løbe. Her er Plads til en stor Leg. Livet er godt. Løb frem og tilbage en Stund og leg, Dreng!«

Mowgli lagde roligt sin Haand paa Kaas Hoved.

»Det hvide Dyr har hidtil haft at gøre med Mennesker af Menneskestammen, men han kender ikke mig,« hviskede han. »Det er ham, der har forlangt denne Jagt. Lad ham faa den.« Mowgli havde holdt Pigkæppen med Spidsen mod Jorden. Nu udslyngede han den hurtigt, og den ramte lige bagved den store Slanges Nakkehud og naglede den til Jorden. Som et Lyn kastede Kaa sig over den bugtende Krop og lammede den fra Hals til Hale med sin Vægt. De røde Øjne glødede, og Hovedet, der var frit, huggede rasende til højre og venstre.

»Dræb ham!« sagde Kaa, da Mowgli førte Haanden til Kniven.

»Nej,« svarede han og trak sin Kniv. »Jeg dræber aldrig mere, undtagen for at skaffe mig Føde. Men se her, Kaa!« Han greb Slangen i Nakken, vristede Munden op paa den med Bladet af sin Kniv og viste de frygtelige Gifftænder i Overkæven, der laa sorte og indskrumpede i Gummen. Den hvide Brilleslange havde overlevet sin Gift, som Slinger stundom gør, »Thuu« (Den er tørret ind*), sagde Mowgli; og han gav Kaa et Vink om at trække sig tilbage, tog Pigkæppen ud og satte den hvide Brilleslange i Frihed.

»Kongens Skat trænger til en ny Bevogter,« sagde han alvorligt. »Thuu, du har ikke handlet vel. Løb frem og tilbage og leg, Thuu!«

»Jeg er beskæmmet. Dræb mig!« hvislede den hvide Brilleslange.

»Der har allerede været for megen Snak om at dræbe. Nu vil vi gaa. Jeg tager den tjørnespidse Tingest med mig, Thuu, fordi jeg har kæmpet med dig og overvundet dig.«

»Se da vel til, at den Tingest ikke tilsidst dræber dig. Den er Døden! Husk, den er Døden! Der er nok i den Tingest til at dræbe Menneskene i hele min Stad. Du vil ikke beholde den længe, Junglemenneske, ej heller han, som tager den fra dig. De vil dræbe og dræbe for dens Skyld! Min Styrke er tørret ind, men Pigkæppen vil gøre, hvad jeg skulde have gjort, Den er Døden! Den er Døden! Den er Døden!«

---

*) Ordret oversat: en raadden Træstub. — Forf. Anm.

Mowgli kravlede gennem Hullet ud i Korridoren, og det sidste, han saa, var den hvide Brilleslange, der rasende huggede med sine uskadelige Gifttænder efter de sløve Guldansigter paa Guderne, der laa paa Gulvet, og hvislede: »Den er Døden!«

De var glade ved igen at naa ud i Dagens Lys; og da de var komne tilbage til deres egen Jungle, og Mowgli lod Pigkæppen straae i Morgensolen, var han næsten lige saa fornøjet, som om han havde fundet en Klase nye Blomster til at pynte sit Haar med.

»Denne er klarere end Bagheeras Øjne,« sagde han henrykt og drejede Rubinen rundt, »Jeg vil vise ham den; men hvad mente Thuu med at tale om Døden?«

»Jeg ved det ikke. Men jeg er bedrøvet til min yderste Halespids over, at han ikke fik din Kniv at føle. Der er altid noget ondt i de kolde Lejer, baade over Jorden og under den. Men nu er jeg sulten. Vil du med paa en Morgenjagt?« sagde Kaa.

»Nej; Bagheera maa se denne Tingest. God Jagt!« Mowgli dansede afsted, mens han svingede den store Ankus og af og til standsede for at beundre den, indtil han kom til den Del af Junglen, som Bagheera holdt sig mest til, og fandt ham drikkende efter et kraftigt Maaltid. Mowgli fortalte ham alle sine Æventyr fra først til sidst, og Bagheera snusede nu og da til Pigkæppen. Da Mowgli kom til den hvide Brilleslanges sidste Ord, knurrede Bagheera bifaldende.

»Altsaa talte Hvidhætten sandt?« spurgte Mowgli rask.

»Jeg blev født i Kongens Bure i Oodeypore, og i min Mave har jeg nogen Kundskab til Menneskene. Saare mange Mennesker vilde dræbe tre Gange i een Nat, blot for den røde Stens Skyld dér.«

»Men den Sten gør den tung i Haanden. Min lille skinnende Kniv er bedre; og — se! den røde Sten er ikke god at spise. Hvorfor vilde de da dræbe?»

»Mowgli, gaa du nu hen og sov. Du har levet blandt Menneskene, og —«

»Jeg husker det. Menneskene dræber, ikke fordi de jager, men for Tidsfordriv og Fornøjelse. Vaagn op igen, Bagheera. Hvortil blev denne tjørnespidse Tingest lavet?»

Bagheera aabnede sine Øjne halvt — han var meget søvrig — og blinkede ondskabsfuldt med dem.

»Den blev lavet af Menneskene til at stikke Hathis Sønner i Hovedet med, saa at Blodet vælder ud. Jeg har set Magen dertil i Oodeypores Gader udenfor vore Bure. Den Tingest har smagt Blodet af mange af Hathis Slægt.«

»Men hvorfor stikker de Elefanterne i Hovedet?»

»For at lære dem Menneskeloven. Da Menneskene hverken har Kløer eller Tænder, laver de disse Tingester — og dem, der er værre.«

»Altid Blod og Blod, naar jeg har noget at gøre med Menneskene eller blot med de Ting, som de har lavet,« sagde Mowgli med Væmmelse. Han var en Smule træt af Pigkæppens Vægt. »Havde jeg vidst dette, vilde jeg ikke have taget den. Først var det Messuas Blod paa Remmene, og nu er det Hathis. Jeg vil ikke have den mere. Se her!«

Pigkæppen fløj funklende afsted og begravede sin Spids i Jorden femoghalvfjerdssindstve Alen borte, inde mellem Træerne. »Nu er mine Hænder rene for Døden,« sagde Mowgli og gned Hænderne paa den friske, fugtige Jord. »Thuu sagde, at Døden vilde følge mig. Han er gammel og hvid og gal.«

»Hvid eller sort, Død eller Liv, nu gaar jeg hen og lægger mig til at sove, lille Broder. Jeg kan ikke jage hele Natten og hyle hele Dagen, som visse Folk.«

Bagheera gik sin Vej til et Jagtleje, han kendte, en halv Mils Vej derfra. Mowgli klavrede roligt op i et bekvemt Træ, bandt tre eller fire Lianer sammen, og i Løbet af kortere Tid, end vi har brugt til at fortælle det, laa han og svajede i en Hængekøje, halvtredsindstyve Fod over Jorden. Skøndt Mowgli ikke havde noget særligt imod det stærke Dagslys, fulgte han dog sine Venners Skik og brugte det saa lidt som muligt. Da han vaagnede iblandt de meget højrøstede Folk, som lever i Træerne, var det igen Tusmørke, og han havde drømt om de smukke Stene, som han havde kastet bort.

»Jeg vil i det mindste se paa den Tingest igen,« sagde han og lod sig glide ned ad en Lian til Jorden; men Bagheera var kommen ham i Forkøbet. Mowgli kunde høre ham snøfte i Halvmørket.

»Hvor er den tjørnespidse Tingest?« raabte Mowgli.

»Et Menneske har taget den. Her er hans Spor.«

»Nu skal vi se, om Thuu talte Sandhed. Hvis den spidse Tingest er Døden, vil det Menneske dø. Lad os følge Sporet.«

»Jag først,« sagde Bagheera. »En tom Mave gør Øjet usikkert. Mennesker gaar meget langsomt og Junglen er vaad nok til at bevare det svageste Fodspor.«

De jagede da og dræbte deres Bytte, saa snart de kunde, men det varede dog næsten tre Timer, førend de fik endt deres Maaltid og drukket, og igen bøjede sig over Sporet. Junglefolket ved, at man ikke vinder noget ved ikke at unde sig Madro.

»Tror du, at den spidse Tingest vil vende sig om i Mandens Haand og dræbe ham?« spurgte Mowgli. »Thuu sagde, at den var Døden.«

»Vi faar det at se, naar vi finder ham,« sagde Bagheera, der travede afsted med Hovedet sænket mod Jorden. »Det er Enkelt-Fod (han mente, at der kun var Spor af eet Menneske), og Tingestens Vægt har trykket hans Hæl dybt ned i Jorden.«

»Det er saa klart som Sommerlyn,« svarede Mowgli; og de slog over i det raske Sporetrav, idet de fulgte Mærkerne af de to bare Fødder ind og ud mellem Maaneskinnets Striber.

»Nu løber han hurtigt,« sagde Mowgli. »Tærne er udspilede.« De kom over en Strækning Mosegrund. »Men hvorfor drejer han af her!«

»Vent!« sagde Bagheera og sprang med et pragtfuldt Sæt saa langt frem, som han kunde. Det første, man har at gøre, naar et Spor ophører at være forstaaeligt, er at springe fremad og ikke efterlade sine egne forstyrrende Fodspor paa Jorden. Idet Bagheera sprang ned, vendte han sig om mod Mowgli og raabte: »Her kommet et andet Spor, som møder ham. Det er en mindre Fod, der har sat dette andet Spor, og Tærne er krummede indad.«

Mowgli løb nu hen til ham og betragtede Sporet. »Det er Foden af en Gondisk Jæger,« sagde han. »Se, her slæbte han sin Bue henover Græsset. Det er Grunden til, at det første Spor drejede saa hurtigt til Side. Store Fod skjulte sig for Lille Fod.«

»Rigtigt!« sagde Bagheera. »Lad os nu tage hver sit Spor, for ikke at udslette Mærkerne ved at krydse hin-

andens Vej. Jeg er Store Fod, lille Broder, og du er Lille Fod, Gonden.»

Bagheera sprang tilbage til det første Spor, og Mowgli bøjede sig over den vilde lille Skovmands ejendommelige Spor med de indad krummede Tæer.

»Nu,« sagde Bagheera, og krøb Skridt for Skridt langs med Fodsporene, »nu drejer jeg, Store Fod, til Side her. Nu skjuler jeg mig bagved en Klippe og staar stille, uden at vove at flytte en Fod. Raab om, hvad du finder, lille Broder.»

»Nu kommer jeg, Lille Fod, hen til Klippen,« sagde Mowgli, og fulgte sit Spor. »Nu sætter jeg mig ned ved Foden af Klippen, støtter mig paa min højre Haand og lader min Bue hvile mellem mine Tæer. Jeg venter længe, thi Mærkerne af mine Fødder er dybe her.»

»Jeg med,« sagde Bagheera skjult bagved Klippen. »Jeg venter og støtter Spidsen af den tjørnespidse Tingest mod en Sten, den glider af, thi her er en Ridse i Stenen. Raab om, hvad du finder, lille Broder.»

»Een — to Kviste og en tyk Gren er knækkede her,« sagde Mowgli dæmpet. »Hvad skal nu det betyde? — Aha! nu har jeg det. Jeg, Lille Fod, gaar min Vej, og tramper omkring og gør Støj, saa at Store Fod kan høre mig.« Han fjærnede sig Skridt for Skridt fra Klippen ind mellem Træerne og hævede Stemmen, efterhaanden som han kom længere bort og nærmede sig et lille Vandfald. »Jeg gaar langt bort, derhen hvor Støjen af det faldende Vand overdøver Støjen af mine Skridt, og her venter jeg. Raab om, hvad du finder, Bagheera, Store Fod!«

Pantheren havde set sig om i alle Retninger for at se, hvor Store Fods Spor førte bort fra Klippen. Saa raabte han:

»Jeg kommer krybende paa Knæene frem bagom Klippen og slæber den tjørnespidse Tingest efter mig. Da jeg ikke ser nogen, løber jeg. Jeg, Store Fod, løber hurtigt. Sporet er klart. Lad hver følge sit. Jeg løber!«

Bagheera foer afsted langs det tydelige Spor, og Mowgli fulgte Gondens Skridt. En Tid lang var der stille i Junglen.

»Hvor er du, Lille Fod?« raabte Bagheera. Mowglis Stemme svarede, ikke femoghalvfjerdsindstyve Alen til højre for ham.

»Um!« sagde Pantheren med en dyb Brummen. »De to løber Side om Side og kommer hinanden nærmere og nærmere!«

De løb en halv Fjerdingvej til, stadig omtrent i samme Afstand fra hinanden, indtil Mowgli, hvis Hoved ikke var saa langt nede ved Jorden som Bagheeras, raabte: »De er mødtes. God Jagt — se! Her stod Lille Fod, med sit Knæ støttet mod en Klippeblok — og derhenne ligger Store Fod.«

Ikke femten Alen foran dem laa Liget af en Mand fra den nærliggende Landsby paa nogle Klippestykker, med en lang Gondisk Pil med smaa Fjer ind gennem Ryngen og ud gennem Brystet.

»Var Thuu saa gammel og saa gal, lille Broder?« sagde Bagheera stilfærdigt. »Her er een død i det mindste.«

»Lad os gaa videre. Men hvor er Elefantbloddrikkeren — Tornen med det røde Øje?«

»Lille Fod har den maaske. Nu er det igen Enkelt-Fod.«

Sporet af en enkelt, let og hurtigt løbende Mand, der bar en Byrde paa den venstre Skulder, fortsattes rundt om en lang, lav Udløber fra Bjærgene, og hvert Fodspor paa det tørre Græs syntes for de sporendes skarpe Øjne saa tydeligt, som var det presset ind i glødende Jærn.

Ingen af dem talte, førend Sporet endte ved Asken af et Lejrbaal i en Bjærgkløft.

»Igen!« sagde Bagheera og standsede saa brat, som om han var bleven forvandlet til Sten.

Liget af en lille vissen Gonde laa med Fødderne i Asken, og Bagheera saa spørgende paa Mowgli.

»Dette blev gjort med en Bambusstok,« sagde Drenge efter at have kastet et Blik paa Liget. »Jeg har selv brugt saadan en mod Bøflerne, da jeg tjente blandt Menneskene. Faderen til alle Brilleslanger — det gør mig ondt, at jeg gjorde Nar af ham — kendte den Race vel, som jeg nok kunde have tænkt mig. Sagde jeg ikke, at Menneskene dræber for Tidsfordriv?«

»Jo, de dræber for røde og blaa Stenes Skyld,« sagde Bagheera. »Husk, jeg har været i Kongens Bure i Oodeypore.«

»En, to, tre, fire Spor,« sagde Mowgli, der bøjede sig ned over Asken. »Fire Spor af Mænd med Sko paa Fødderne. De gaar ikke saa hurtigt som Gonder. Hvad ondt havde den lille Skovmand gjort dem? Se, her har de staaet alle fem og talt sammen, førend de dræbte ham. Bagheera, lad os vende om. Min Mave er tung i mig, og dog danser den op og ned ligesom en Drosselrede paa Enden af en Gren.«

»Det er ikke god Jagt at forlade Vildtet, mens det

løber. Kom med!« sagde Pantheren. »Disse otte Fødder med Sko paa er ikke gaaet langt.«

Der blev ikke talt mere i en hel Time, mens de fulgte det brede Spor af de fire Mænd med Sko paa Fødderne.

Det var nu klart, varmt Daglys, og Bagheera sagde: »Jeg lugter Røg.«

»Mennesker er altid ivrigere efter at æde end efter at løbe,« svarede Mowgli, der travede afsted mellem de lave Buske i Krattet, som de gennemsøgte. Bagheera, der løb lidt til venstre for ham, udstødte en ubeskrivelig Strubelyd.

»Her er een, som aldrig mere vil æde,« sagde han. En Bylt spraglede Klæder laa i en Klump under en Busk, og rundt om var der spildt Mel.

»Dette er igen gjort med Bambusstokken,« sagde Mowgli. »Se! Det hvide Støv er Menneskenes Føde. De har taget Byttet fra ham her — han bar deres Mad — og ladet ham ligge som Bytte for Chil, Glenten.«

»Det er den tredje,« sagde Bagheera.

»Jeg vil gaa til Brilleslangernes Fader og bringe ham friske, store Frøer at æde, til han bliver fed,« sagde Mowgli til sig selv. »Denne Elefantbloddrikker er Døden — men jeg forstaar det stadig ikke!«

»Kom med!« sagde Bagheera.

De var ikke gaaet en halv Fjerdingvej længere, da de hørte Ko, Kragen, synge en Dødssang i Toppen af en Tamarisk, under hvis Skygge tre Mænd laa. Et halvt udbændt Baal røg midt i Kredsen, og over det stod en Jærnplade med en sort og forbrændt Kage af usyret Brød.

Tæt ved Baalet laa den rubin- og turkisbesatte Ankus og straaledede i Solskinnet.

»Tingesten gør sit Arbejde rask; her ender alt,« sagde Bagheera. »Hvorledes døde disse, Mowgli? Der er hverken Mærke eller Saar paa nogen af dem.«

En Beboer af Junglen lærer af Erfaring ligesaa meget om giftige Planter og Frugter, som mange lærde Doktorer ved. Mowgli snuste til den Røg, der steg op fra Baalet, brækkede en Stump af det forbrændte Brød af, smagte paa den og spyttede den ud igen.

»Dødsæblet,« prustede han. »Den første maa have puttet det i Maden til disse, som dræbte ham, ligesom de først havde dræbt Gonden.«

»God Jagt i Sandhed! Drab følger hurtigt paa Drab,« sagde Bagheera.

»Dødsæblet« kalder man i Junglen Pigæblet eller Daturaen, den Gift, man i hele Indien har nærmest ved Haanden.

»Hvad nu?« sagde Pantheren. »Skal du og jeg nu dræbe hinanden for hin røddøjede Morders Skyld?«

»Kan den tale?« hviskede Mowgli. »Fornærmede jeg den, da jeg kastede den bort? Imellem os to kan den ingen Ufred stifte, thi vi attraar ikke, hvad Menneskene attraar. Hvis vi lader den ligge her, vil den ganske bestemt vedblive at dræbe det ene Menneske efter det andet ligesaa hurtigt som Nødder falder ned i Blæstvejr. Jeg elsker ikke Menneskene, men selv jeg ønsker ikke, at de skal dø seks i een Nat.«

»Hvad gør det? Det er jo kun Mennesker. De dræbte hverandre og var veltfredse,« sagde Bagheera. »Hin første lille Skovmand jagede godt.«

»De er som Unger, der drukner sig selv for at kunne komme til at bide i Maaneskinnet paa Vandet. Skylden var min,« sagde Mowgli, der talte, som om han havde slugt al Verdens Visdom. »Jeg vil aldrig mere bringe fremmede Ting ind i Junglen — ikke om de saa er saa smukke som Blomster. Denne« — han tog forsigtigt fat paa Pigkæppen — »skal tilbage til Brilleslangernes Fader. Men først maa vi sove, og vi kan ikke sove i Nærheden af disse sovende. Og vi maa begrave den, for at den ikke skal gaa bort og dræbe seks til. Grav mig et Hul under hint Træ.«

»Men, lille Broder,« sagde Bagheera, idet han gik hen til det udpegede Sted. »Det er ikke Bloddrikerens Skyld. Fejlen ligger hos Menneskene.«

»Det er det samme,« sagde Mowgli. »Grav et dybt Hul. Naar vi vaagner, vil jeg grave den op og bringe den tilbage.«

*

*

*

To Nætter efter, mens den hvide Brilleslange laa og sørgede i Hvælvingens Mørke, beskæmmet, plyndret og alene, blev den turkisbesatte Ankus slynget ind gennem Hullet i Muren og faldt klirrende ned paa Guldmonterne, der bedækkede Gulvet.

»Fader til alle Brilleslanger,« sagde Mowgli, der passede vel paa at holde sig paa den anden Side af Muren, »skaf dig et ungt og friskt Medlem af dit eget Folk til at hjælpe dig med at bevogte Kongens Skat, saa at aldrig mere noget Menneske maa slippe levende herfra.«

»Aha! Den kommer altsaa tilbage. Jeg sagde, at denne Tingest var Døden. Hvor kommer det sig, at du endnu er i Live?» mumlede den gamle Brilleslange og bugtede sig kærligt omkring Pigkæppen.

»Ved den Okse, jeg blev købt for, jeg véd det ikke! Den Tingest har dræbt seks Gange i een Nat. Lad den ikke slippe ud mere.«

De vilde Hunde.

Efter at Mowgli havde taget Hævn over Landsbyen, begyndte den behageligste Del af hans Liv. Han havde den gode Samvittighed, der kommer af at have betalt, hvad man skylder; og alle i Junglen var hans Venner, thi alle i Junglen var bange for ham. Alt, hvad han gjorde og saa og hørte, naar han vandrede fra det ene Junglefolk til det andet, med eller uden sine fire Ledsagere, kunde give Stof til mange, mange Fortællinger, hver af dem ligesaa lang som denne. Man vil saaledes aldrig faa at høre, hvordan han traf og undslap fra den rasende Elefant fra Mandla, der havde dræbt toogtyve Okser, som trak elleve Vogne læssede med Sølvmonter til Finanshovedkassen, og spredte de skinnende Rupier ud over den støvede Landevej; ej heller, hvordan han kæmpede med Jacala, Krokodillen, en hel lang Nat igennem i Sumpene mod Nord og knækkede sin Kniv paa Dyrets Rygpanser; eller hvordan han fandt en ny og endnu længere Kniv om Halsen paa en Mand, der var bleven dræbt af et Vildsvin, og hvordan han forfulgte Vildsvinet og dræbte det til Tak for Kniven; eller hvordan han under den store Hungersnød kom ind mellem en Flok omvankende Hjorte og nær var bleven trampet

ihjæl af den vilde Hjord; eller hvordan han frelst Hathi den tavse fra at styrte ned i en Faldgrube med en spids Pæl paa Bunden, og hvordan han næste Dag selv blev fangen i en meget snedig Leopardfælde, og hvordan Hathi knækkede de tykke Træbomme omkring ham i Stumper og Stykker; hvordan han malkede de vilde Bøfler ude i Mosen, og hvordan — —

Men vi maa fortælle een Historie ad Gangen. Fatter og Mutter Ulv var døde, og Mowgli havde trillet en stor Rullesten hen for Hulens Munding og grædende sunget Dødssangen over dem; Baloo var bleven meget gammel og stiv, og selv Bagheera, hvis Nerver var Staal og hvis Muskler var Jærn, syntes at have mistet noget af sin Hurtighed til at forfølge Vildtet. Akela var ikke længere graa, men snehvid af Alderdom; man kunde tælle hans Ribben, han bevægede sig saa stift, som om han var af Træ, og Mowgli dræbte Vildt til ham. Men de unge Ulve, Børnene af den opløste Seoneestamme, trivedes og tiltog i Antal, og da de var en fyrretyve Stykker, høvdingløse, velskabte Ulve paa fem Aar, sagde Akela til dem, at de burde slaa sig sammen, adlyde Loven og vælge en Høvding, som det sømmede sig for det frie Folk.

Dette var en Sag, i hvilken Mowgli ikke gav noget Raad, thi, som han sagde, han havde ædt sure Frugter og kendte det Træ, der bar dem; men da Phao, Søn af Phaona (hans Fader var »Graa Sporhund«, der levede, den Gang Akela var Høvding), kæmpede sig frem til Høvdingsværdigheden, saaledes som Jungleloven byder, og da de gamle Raab og de gamle Sange igen begyndte at gjalde i den stjerneklare Nat, gik Mowgli til Raadsklippen for

gamle Minders Skyld. Naar han talte til Stammen, lyttede de i ærbødig Tavshed, indtil han havde talt ud, og sit Sæde havde han ved Akelas Side paa Klippen ovenfor Phao. I hine Dage havde Stammen god Jagt og god Søvn. Ingen Fremmed havde Lyst til at gøre Indfald i de Skove, der tilhørte Mowglis Folk, som de kaldte Stammen, og de unge Ulve blev fede og stærke, og mange Unger blev bragt til Stammeeftersyn. Mowgli overværede altid et saadant Efter-syn, thi han huskede den Nat, da en sort Panther havde faaet Stammen til at optage en nøgen, brun Unge, og det langtrukne Raab: »Se eder vel for, o Ulve,« fik hans Hjerte til at skælve af sælsomme Følelser. Til enhver anden Tid gennemstrejfede han Junglen vidt og bredt, og smagte paa, saa og befølte Ting, som han ikke kendte.

En Aften i Tusmørket, da han løb i jævnt Trav gennem Skoven for at bringe Akela Halvdelen af en Buk, som han havde dræbt, mens hans fire Ulve traskede bag- efter ham og nappede og puffede hverandre en Smule af lutter Livsglæde, hørte han et Skrig, som han ikke havde hørt siden de onde Dage, da Shere Khan levede. Det var, hvad man i Junglen kalder *Phecal*, — det Skrig, som en Schakal udstøder, naar den jager sammen med en Tiger, eller naar der har staaet en eller anden stor Kamp, i hvilken mange er blevne dræbte. Hvis man kan forestille sig en Blanding af Had, Triumf, Frygt og Fortvivelse, med en Slags Haanlatter løbende igennem det hele, saa kan man gøre sig en Idé om det *Phecal*-Raab, der nu steg og sank og skælvede og sitrede langt borte paa den anden Side af Waingunga. De fire begyndte at rejse Børster og knurre. Mowglis Haand foer op til hans Kniv, og han standsede som forstenet.

»Der er ingen stribet, der vilde vove at jage her,« sagde han endelig.

»Det er ikke Varselsskriget,« sagde Graabroder. »Det er en eller anden stor Kamp. Hør!«

Igen brød Skriget frem, halvt hulkende og halvt leende, som om det kom fra menneskelige Læber. Mowgli trak Vejret dybt og foer saa afsted ad Raadsklippen til, indhentende forskellige Ulve af Stammen, der skyndte sig samme Vej. Phao og Akela laa sammen oppe paa Klippen, og nedenfor dem sad de andre med hver Nerve anspændt. Mødrene og Ungerne galopperede afsted til deres Lejer; thi naar *Phecal*-Raabet lyder, er det Tid for de Svage at søge Skjul.

Nu hørte de ikke andet end Waingungas Skvulpen ude i Mørket og Aftenvindenenes Susen i Trætoppene; men pludselig tudede en Ulv ovre paa den anden Side af Floden. Det var ikke en af Stammen, thi de befandt sig alle ved Raadsklippen. Hylet gik over i en langtrukken, fortvivlet Bjæffen: »Dhole!« lød det, »Dhole! Dhole! Dhole!« Faa Minutter efter hørtes der trætte Fødder paa Klipperne, og en mager drivvaad Ulv, med røde Strimer paa Flankerne, den højre Forpote hængende slapt ned, og Flaben hvid af Fraade, sprang ind i Kredsen og kastede sig gispende for Mowglis Fødder.

»God Jagt! Hvem er din Høvding?« sagde Phao alvorligt.

»God Jagt! Jeg er Won-tolla,« var Svaret. Han mente dermed, at han var en ensom Ulv, som jagede paa egen Haand for sig selv, sin Mage og sine Unger, og havde sit Leje paa et eller andet afsides Sted. Won-tolla be-

tyder Løsgænger — en, der ikke tilhører nogen Stamme. Han laa nu og stønnede, saa at de kunde se Hjærtet banke i ham.

»Hvem er ude?» sagde Phao; thi det er hele Junglens Spørgsmaal, naar de hører *Phceal*-Raabet.

»Dholerne, Dholerne fra Dekan — de røde Hunde, Morderne! De drager nordpaa og dræber alt, hvad de møder, fordi det skorter paa Vildt i Dekan, siger de. I Begyndelsen af denne Maaned havde jeg fire, der stod mig nær — min Mage og tre Unger. Hun vilde lære Ungerne at jage paa Sletterne og skjule sig i Græsset for at overfalde Raabukken, som det er Skik og Brug hos os ude i det aabne Land. Ved Midnatstide hørte jeg dem alle tude paa Hjortens Spor. Ved Daggry fandt jeg dem liggende stive i Græsset — alle fire, I frie Folk, alle de fire, der var mine! Saa søgte jeg min Blodret og fandt Dholerne.»

»Hvor mange var der?» sagde Mowgli, og hele Stammen knurrede dybt nede i Struberne.

»Det véd jeg ikke. Tre af dem vil aldrig mere dræbe; men tilsidst fik de Overhaand og jog mig som en Buk; paa tre Ben jog de mig. Se her, frie Folk!«

Han strakte sit lemlæstede Forben frem; det var mørkt af stivnet Blod. Paa hans Sider var der frygtelige Bid, og hans Strube var forreven og forkradset.

»Æd,« sagde Akela og rejste sig op fra det Kød, som Mowgli havde bragt ham; Løsgængerens kastede sig forsulten over det.

»Jeg skal ikke vise mig utaknemlig,« sagde han ydmygt, da han havde stillet sin værste Sult. »Hjælp mig blot til lidt af min Styrke igen, frie Folk, saa skal jeg jage!

Mit Leje var fuldt for en Maaned siden; nu er det tomt, og Blodgælden er endnu ikke helt betalt.»

Phao hørte hans Tænder knuse et Laarben og brummede bifaldende.

»Vi faar Brug for de Kæver,« sagde han. »Havde Dholerne deres Unger med sig?«

»Nej. Det var røde Jægere allesammen: fuldvoxne Hunde, stærke og kraftige.«

Det betød saa meget som, at Dholerne, de røde, vilde Hunde fra Dekan, havde i Sinde at kæmpe, og Ulvene vidste godt, at selv en Tiger afstaar sit Bytte til Dholerne. De farer lige igennem Junglen, og hvad de træffer paa deres Vej, river de i Stumper og Stykker. Skønt de ikke er saa store og heller ikke halvt saa snilde som Ulvene, er de dog meget stærke og meget talrige. Dholerne kalder sig for Eksempel ikke en Stamme, førend de er hundrede i Tal, hvorimod fyrretyve Ulve udgør en ret anselig Stamme. Mowgli var paa sine Vandringer ogsaa kommen til Udkanten af Dekans højtliggende, græsklædte Stepper, og der havde han ofte set Dholerne nok saa ubekymret sove og lege mellem de smaa Fordybninger og Tuer, hvor de har deres Lejer. Han foragtede og hadede dem, fordi de ikke lugtede som det frie Folk, fordi de ikke boede i Huler, og fremfor alt, fordi de havde Haar mellem Tæerne, hvad han selv og hans Venner ikke havde. Men han vidste, hvor frygtelig en jagende Dholestamme er, thi det havde Hathi fortalt ham. Selv Hathi gaar af Vejen for dem, naar de stormer frem og dræber, indtil der ikke er mere at dræbe, eller indtil de selv er dræbte.

Akela kendte ogsaa noget til Dholerne; han sagde

roligt til Mowgli: »Det er bedre at dø med sin Stamme end høvdingløs og alene. Det bliver en god Jagt, og — min sidste. Men Menneskene lever længe, og du har endnu saare mange Nætter og Dage for dig, lille Broder. Gaa mod Nord og søg Skjul, og hvis nogen Ulv bliver i Live, efter at Dholen er kommen forbi, saa skal han bringe dig Efterretning om Kampen.«

»Naa,« sagde Mowgli helt alvorligt, »skal jeg gaa til Sumpene og fange Smaafisk og sove i et Træ, eller skal jeg bede Bandarfolket om Hjælp og æde Nødder, mens Stammen kæmper hernede?«

»Det gælder Liv og Død,« sagde Akela. »Du har aldrig truffet Dholerne — de røde Mordere. Selv den stribede —«

»Aa hvad,« sagde Mowgli vranten, »een stribet Abe har jeg dræbt. Hør nu: der var en Ulv, som var min Fader, og der var en Ulv, som var min Moder, og der var en gammel graa Ulv (nu er han hvid, men synderlig klog er han ikke), som var baade Fader og Moder for mig. Og derfor« — han hævede Stemmen — »derfor siger jeg, at naar Dholerne kommer, og hvis Dholerne kommer, staar Mowgli og det frie Folk Last og Brast sammen paa den Jagt; og jeg siger, ved den Okse, for hvilken jeg blev købt, ved den Okse, som Bagheera betalte for mig i gamle Dage, hvilket I af Stammen ikke husker, — jeg siger, og gid Træerne og Floden maa høre det og erindre det, hvis jeg glemmer det, — jeg siger, at denne min Kniv skal være som en hjælpende Tand for Stammen, og det ikke nogen sløv Tand. Dette er mit Ord.«

»Du kender ikke Dholerne, Menneske med en Ulve-

tunge,« raabte Won-tolla. »Jeg ønsker kun at klare min Blodgæld, inden de river mig i Stykker. De vandrer langsomt fremad og dræber alt, hvad de træffer paa; men i Løbet af to Dage kan jeg nok faa en Smule Styrke tilbage, og saa vender jeg mig igen imod dem for at betale min Blodgæld. Hvad eder angaar, frie Folk, saa er mit Raad, at I gaar nordpaa og lader eder nøje med ringe Føde en Stund, indtil Dholerne er borte. Man faar ikke Lov til at sove, naar man er paa denne Jagt.«

»Hør bare paa Løsgængerene!« sagde Mowgli leende. »Frie Folk, vi bør gaa nordpaa og æde Firben og Rotter, for at vi ikke tilfældigvis skal træffe paa Dholerne. De skal have Lov til at dræbe alt Vildtet paa vore Jagtgrunde, mens vi ligger i Skjul nordpaa, saa længe til det behager dem at give os vort eget igen. De er Hunde og Hundehvalpe — røde, gulmavede og med Haar mellem Tærne! De kaster seks eller otte Unger ad Gangen ligesom Chikai, den lille Rotte. Ja vist, frie Folk, vi bør løbe væk og tigge Folkene nordpaa om Affaldet fra deres døde Kvæg! I véd, hvad Ordsproget siger: »Nordpaa er der Utøj, sydpaa er der Lus; vi er Junglen.« Saa vælg da, vælg! Det bliver en god Jagt! For Stammen — for hele Stammen — for Lejet, for Jagten i Junglen og paa fri Mark, for Magen, som jager Hinden, og for den lille Unge i Hulen vil vi kæmpe — kæmpe — kæmpe!«

Stammen svarede med et eneste dybt, rungende Bjæf, der gav Genlyd i Natten som et faldende Træ. »Vi vil kæmpe!« raabte de.

»Bliv hos de andre,« sagde Mowgli til sine fire. »Vi faar Brug for hver eneste Tand. Phao og Akela maa

træffe Forberedelser til Slaget. Jeg gaar for at tælle Hundene.«

»Det bliver din Død!« raabte Won-tolla og rejste sig halvt over Ende. »Hvad kan saadan en haarløs een udrette mod den røde Hund? Husk paa, at selv den stribede —«

»Du er i Sandhed en Løsgænger,« raabte Mowgli tilbage, »men det kan vi tale om, naar Dholerne er døde. God Jagt til eder alle!«

Han skyndte sig bort ud i Mørket, vild af Ophidselse og uden at se sig for, hvor han satte sine Fødder, og Følgen heraf blev ganske naturligt, at han snublede og faldt, ligesaa lang han var, over de store Bugtninger af Kaa, der laa paa Lur ved en Hjortesti nede ved Floden.

»Ksscha!« sagde Kaa vredt. »Er det en Manér at støje saadan og ødelægge min Nattejagt — tilmed naar Vildtet er livligt?«

»Nej, det var ikke rigtigt af mig,« sagde Mowgli og rejste sig. »Jeg søgte efter dig, Fladhoved, men hver Gang vi mødes, er du en Armslængde længere og tykkere end sidst. Du har ikke din Lige i hele Junglen, vise, gamle, stærke og skønne Kaa.«

»Hvor fører nu dette Spor hen?« svarede Kaa med venligere Stemme. »Det er ikke en Maaned siden, at der var en Menneskepurk med en Kniv, som kastede Sten efter mit Hoved og raabte slemme Abeskældsord efter mig, fordi jeg laa og sov i en Lysning.«

»Ja, og skræmte Hjortene bort i alle Retninger, og Mowgli var paa Jagt, og dette Fladhoved her var altfor døv til at høre ham fløjte og lade Hjortene gaa i Fred,«

svarede Mowgli roligt og satte sig ned mellem de brogede Ringe.

»Og nu kommer den samme Menneskepurk til Fladhoved med blide, indsmigrende Ord og fortæller ham, at han er vis og stærk og skøn, og det gamle Fladhoved tror paa det altsammen og laver en Stol af sine Bugtninger til Menneskepurken, der kaster med Sten, og..... Sidder du nu godt? Kunde du hvile saa godt hos Bagheera?»

Kaa havde som sædvanlig snoet sig til en Slags mage-lig Lænestol for Mowgli. Drengen strakte Haanden ud i Mørket og trak den smidige, runde Hals til sig, indtil Kaas Hoved hvilede paa hans Skulder, og saa fortalte han ham alt, hvad der var hændt i Junglen den Aften.

»Klog er jeg maaske,« sagde Kaa, da han var færdig, »men sikkert er det, at jeg er døv; ellers maatte jeg have hørt *Phecal*-Raabet. Det er intet Under, at Græsæderne er urolige. Hvor mange Dholer er der?»

»Jeg har endnu ikke set dem. Jeg skyndte mig til dig. Du er ældre end Hathi. Men, o Kaa,« og Mowgli vendte og drejede sig af Glæde, »det bliver en god Jagt! Faa af os vil faa den næste Fuldmaane at se.«

»Blander du dig i denne Sag? Husk paa, at du er Menneske, og husk paa, at Stammen har udstødt dig. Lad Ulvene bakses med Hundene: du er et Menneske.«

»Nødderne fra i Fjor er Muldjord i Aar,« sagde Mowgli. »Det er sandt nok, at jeg er et Menneske, men i Nat har jeg sagt, at jeg er en Ulv. Jeg har kaldt Flo-den og Træerne til Vidne derpaa. Jeg er een af det frie Folk, Kaa, indtil Dholerne er borte.«

»Frie Folk,« brummede Kaa. »Frie Tyveknægte! Du

har altsaa bundet dig selv ind i Dødsknuden for de gamle Minders og de døde Ulves Skyld! Dette er ikke nogen god Jagt.«

»Jeg har givet mit Ord. Træerne véd det, Floden véd det. Førend Dholerne er borte, er jeg ikke løst fra mit Ord.«

»Sssch! Det forandrer Sagen. Jeg havde haft i Sinde at tage dig med til Sumpene mod Nord, men et Ord — selv et Ord af en lille, nøgen, haarløs Menneskepurk — er et Ord. Og nu siger jeg, Kaa, —«

»Tænk dig vel om, Fladhoved, at du ikke ogsaa binder dig selv ind i Dødsknuden. Jeg behøver ikke dit Ord, thi jeg véd godt —«

»Lad saa være da,« sagde Kaa. »Jeg giver ikke noget Ord; men hvad har du i Sinde at gøre, naar Dholerne kommer?«

»De maa svømme over Waingunga. Det var min Mening at møde dem paa Sandbankerne med min Kniv i min Haand og Stammen bagved mig; saadan kunde vi maaske med Stik og Stød faa dem til at dreje nedad Strømmen, eller i det mindste køle deres Struber en Smule.«

»Dholerne lader sig ikke dreje, og deres Struber er hede,« sagde Kaa. »Naar den Jagt er forbi, vil der hverken være Menneskepurk eller Ulveunge tilbage, men kun tørre Knokler.«

»Naa ja — dør vi, saa dør vi. Det vil blive en herlig Jagt. Men min Mave er ung, og jeg har ikke set mange Regntider. Jeg er hverken klog eller stærk. Har du en bedre Plan, Kaa?«

»Jeg har set hundrede og atter hundrede Regntider.

Førend Hathi skiftede sine Mælketænder, var mit Spor i Støvet stort. Ved det første Æg, jeg er ældre end mange Træer og har set alt, hvad Junglen har gjort.»

»Men dette er en ny Slags Jagt,« sagde Mowgli. »Aldrig før har Dholerne krydset vort Spor.«

»Hvad der er nu, har været før. Hvad der vil komme, er ikke andet end en længst forglemt Tid, der atter viser sig. Vær stille, mens jeg tæller mine Aar.«

I over en Time sad Mowgli mageligt mellem Pythonslangens Ringe og legede med sin Kniv, medens Kaa, med Hovedet liggende ubevægeligt paa Jorden, tænkte paa alt, hvad han havde set og lært siden den Dag, da han krøb ud af Ægget. Lyset i hans Øjne syntes at slukkes, saa at de saa ud som matte Opaler, og af og til gjorde han et lille, stivt Udfald med Hovedet til højre og venstre, som om han jagede i Søvn. Mowgli blundede roligt, thi han vidste, at der var ingenting saa godt som Søvn før en Jagt, og han havde vænnet sig til at kunne sove til enhver Tid paa Dagen eller Natten.

Saa følte han Kaa svulme og blive tykkere under sig, medens den vældige Pythonslange pustede sig op og hvislede med en Lyd som et Sværd, der drages ud af en Staalskede.

»Jeg har set alle de svundne Aarstider,« sagde Kaa endelig, »og de store Træer og de gamle Elefanter og Klippernes nøgne og skarpe Spidser, førend Mosset groede. Lever du endnu, Menneskeunge?«

»Maanen er lige staaet op,« sagde Mowgli. »Jeg forstaar ikke —«

»Hssch! Nu er jeg atter Kaa. Jeg vidste jo, at det

kun varede en kort Stund. Nu vil vi gaa ned til Floden, og saa skal jeg vise dig, hvad der skal gøres ved Dholerne.«

Som en Pil gled han ned mod Waingungas Hovedstrøm og dykkede ned i Vandet lidt ovenfor Fredsklippen; Mowgli var ved hans Side.

»Nej, du skal ikke svømme; jeg har travlt. Læg dig paa min Ryg, lille Broder.«

Mowgli slog sin venstre Arm om Kaas Hals, holdt den højre tæt ind til Kroppen og strakte sine Fødder stivt ud. Saa skød Kaa op imod Strømmen, som han alene kunde, med en Fart, saa at Vandet sydende skummede hen over Mowglis Hals, og hans Fødder blev skyllede frem og tilbage af den Malstrøm, som Pythonslangens piskende Hale frembragte. En Fjerdingvej eller saa ovenfor Fredsklippen flyder Waingunga i en snæver Kløft af Marmorklipper, der hæver sig firsindstyve til hundrede Fod i Vejret, og Strømmen løber saa rask som en Mølleaa mellem og over en Mængde hæsle Rev. Men Mowgli brød sig ikke om Vandet; intet Vand i hele Verden kunde have forvoldt ham et Øjebliks Frygt. Han betragtede begge Sider af Kløften og snuste uroligt, thi der var en sursød Lugt i Luften, der meget lignede Lugten af en stor Myretue paa en varm Dag. Instinktmæssig lod han sig glide ned i Vandet og løftede kun Hovedet for at trække Vejret, og Kaa lagde sig for Anker ved at slaa sin Hale to Gange rundt om en Klippeblok i Vandet, og holdt Mowgli i en af sine Bugtninger, mens Vandet strømmede hurtigt forbi.

»Dette er Dødens Sted,« sagde Drengen. »Hvad skal vi her?«

»De sover,« sagde Kaa. »Hathi gaar ikke af Vejen for den sribede, men baade Hathi og den sribede gaar af Vejen for Dholen, og Dholen, siges der, gaar ikke af Vejen for noget. Men hvem gaar Klippernes lille Folk af Vejen for? Sig mig, du Junglens Herre, hvem er i Virkeligheden Junglens Herre?«

»Disse her,« hviskede Mowgli. »Det er Dødens Sted. Lad os gaa.«

»Nej, se dig godt for nu, mens de sover. Det er aldeles, som det var, da jeg ikke var saa lang som din Arm.«

Kløftens revnede og forvitrede Klipper havde, saa længe Junglen havde været til, tjent som Bolig for »Klippernes lille Folk« — Indiens travle, hidsige, sorte, vilde Bier; og som Mowgli vel vidste, ingen andre Dyr vovede at komme denne Egn paa en halv Fjerdingvej nær. I Aarhundreder havde det lille Folk bygget og sværmet i disse Spalter, plettet det hvide Marmor med gammel Honning, og opdyngtet deres Vokskager højt og dybt i de mørke Huler, og hverken Menneske eller Dyr, hverken Ild eller Vand havde nogensinde forstyrret dem. Begge Sider af Kløften var i hele deres Længde behængte med, hvad der saa ud som sorte, blanke Fløjelsgardiner, og Mowgli lod sig synke ned i Vandet, mens han betragtede dem, thi de var i Virkeligheden sammenklumpede Masser af Millioner sovende Bier. Der var andre Klumper og Guirlander og Tingester, der lignede trøskede Træstubbe, siddende fast paa Klippefladen; det var de gamle Bikager fra tidligere Aar, eller nye Byer, der byggedes i den skyggefulde, mod Blæsten beskyttede Kløft. Vældige Masser af svampet,

raaddent Stof var trillet ned eller havde sat sig fast mellem de Træer og Slingplanter, der voksede paa Klippefladen. Mens Mowgli lyttede, hørte han mere end een Gang en honningfyldt Bikage glide raslende ned et eller andet Sted i de mørke Spalter; derpaa en Summen af vrede Vinger og den spildte Honnings langsomme Dryp, Dryp, Dryp, mens den flød afsted, indtil den gled over en Klippekam og sivede sejt ned ad Kvistene. Der var en lille sandet Strand, næppe fem Fod bred, paa den ene Flodbred, og paa den laa i høje Dynger utallige Aars Affald. Her laa døde Bier, Droner, Skarn, gamle Bikager, Vinger af omstrefende Møl og Biller, der havde vovet sig herind for at stjæle Honning, — altsammen forvandlet til store Hobe af det fineste, sorte Støv. Blot den skarpe Lugt af det var nok til at forskrække enhver, der ikke havde Vinger, og som vidste, hvad det lille Folk var.

Kaa svømmede videre op ad Strømmen, indtil han kom til en Sandbanke for Enden af Kløften.

»Her ligger, hvad de har dræbt i Aar,« sagde han. »Se!«

Paa Banken laa Skeletterne af et Par unge Hjorte og en Bøffel. Mowgli kunde se, at hverken Ulv eller Schakal havde rørt Knoklerne, som laa i deres naturlige Orden.

»De kom indenfor Linjen uden at vide af det,« mumlede Mowgli, »og det lille Folk dræbte dem. Lad os gaa, før de vaagner.«

»De vaagner ikke, før Dagen gryr,« sagde Kaa. »Nu skal jeg fortælle dig noget. En jaget Buk sydfra, som ikke kendte Junglen, kom en Gang for mange, mange Regntider siden hid med en Ulvestamme i Hælene paa sig.

Blind af Frygt sprang den ned deroppefra, og Stammen fulgte efter, thi de var ophidsede og blinde af Jagten. Solen stod højt paa Himlen, og det lille Folk var talrigt og meget vredt. Mange af Ulvestammen sprang ned i Waingunga, men de var døde, inden de naaede Vandet. Og de, som ikke sprang, døde ogsaa paa Klipperne deroppe. Men Bukken slap derfra med Livet.«

»Hvordan det?«

»Fordi den kom først, sprang, inden det lille Folk opdagede den, og laa i Floden, da de samlede sig for at dræbe. Stammen, der fulgte efter, blev fuldstændig tilintetgjort af det lille Folk, der var bleven vækket af Bukkens Fødder.«

»Og Bukken slap derfra med Livet?« gentog Mowgli langsomt.

»Den døde i det mindste ikke den Gang, skønt ingen ventede forneden paa den for med en stærk Krop at holde den oven Vande, saadan som et vist gammelt, tykt, døvt, gult Fladhoved vilde vente paa en Menneskepurk — ja, om saa alle Dekans Dholer var efter ham. Hvad tænker du paa?«

Kaas Hoved laa paa Mowglis vaade Skulder, og hans Tunge spillede ved Drengens Øre. Der var en lang Tavs-
hed, førend Mowgli hviskede:

»Det er at trække selve Døden i Skægget, men — Kaa, du er i Sandhed den viseste i hele Junglen.«

»Det har mange sagt. Ser du, dersom Dholerne alt-
saa følger efter dig —«

»Det skal jeg nok faa dem til. Hoho! Jeg har mange
smaa Torne under min Tunge til at prikke deres Skind med.«

»Hvis de følger efter dig, ophidsede og blinde og med Øjnene kun fæstede paa dig, saa vil de, der ikke dør deroppe, søge til Vandet enten her eller længere nede, thi det lille Folk vil rejse sig og falde over dem. Nu er Waingunga jo en forslugen Strøm, og da de ikke har nogen Kaa til at holde dem oppe, vil de, der slipper med Livet, blive ført ned til Sandbankerne ved Seeoneestammens Lejer, og dér kan din Stamme møde dem og gribe dem i Struben.«

»Aa! Aa! Noget bedre kunde ikke udtænkes, om man saa spekulerede saa længe, indtil Regnen falder i den tørre Aarstid. Løbet og Springet, det er alt, hvad der endnu er at gøre. Nu vil jeg lade Dholerne se mig, for at de kan følge mig lige i Hælene.«

»Har du set paa Klipperne deroppe? Jeg mener, fra Siden ind imod Landet?«

»Nej, det havde jeg glemt.«

»Saa gaa og se paa dem. Det er et slemt Terræn, undermineret og kløftet og fuldt af Huller. Et eneste Fejltrin af dine klodsede Fødder vilde gøre Ende paa Jagten. Se, her forlader jeg dig, og for din Skyld vil jeg give Stammen Efterretning, saa at de kan vide, hvor de skal vente Dholerne. For mit eget Vedkommende vil jeg ikke have Fællesskab med nogensomhelst Ulv.«

Naar Kaa ikke syntes om et Bekendtskab, kunde han være ubehageligere end nogen anden af Junglefolket, maa-ske med Undtagelse af Bagheera. Han svømmede ned ad Strømmen, og ligeoverfor Fredsklippen traf han Phao og Akela, der stod og lyttede til de natlige Lyd.

»Hssch, I Hunde!« sagde han oprømt. »Dholerne

kommer ned ad Strømmen. Hvis I ikke er bange, kan I dræbe dem paa Sandbankerne.«

»Naar kommer de?« sagde Phao.

»Og hvor er min Menneskeunge?« tilføjede Akela.

»De kommer, naar de kommer,« sagde Kaa. »Vent og se. Hvad angaar din Menneskeunge, hvis Ord du har taget og derved udsat ham for Døden, saa er din Menneskeunge hos mig, og naar han ikke allerede er død, saa er Skylden ikke din, du hvide Hund! Vent her paa Dholerne, og vær glad over, at Menneskeungen og jeg er paa dit Parti.«

Igen foer Kaa op ad Strømmen, lagde sig for Anker midt i Kløften og saa op til Klipperanden. Lidt efter saa han Mowglis Hoved vise sig mod Stjærnerne; saa lød der en Susen i Luften og det skarpe Plask af et Legeme, der falder i Vandet med Fødderne nedad, — og i næste Minut laa dette Legeme sikkert i en af Kaas Bugtninger.

»Det er ikke noget Spring at tale om, selv om Natten,« sagde Mowgli roligt. »Jeg har før sprunget dobbelt saa langt for Løjer; men det er et slemt Sted deroppe, — lutter lave Buske og dybe Kløfter, allesammen fulde af det lille Folk. Jeg har stablet store Sten op ved Siden af tre Kløfter. Dem sparker jeg ned, mens jeg løber, og saa vil det lille Folk hæve sig i Vrede bagved mig.«

»Det er en Menneskelist,« sagde Kaa. »Du er klog, men det lille Folk er jo altid opfyldt af Vrede.«

»Nej, ved Tusmørke hviler alle Vinger fjærnt og nær en Stund. Jeg vil lege med Dholerne i Tusmørket, thi Dholerne jager bedst om Dagen. Nu er de i Færd med at følge Won-tollas Blodspor.«

»Chil forlader ikke en død Okse, ej heller Dholerne et Blodspor,« sagde Kaa.

»Saa vil jeg lave dem et nyt Blodspor — af deres eget Blod, hvis jeg kan, og give dem Snavs at æde. Du venter jo her, Kaa, til jeg kommer med mine Dholer?«

»Ja; men hvis de nu dræber dig i Junglen, eller hvis det lille Folk dræber dig, førend du kan springe i Floden?«

»Naar i Morgen kommer, vil vi jage i Morgen,« sagde Mowgli med et Jungleordsprog; »naar jeg er død, er det paa Tide at synge Dødssangen. God Jagt, Kaa.«

Han tog Armen bort fra Pythonslangens Hals og lod sig flyde ned gennem Kløften ligesom en Træstamme i en opsvulmet Flod; saa svømmede han ind til Bredden, hvor han fandt lavt Vand, og lo højt af lutter Lykke. Der var intet, Mowgli holdt mere af end, som han selv sagde, »at trække Døden i Skægget« og lade Junglefolket føle, at han var deres Mester. Han havde ofte med Baloos Hjælp røvet Honning fra Bisværme i hule Træer, og han vidste, at det lille Folk ikke kunde lide Lugten af vilde Løg. Derfor plukkede han et lille Bundt af disse, bandt dem sammen med en Strikke af Bark, og fulgte derpaa Wontollas Blodspor omtrent fem Fjerdingvej mod Syd, alt imens han smaaende betragtede Træerne med Hovedet paa Siden.

»Mowgli Frøen har jeg været,« sagde han ved sig selv, »Mowgli Ulven har jeg sagt, at jeg er. Nu maa jeg blive Mowgli Aben og derpaa Mowgli Bukken. Tilsidst bliver jeg Mowgli Mennesket. Hoho!« Og han lod sin Tommelfinger glide langs med Knivens atten Tommer lange Blad.

Won-tollas Spor med de talrige mørke Blodpletter løb gennem en Skov med tykke Træer, der voksede tæt ved Siden af hverandre; Skoven strakte sig mod Nordost og blev gradvis tyndere og tyndere, indtil den ophørte omtrent en halv Mil fra Biernes Klipper. Mellem de sidste Træer og de lave Buske paa Biernes Klipper var der aaben Mark og næppe Dækning nok til at skjule en Ulv. Mowgli travede afsted under Træerne, beregnende Afstanden fra Gren til Gren og af og til klavrende op ad en Stamme for at gøre et Prøvespring fra eet Træ til et andet, indtil han naaede den aabne Mark, som han studerede meget omhyggelig en hel Time. Saa gjorde han omkring, begav sig tilbage til Won-tollas Spor, hvor han havde forladt det, satte sig til Ro i et Træ paa en fremspringende Gren omtrent otte Fod fra Jorden, hængte sit Bundt Løg paa en solid Knast, og sad stille og hvæssede sin Kniv paa sin Fodsaal.

Kort før Middag, mens Solen brændte hed, hørte han Fodslag og lugtede den afskyelige Stank af Dholestammen, der kom travende med ubarmhjærtig Ro paa Won-tollas Spor. Set fra oven ser den røde Dhole ikke halvt saa stor ud som en Ulv, men Mowgli vidste, hvor stærke dens Fødder og Kæver var. Han iagttog Høvdningens spidse, rødbrune Hoved, der snuste til Sporet, og bød ham: »God Jagt!«

Dyret saa op, og dets Kammerater gjorde Holdt bagved det, — Snese og atter Snese af vilde Hunde, brede over Forlemmerne, med nedhængende Haler, smalle Hoster og blodige Munde. Dholerne er som Regel et meget tavst Folkefærd, og selv i deres Hjemstavn Dekan udmærker de

sig ikke ved gode Manerer. Der maatte være hele tohundrede samlede dernede, men Mowgli kunde se, at Høvdingen snuste ivrigt til Won-tollas Spor og søgte at faa Stammen til at drage videre. Det kunde aldrig gaa an; i saa Tilfælde vilde de naa Lejerne ved højlys Dag, og Mowgli havde netop i Sinde at holde dem tilbage her under Træet til Tasmørket.

»Hvem har givet eder Lov til at komme herhid?« sagde Mowgli.

»Alle Jungler er vor Jungle,« var Svaret, og den Dhole, der gav det, blottede sine hvide Tænder. Mowgli saa ned med et Smil og udstødte en fortræffelig Efterligning af den skarpe, snadrende Lyd, som Chikai, Rotten fra Dekan, giver fra sig, hvormed Meningen var at sige Dholerne, at han ikke ansaa dem for bedre end Chikai. Banden sluttede sig straks sammen rundt om Træstammen, og Høvdingen gøede som rasende og kaldte Mowgli en Abe. Til Svar strakte Mowgli sit ene nøgne Ben ned og vrikkede med Tærne lige over Høvdingens Hoved. Det var tilstrækkeligt og mere end tilstrækkeligt til at ophidse Stammen til et fæisk Raseri. De, der har Haar mellem Tærne, holder ikke af at blive mindede om det. Mowgli trak Foden til sig, idet Høvdingen hoppede op efter den, og sagde blideligt: »Hund, røde Hund! Vend tilbage til Dekan og æd Firben. Gaa til din Broder Chikai, Hund, Hund, røde, røde Hund! Du har Haar mellem alle Tærne!« Og han bevægede paany sine Tær.

»Kom ned, eller vi sulter dig ud, du haarløse Abe,« hylede Stammen, og det var netop, hvad Mowgli ønskede. Han lagde sig ned langs Grenen med Kinden mod Barken

og den højre Arm fri, og anvendte en fem Minutter eller saa til at fortælle Stammen, hvad han mente og vidste om dem, deres Manerer, deres Sædvaner, deres Mager og deres Hvalpe. Der gives ikke i hele Verden mere ondskabsfulde og bidende Ord end det Sprog, som Jungle-folket anvender til at vise Haan og Foragt: dette vil man let forstaa, naar man tænker over Tingen. Som Mowgli havde sagt til Kaa, havde han mange smaa Torne under sin Tunge, og lidt efter lidt ophidsede han Dholerne fra Tavshed til Knurren, fra Knurren til Hyl, og fra Hyl til et hæst, savlende, vanvittigt Raseri. De forsøgte paa at besvare hans Drillerier, men en Ulveunge kunde ligesaa gjerne have forsøgt paa at hamle op med Kaa, naar han var vred; og imidlertid holdt Mowgli stadig sin højre Haand parat, og hans Fødder klemte sig tæt sammen om Grenen. Den store, rødbrune Høvding var mange Gange hoppet op i Luften, men Mowgli vovede ikke at risikere et Fejlgreb. Tilsidst gav Raseriet Høvdingen uhyre Kræfter, og han sprang en syv, otte Fod i Vejret; i samme Øjeblik foer Mowglis Haand frem som en Slange og greb ham i Nakken, mens Grenen rystede af det stærke Sæt, og Mowgli nær var bleven revet ned. Men han holdt fast, og Tomme for Tomme halede han Dyret, der hang slapt som en druknet Schakal, op paa Grenen. Saa greb han sin Kniv med venstre Haand, afskar den røde, buskede Hale og slyngede Dholen tilbage til Jorden. Mere behøvedes der ikke. Dholerne vilde nu ikke følge Won-tollas Spor videre, førend de havde dræbt Mowgli, eller Mowgli havde dræbt dem. Han saa dem sætte sig ned i Kredse med en Skælven i Bagbenene, der betød Hævn indtil Døden, og derfor klav-

rede han op til en højere Gren, satte sig mageligt til Rette og faldt i Søvn.

Tre, fire Timer efter vaagnede han og talte Stammen. De var der alle, tavse og ubevægelige, med Øjne, der skinnede som Staal. Solen var ved at gaa ned. Om en halv Times Tid vilde Klippernes lille Folk have endt deres Dagværk, og som man véd, slaas Dholerne ikke godt i Tusmørket.

»Jeg behøvede virkelig ikke saadanne trofaste Bevogtere,« sagde han, idet han rejste sig op paa Grenen. »Men jeg skal huske eder det. I er ægte Dholer, men efter min Mening ligner I hverandre altfor meget. Og derfor vil jeg heller ikke give den store Firbensæder hans Hale igen. Er du ikke tilfreds hermed, røde Hund?«

»Jeg vil sprætte Maven op paa dig,« hylede Høvdingen og bed i Træstammen.

»Aa nej, tænk dig lidt om, kloge Dekanrotte. Nu faar du mange Kuld af smaa, haleløse Hunde, med hudløse røde Halestumper, som gør ondt, naar Sandet er varmt. Vend hjem, Hund, og fortæl, at en Abe har tilredt dig saadan. Vil I ikke? Naa, saa kom da med mig, saa skal jeg gøre jer meget kloge.«

Han sprang paa Abevis over i det næste Træ, og derfra videre, og Stammen fulgte efter med opløftede, ivrige Hoveder. Af og til lod han, som om han faldt, og saa trimlede hele Stammen imellem hverandre i deres Hastværk for at komme til at rive ham ihjæl. Det var et sælsomt Syn — Drengen med Kniven, der skinnede i den nedgaaende Sols Straaler, som faldt sparsomt ind mellem Grenene, og de tavse Hunde med de ildrøde Pelse, som

i tætpakket Flok fulgte efter ham nedenfor. Da han naaede det sidste Træ, tog han sine Løg og indgned sig omhyggeligt over hele Kroppen med dem, medens Dholerne hylede af Haan. »Abe med en Ulvetunge, bilder du dig ind, at du kan skjule din Fært for os?» skreg de. »Vi følger dig til Døden.«

»Tag din Hale,« svarede Mowgli og kastede den tilbage i den Retning, hvorfra han var kommen. Stammen gjorde naturligvis omkring og foer et kort Stykke tilbage, da de lugtede Blodet. »Og følg mig saa — til Døden!«

Han havde ladet sig glide nedad Træstammen og fløj afsted med Vindens Fart paa sine bare Fødder ad Biernes Klipper til, førend Dholerne forstod, hvad han vilde gøre.

De udstødte et eneste dybt Hyl og satte efter ham i den langstrakte, udholdende Galop, hvormed de i Længden kan indhente ethvert levende Væsen. Mowgli vidste, at deres Fart var meget langsommere end Ulvenes, ellers vilde han aldrig have risikeret et Løb paa en halv Mil lige for Øjnene af dem. De var sikre paa, at Drengen tilsidst vilde blive deres Bytte, og han var sikker paa, at han kunde føre dem, hvorhen han vilde. Alt, hvad han bekymrede sig om, var at holde dem tilstrækkeligt hidsige til at forhindre, at de drejede af for tidligt. Han løb med jævne og spændstige Skridt, den haleløse Høvding ikke otte Alen bagefter, og efter ham igen hele Stammen i en lang Række paa næsten tusend Alen, vanvittige og blinde af Raseri og Mordlyst. Mowgli sørgede for at holde sin Afstand og sparede paa sine Kræfter til Løbet henover selve Biernes Klipper.

Det lille Folk havde lagt sig til at sove ved Tusmør-

kets Begyndelse, thi paa denne Aarstid var der ingen sent-blomstrende Planter; men da Mowglis første Fodtrin gav Genlyd paa den underminerede Grund, hørte han en Lyd, som om hele Jorden under ham summede. Da løb han, som han aldrig før havde løbet, sparkede de tre Stenhobe ned i de mørke, sødtduftende Kløfter, hørte et Brøl ligesom Havets Brølen i en Klippehule, saa med sine Øjenkroge, hvorledes Luften blev mørk bagved ham, saa Waingungastrømmen dybt nede og et fladt, rudeformet Hoved i Vandfladen, sprang fremad af alle Kræfter, følte den haleløse Dhole snappe efter sig midt i Luften, og faldt, med Fødderne nedad, i Sikkerhed ned i Floden, aandeløs og triumferende. Ikke eet Stik havde han faaet, thi Lugten af Løgene havde standset det lille Folk netop de faa Sekunder, som han behøvede til at fare henover Klipperne. Da han kom op til Vandfladen igen, følte han, at Kaas Ringe understøttede ham, og saa en Mængde Tingester, der kom susende ud over Klipperanden — tilsyneladende store Masser af sammenklumpede Bier, der faldt som Blylodder; men naar en saadan Klump rørte Vandet, fløj Bierne til Vejrs, og Kroppen af en Dhole hvirvledes ned ad Strømmen. Ovenover dem kunde de høre rasende, korte Hyl, der druknede i en tordenlignende, brølende Lyd — Larmen af Klippernes lille Folks Vinger. Nogle af Dholerne var faldne ned i Kløfter, der stod i Forbindelse med de underjordiske Huler, og her fnøs og kæmpede og snappede de mellem de nedstyrtende Bikager, indtil de endelig som Lig blev løftede op paa de Sværme af Bier, der hævede sig under dem, blev kastede ud af et eller andet Hul i Kløftens Overflade og trillede ned paa de sorte

Affaldsdynger. Andre af Dholerne sprang for kort og blev hængende i Kløftens Træer, hvor deres Omrids blev helt udslettet af Bierne, der styrtede sig over dem. Men Størstedelen af dem styrtede sig, vanvittige af Stikkene, i Floden; og, som Kaa sagde, Waingunga var en forslugen Strøm.

Kaa holdt Mowgli oven Vande, indtil Drengen havde faaet Vejret igen.

»Det er ikke værdt at blive her,« sagde han. »Det lille Folk er i Sandhed bleven vækket. Kom!«

Mowgli svømmede ned ad Floden med Kniven i Haanden og dykkede saa ofte, han kunde.

»Ikke for rask, ikke for rask!« sagde Kaa. »Een Tand dræber ikke hundrede, med mindre det er en Brilleslanges. Mange af Dholerne søgte hurtigt til Vandet, da de saa det lille Folk rejse sig, og har derfor ingen Skade taget.«

»Saa meget desto mere Arbejde er der altsaa for min Kniv. Puh, hvor det lille Folk følger os!« Mowgli dykkede igen. Vandfladen var helt bedækket af Bier, der summede vredt og stak alt, hvad de fandt.

»Ingen har nogensinde tabt noget ved at være rolig,« sagde Kaa, hvis Skæl var uigennemtrængelige for alle Stik, »og du har hele den lange Nat for dig til Jagten. Hør, hvor de hyler!«

Næsten Halvdelen af Stammen havde set den Fælde, som deres Kammerater var faldne i, havde gjort en skarp Drejning til Siden og styrtet sig i Vandet fra de stejle Bredder nedenfor Kløften. Deres rasende Skrig og deres Trusler mod den »Abe«, der havde bragt Skændsel over

dem, blandede sig med Hylene og Skraalene fra dem, hvem det lille Folk straffede. At forblive i Land var Døden, det vidste hver eneste Dhole godt. Stammen lod sig derfor drive afsted med Strømmen helt ned til Fredsklippen, men selv her fulgte det vrede lille Folk dem og tvang dem til at dykke igen. Mowgli kunde høre den haleløse Høvdinges Stemme befale Folket at gaa paa og dræbe hver Ulv i Seeonee. Men han spildte ikke sin Tid med at lytte.

»Der er nogen, der dræber i Mørket bagved os!«
bjæffede en Dhole. »Vandet her er blodigt!«

Mowgli havde dykket som en Odder, trukket en kæmpende Dhole ned under Vandet, førend den kunde aabne Munden, og mørke, olieagtige Ringe hævede sig, mens Liget skød op i Vandfladen og lagde sig paa Siden. Dholerne forsøgte paa at gøre omkring, men Strømmen rev dem med sig, det lille Folk surrede dem om Hovederne og Ørene, og de kunde høre Seeoneestammens udfordrende Tuden blive lydeligere og dybere i det voksende Mørke forude. Igen dykkede Mowgli, igen forsvandt en Dhole under Vandet og kom op som Lig, og igen brød Støjen løs blandt de bageste, idet nogle hylede, at det var bedst at gaa i Land, andre raabte til deres Høvding, at han skulde føre dem tilbage til Dekan, og atter andre opfordrede Mowgli til at vise sig og lade sig dræbe.

»De kommer til Kampen med to Sind og mange Stemmer,« sagde Kaa. »Nu maa dine Brødre dernede besørge Resten. Det lille Folk er i Færd med at vende om for at sove, og jeg vil ogsaa gaa min Vej. Jeg hjælper ikke Ulve.«

En Ulv kom løbende paa tre Ben langs med Bredden,

hoppede frem og tilbage, lagde sig ned paa Siden, skød Ryg og spjættede op i Luften med Fødderne, som om han legede med sine Unger. Det var Won-tolla, Løsgænger, og han sagde ikke et Ord, men blev ved med sin uhyggelige Leg ved Siden af Dholerne. Disse havde nu været længe i Vandet og svømmede med Møje, thi deres Pelse var gennemblødte og tunge og deres buskede Haler ligesaa fulde af Vand som Svampe; de var saa trætte og udmattede, at de ogsaa tav stille og iagttog de to skinnende Øjne, der bevægede sig paa Bredden lige ud for dem.

»Dette er ikke nogen god Jagt,« sagde endelig en af Dholerne.

»God Jagt!« svarede Mowgli, der hævede sig dristigt op ved Dyrets Side og jog sin lange Kniv ind bag dets Skulder, mens han i det samme tog et kraftigt Svømmetag for at undgaa dets Dødssnappen.

»Er du dér, Menneskeunge?« sagde Won-tolla oppe fra Bredden.

»Spørg de døde, Løsgænger,« svarede Mowgli. »Er ingen af dem kommen ned ad Strømmen? Jeg har fyldt disse Hundes Munde med Skarn, jeg har narret dem ved højlys Dag, og deres Høvding mangler Halen, men her er endnu nogle Stykker, som du kan tage dig af. Hvor skal jeg drive dem hen?«

»Jeg vil vente,« sagde Won-tolla. »Jeg har hele den lange Nat for mig, og jeg ser godt i Mørke.«

Nærmere og nærmere lød Seeonee-Ulvenes Bjæffen: »For Stammen, for hele Stammen vil vi kæmpe!« Og tilsidst drev en Krumning af Floden Dholerne frem mellem Sandbankerne og Revlerne ved Seeonee-Lejerne.

Saa indsaa de deres Fejltagelse. De burde være gaaet i Land en halv Fjerdingsvej højere oppe ad Floden og have styrtet løs paa Ulvene paa tør Mark. Nu var det for sent. Bredden var tæt besat med glødende Øjne, og der hørtes ikke en Lyd i Junglen, naar undtages det skrækkelige *Pheal-Raab*, der ikke havde tiet siden Solnedgang. Det var, ligesom om Won-tolla lokkede for dem, at de skulde komme i Land. »Omkring og gaa paa!« kommanderede Dholernes Høvding, og hele Stammen styrtede ind mod Land, plaskende og pjaskende gennem det lave Vand, saa at Waingungas Overflade blev hvid af Skum og store Bølger skyllede ind mod Bredderne ligesom Dønningerne fra en Dampbaad. Mowgli fulgte efter, stak og stødte, mens Dholerne stormede i tæt Skare op paa Flodbredden.

Saa begyndte den lange Kamp, og de Kæmpende bølgede og flokkedes og samledes og spredtes hid og did paa det blodige, fugtige Sand, over og imellem Træernes sammenfiltrede Rødder, igennem og iblandt Buskene, ind og ud mellem Græstuerne, — thi selv nu var Dholerne to mod een. Men de havde at gøre med Ulve, der kæmpede for alt det, der gjorde dem til en Stamme, og ikke blot med Stammens tætbyggede, bredbrystede, hvidtandede Jægere, men ogsaa med Lahinierne med de vilde Øjne, Hululvene, der kæmpede for deres Afkom, og hist og her endogsaa med en aarsgammel Ulv, hvis Pels endnu var halvt ulden, og som sled og bed ved Moderens Side. En Ulv, maa man vide, springer sin Modstander i Struben eller snapper efter hans Flanke, hvorimod en Dhole holder mest af at bide lavt; og da nu Dholerne kæmpede for at komme op af Vandet og derfor maatte løfte Hovedet, havde

Ulvene Fordelen paa deres Side; paa tørt Land gik det derimod ud over Ulvene, men baade i Vandet og paa Landet gjorde Mowglis Kniv sit Arbejde lige godt. De fire havde kæmpet sig frem til Undsætning for ham. Graa-broder krøb sammen mellem Drengens Knæ og værgede hans Mave, mens de andre dækkede hans Ryg og Sider eller stillede sig over ham, naar en springende, hylende Dhole havde kastet sig ind mod hans sikre Knivsblad og slaaet ham til Jorden ved Stødet. Hvad Resten angaar, saa var det een sammenfiltret Forvirring — en tæt sammenklynget, frem og tilbage svajende Mængde, der bevægede sig fra højre til venstre og fra venstre til højre langs med Flodbredden og langsomt drejede sig rundt om sit eget Midtpunkt. Et Sted kunde man se en Høj hæve sig ligesom en Boble i en Malstrøm, briste som en Boble og udsende en fire, fem lemlæstede Hunde, der alle stræbte at komme tilbage til Midtpunktet; et andet Sted saa man en enkelt Ulv slæbe af med to eller tre Dholer, der tyngede den ned ved deres Vægt; eller der viste sig en aarsgamme Unge, som blev holdt oprejst af Trykket fra Siderne, skønt den var bleven dræbt i Begyndelsen af Kampen, medens deres Moder, vanvittig af dumpt Raseri, trillede sig snappende og bidende rundt; og midt i den tætteste Kamp stod maaske en Ulv og en Dhole, som, forglemmende alt andet, blev ved at manøvrere, om hvem af dem der først kunde faa Hold paa Modstanderen, indtil en fremstormende, hylende, kæmpende Bande fejede dem til Side. Een Gang kom Mowgli forbi Akela, der havde en Dhole hængende ved hver Flanke, og hvis næsten tandløse Kæver lukkede sig over en tredjes Lænder; og een Gang saa han Phao

med Tænderne i en Dholes Strube slæbe det modstridende Dyr afsted, for at Aarsungerne kunde gøre det af med den. Men Størstedelen af Striden var en blind Stormen frem og tilbage og Kæmpen i Mørket, Sparken, Snublen, Tumlen, Bjæffen, Stønnen, Hultertilbuler og Virvar over og under og rundtom og foran og bagved ham.

Efterhaanden som Natten gik, blev den omdrejende Bevægelse hurtigere. Dholerne var udmattede og bange for at angribe de stærkere Ulve, skønt de endnu ikke vovede at flygte; men Mowgli følte, at Enden var nær, og lod sig nøje med at lemlæste sine Fjender. Ungerne blev dristigere; der var Tid til at trække Vejret; og nu var stundom Knivens Blinken tilstrækkelig til at faa en Dhole til at bøje af.

»Nu har vi næsten gnavet Kødet af helt ind til Benet,« gispede Graabroder, der blødte af en Snes Saar.

»Men Benet er ikke knækket endnu,« svarede Mowgli. »Hallo! Saadan bærer vi os ad i Junglen!« Og det røde Knivsblad foer som et Lyn gennem Flanken paa en Dhole, hvis Hoster var skjulte under en Ulv, der klyngede sig fast til dem.

»Mit Bytte!« snøftede Ulven gennem sine sammenknøbne Næsebor. »Lad mig om ham!«

»Er din Mave endnu tom, Løsgænger?« spurgte Mowgli. Won-tolla var frygtelig forbidt, men hans Greb havde lammet Dholen, saa at den ikke kunde vende sig om og tage det op med ham.

»Ved den Okse, for hvilken jeg blev købt,« raabte Mowgli med en bitter Latter, »det er den haleløse!« Og det var ganske rigtigt den store, rødbrune Høvding.

»Det er ikke klogt at dræbe Unger og Lahinier,« vedblev Mowgli filosofisk og tørrede Blodet bort fra sine Øjne, »med mindre man ogsaa dræber Faderen, og jeg tror næsten, at denne Fader dræber dig.«

En Dhole sprang til for at hjælpe sin Høvding, men endnu førend dens Tænder havde fundet Won-tollas Flanke, sad Mowglis Kniv i dens Bryst, og Graabroder besørgede Resten.

»Saadan bærer vi os ad i Junglen,« raabte Mowgli.

Won-tolla sagde ikke et Ord, men hans Kæver lukkede sig tættere og tættere sammen om Dholens Rygrad, mens dens Livsblod strømmede ud. Dholen gøs, dens Hoved sank til Jorden, og den laa stille; Won-tolla sank sammen over den.

»Ha! Blodgælden er betalt,« sagde Mowgli. »Syng Sangen, Won-tolla.«

»Han jager aldrig mere,« sagde Graabroder, »og Akela har ogsaa længe været tavs.«

»Benet er knækket!« tordnede Phao, Phaonas Søn. »De flygter! Dræb, dræb, I det frie Folks Jægere!«

Dhole efter Dhole luskede bort fra de mørke, blodige Sandbanker ad Floden til, ind i den tætte Jungle, op ad Strømmen eller ned ad Strømmen, overalt, hvor de fandt Vejen fri.

»Gælden! Gælden!« raabte Mowgli. »Betal Gælden! De har dræbt den ensomme Ulv! Lad ikke en Hund slippe bort!«

Han fløj ned til Floden med Kniven i Haanden for at standse de Dholer, der vilde søge til Vandet, men i det

samme hævede Akelas Hoved og Forben sig fra en Høj af ni dræbte Fjender, og Mowgli faldt paa Knæ ved den ensomme Ulvs Side.

»Sagde jeg ikke, at det vilde blive min sidste Kamp?« gispede Akela. »Det har været en god Jagt. Og du, lille Broder?«

»Jeg har dræbt mange og lever selv.«

»Ja. Men jeg dør, og jeg vilde — jeg vilde gerne dø hos dig, lille Broder.«

Mowgli lagde det frygteligt forbadte Hoved paa sine Knæ og slog sine Arme om den sønderflængede Hals.

»Der er gaaet lang Tid siden de gamle Dage, da Shere Khan levede og en Menneskeunge rullede sig nøgen i Støvet,« stønnede Akela.

»Nej, nej, jeg er en Ulv. Jeg tilhører det frie Folk,« udbrød Mowgli. »Det er ikke med min gode Villie, at jeg er et Menneske.«

»Du er et Menneske, lille Broder, min egen Fostersøn. Du er et Menneske i eet og alt, og havde du ikke været det, var Stammen flygtet for Dholerne. Mit Liv skylder jeg dig, og i Dag har du frelst Stammen, som jeg en Gang frelste dig. Husker du det? Al Gæld er nu betalt. Gaa til dit eget Folk. Jeg siger dig igen, du mit Øjes Øje, denne Jagt er endt. Gaa til dit eget Folk.«

»Aldrig vil jeg gaa. Jeg vil jage alene i Junglen. Det har jeg sagt.«

»Efter Sommeren kommer Regntiden, og efter Regntiden kommer Foraaret. Gaa tilbage, før du bliver jaget.«

»Hvem vil jage mig?«

»Mowgli vil jage Mowgli. Gaa tilbage til dit Folk. Gaa til Menneskene.«

»Naar Mowgli jager Mowgli, saa vil jeg gaa,« svarede Mowgli.

»Der er ikke andet for dig at gøre,« sagde Akela. »Og nu vilde jeg gjerne tale til mit Folk. Lille Broder, kan du hjælpe mig paa Benene? Ogsaa jeg er det frie Folks Høvding.«

Meget forsigtigt og blidt hjalp Mowgli Akela paa Benene og vedblev at holde begge sine Arme omkring ham. Den ensomme Ulv trak Vejret dybt og istemte saa Dødssangen, som det sømmer sig for en Stammehøvding at synge, naar han dør. Efterhaanden som han sang, blev hans Stemme stærkere og stærkere, den steg og rungede vidt ud over Floden, indtil han kom til det sidste: »God Jagt!« Da rev Akela sig et Øjeblik løs fra Mowgli, sprang op i Luften og faldt død tilbage paa sit sidste og frygteligste Bytte.

Mowgli sad med Hovedet sunken ned paa Knæene, ligegyldig for alt andet, mens de ubarmhærtige Lahinier indhentede og fældede de sidste af de adsplittede Dholer. Lidt efter lidt døde Skrigene hen, og Ulvene vendte tilbage, hinkende af de stivnede Saar, for at tælle deres Døde. Femten af Stammen og et halvt Dusin Lahinier laa døde ved Floden, og af de andre var ikke een sluppet uden Skrammer. Mowgli sad ubevægelig lige til det kolde Daggrø; da endelig Phaos vaade, blodige Snude lagde sig i hans Haand, traadte han til Side og viste ham Akelas magre Krop.

»God Jagt!« sagde Phao, som om Akela endnu levede; og saa drejede han Hovedet over sin forbidte Skulder og sagde til de andre: »Tud, I Hunde! En Ulv er død i Nat!«

Men af hele Dholestammen, af alle de tohundrede kamplystne vilde Hunde fra Dekan, som pralede af, at intet levende Væsen i Junglen turde holde Stand imod dem, kom ikke en eneste tilbage til Dekan for at fortælle om Kampen.

Foraar.

To Aar efter den store Kamp med de vilde Hunde og Akelas Død maa Mowgli have været henved sytten Aar gammel. Han saa ældre ud, thi anstrængende Legemsøvelse, kraftig Føde, og et Bad, naarsomhelst han følte sig en Smule varm eller snavset, havde givet ham en Styrke og en Vækst, der var langt forud for hans Alder. Han kunde hænge i en Gren ved den ene Haand en halv Time i Træk, naar en eller anden Anledning førte ham op i Træerne. Han kunde standse en ung Buk midt i Løbet, gribe den i Hornene og kaste den om paa Siden. Han kunde endogsaa rive de store, blaa Vildorner omkuld, som levede i Sumpene nordpaa. Junglefolket, der tidligere havde frygtet ham paa Grund af hans Forstand, frygtede ham nu ogsaa paa Grund af hans Styrke, og naar han vandrede roligt om i sine egne Forretninger, løb en Hvisken om hans Komme forud og rensede Skovvejen for ham. Og dog var hans Blik altid blidt. Selv naar han kæmpede, flammede hans Øjne aldrig, som Bagheeras gjorde. De fik kun et mere og mere ivrigt og anspændt Udtryk, og det var noget, som Bagheera ikke kunde forstaa.

Han spurgte Mowgli om Grunden, og Drengen lo og

svarede: »Naar jeg forfejler mit Bytte, bliver jeg vred, og naar jeg maa gaa med tom Mave i to Dage, bliver jeg meget vred. Taler mine Øjne ikke saa?»

»Munden er sulten,« sagde Bagheera, »men Øjnene siger intet. Hvad enten du jager, æder eller svømmer, det kommer altsammen ud paa eet — ligesom en Sten er en Sten baade i vaadt og tørt Vejr.« Mowgli skottede dovent til ham under sine lange Øjenhaar, og som sædvanlig lod Pantheren Hovedet synke. Bagheera kendte sin Herre og Mester.

De laa højt oppe paa Skrænten af en Bakke ved Waingungas Bred, og Morgentaagen bølgede nedenunder dem i hvide og grønne Slynngninger. Efterhaanden som Solen steg, forvandlede Taagen til en boblende Sø af rødt og Guld, forsvandt lidt efter lidt og lod de vandrette Straaler sende deres Striber henover det tørre Græs, paa hvilket Mowgli og Bagheera hvilede. Det led mod Enden af den kolde Aarstid; Bladene og Træerne saa falmede og luvslidte ud, og naar Vinden blæste, lød der en tør, raslende Susen gennem Junglen. Et lille Blad klaprede som rasende mod en Kvist, som et enkelt Blad i en Hvirvelvind altid gør. Denne Lyd vakte Bagheera, som indsnuste Morgenluften med en dyb, hul Prusten, kastede sig om paa Ryggen og slog med Forpoterne efter det flagrende Blad over hans Hoved.

»Aaret er ved at vende sig,« sagde han. »Junglen skrider fremad, og den nye Tid er nær. Bladet deroppe véd det. Det er herligt.«

»Græsset er tørt,« svarede Mowgli og rev en Tot op. »Selv Foraarsøje« (det er en lille bægerformet, klæbrig,

rød Blomst, der snor sig ind og ud mellem Græsstraaene) »selv Foraarsøje har ikke aabnet sig endnu, og..... Bagheera, er det passende for den sorte Panther saadan at ligge paa Ryggen og tjatte med Poterne i Luften, som om han var en Vildkat?»

»Uf!« sagde Bagheera, der syntes at tænke paa andre Ting.

»Jeg siger, er det passende for den sorte Panther saadan at mimre og pruste og hyle og rulle sig? Husk paa, vi er Junglens Herrer, du og jeg.«

»Ja, du har Ret; jeg hører, Menneskeunge.« Bagheera trillede sig hurtigt rundt og satte sig over Ende, med sine tjavsede sorte Flanker fulde af Støv. (Han var netop i Færd med at fælde sin Vinterpels.) »Vi er i Sandhed Junglens Herrer! Hvem er saa stærk som Mowgli? Eller hvem er saa klog?» Der var en ejendommelig Dræven i hans Stemme, der fik Mowgli til at vende sig om for at se, om den sorte Panther maaske tilfældigvis gjorde Nar af ham, thi Junglesproget har mange Ord, der siger een Ting, men mener en anden. »Jeg sagde, at vi utvivlsomt er Junglens Herrer,« gentog Bagheera. »Har jeg handlet galt? Jeg vidste ikke, at Menneskeungen ikke længere ligger paa Jorden. Flyver han maaske?»

Mowgli sad med Albuerne støttede paa Knæene og saa ud over Dalen, der badede sig i Dagens Lys. Et eller andet Sted i Skovene nedenfor dem prøvede en Fugl med hæs og uklar Stemme de første Toner af sin Foraarssang. Det var kun en svag Skygge af den høje Kvidren, som den senere hen paa Aaret vilde istemme, men Bagheera hørte det.

»Jeg sagde, at den nye Tid var nær,« brummede Pantheren og baskede med Halen.

»Jeg hørte det nok,« svarede Mowgli. »Bagheera, hvorfor ryster du over hele Kroppen? Solen er jo varm.«

»Det er Ferao, den røde Spætte,« sagde Bagheera. »Han har intet glemt. Nu maa jeg ogsaa forsøge paa at erindre min Sang,« og han begyndte at snurre og brumme hen for sig, uden dog rigtigt at kunne tilfredsstille sine egne Fordringer.

»Der er intet Vildt ude,« sagde Mowgli dovent.

»Lille Broder, er begge dine Øren tilstoppede? Det er ingen Jagtviser, men den Sang, jeg modtager den nye Tid med.«

»Naa, den havde jeg glemt. Jeg faar det tidsnok at mærke, naar den nye Tid kommer, thi saa løber du og de andre bort og lader mig alene,« svarede Mowgli i en temmelig hæftig Tone.

»Ja men, lille Broder,« begyndte Bagheera, »det er da ikke altid, at vi —«

»Jo, I gør,« sagde Mowgli og slog vredt ud med Pegefingeren. »I løber bort, og jeg, som er Junglens Herre, bliver nødt til at vandre om alene. Hvordan gik det ikke i Fjor, da jeg fik Lyst til at plukke Sukkerrør paa Menneskenes Marker? Jeg sendte et Bud — jeg sendte dig! — til Hathi og bød ham komme den og den Nat og plukke de søde Stængler til mig med sin Snabel.«

»Han kom jo ogsaa to Nætter senere,« sagde Bagheera og krøb en Smule sammen, »og plukkede flere af de lange, søde Stængler, du havde Lyst til, end nogen Menneskeunge kunde æde i alle Regntidens Nætter tilsammen. Det var ikke min Skyld.«

»Han kom ikke den Nat, jeg sagde. Nej, han havde altfor travlt med at rende gennem Dalene i Maaneskinnet og trompete og brøle. Hans Spor var saa bredt som tre Elefanter, thi han vilde ikke skjule sig mellem Træerne. Han dansede i Maaneskinnet udenfor Menneskenes Huse. Jeg saa ham dér, og dog vilde han ikke komme til mig; og jeg er Junglens Herre!«

»Det var den nye Tid,« sagde Pantheren, stadig meget ydmyg. »Maaske, lille Broder, kaldte du ikke den Gang paa ham med et Mesterord? Lyt til Ferao!«

Mowglis daarlige Humør syntes at være gaaet over. Han laa paa Ryggen med sit Hoved paa Armene og lukkede Øjnene. »Jeg véd ikke — bryder mig heller ikke om det,« sagde han søvnigt. »Lad os sove, Bagheera. Min Mave er tung i mig. Lad mig hvile mit Hoved paa dig.«

Pantheren lagde sig ned igen med et Suk, thi han kunde høre Ferao indøve sin Sang til Foraaret, den nye Tid, som de kalder det.

I en indisk Jungle glider Aarstiderne næsten umærkeligt over i hverandre. Der synes kun at være to, den vaade og den tørre; men hvis man ser nøje til, uden at agte paa Regnskyllene og Støvskyerne, finder man dem alle fire, afvekslende i deres regelmæssige Orden. Foraaret er den vidunderligste af dem alle, thi det skal ikke dække en bar, nøgen Jordbund med nye Blade og Blomster, men det skal bortjage og nedrive alle de halvgørnne Laser, som den milde Vinter har ladet hænge og leve, og det skal faa den delvis paaklædte, gamle Jord til igen at føle sig ung og frisk. Og dette gør det saa godt, at der i

hele Verden ikke er noget Foraar, som kan maale sig med Jungleforaaret.

Der kommer en Dag, da alt er træt, og selve den Duft, der driver i den tunge Luft, er gammel og forslidt. Man kan ikke forklare, hvordan det er, men man har det paa Følelsen. Saa kommer der en anden Dag; for Øjet har intet forandret sig, men Duften er frisk og herlig, Junglefolkets Knurhaar skælver lige ind til Rødderne, og deres Vinterpelse falder af i lange, forpjuskede Tjavsere. Saa falder der maaske en Smule Regn, og alle Træerne og Buskene og Bambusrørene og Mosserne og Planterne med de saftfyldte Blade vaagner, saa man næsten kan høre dem vokse, og Dag og Nat lyder gennem det hele en dyb Summen. Og det er Foraarets Lyd — en vibrerende Susen, som hverken er Bier eller Vandfald eller Vinden i Trætoppene, men den varme, lykkelige Verdens Glædesnylpen.

Hidtil havde Mowgli altid frydet sig over denne Forandring af Aarstiderne. Det var i Reglen ham, der saa det første »Foraarsøje« nede mellem Græsstraaene og den første Banke af Foraarskyer, der i Junglen er forskellige fra alle andre Skyer. Hans Stemme kunde høres paa alle fugtige, stjernebelyste Steder, hvor han hjalp de store Frøer med deres Korsange eller gjorde Nar af de smaa Ugler, som tuder i de klare Foraarsnætter. Ligesom hele Junglefolket valgte han Foraaret til sine Strejftog; han løb da, blot for at have den Glæde at fare gennem den varme Luft, en otte, ti Mil eller mere i Tiden mellem Tusmørket og Morgenstjernens Opgang og kom tilbage, pustende og leende og pyntet med Blomster fra fremmede Skove. De fire fulgte ham ikke paa disse vilde Løb gennem Junglen,

men gik til de andre Ulve for at synge i Kor med dem. Junglefolket har meget travlt om Foraaret, og Mowgli kunde høre dem grynte og skrige og pibe, alt efter deres Art. Deres Stemmer lyder ganske anderledes end paa de andre Aarstider, og det er een af Grundene til, at de kalder Foraaret den nye Tid.

Men det Foraar var hans Mave tung i ham, som han havde sagt til Bagheera. Lige siden Bambusskuddene blev brunplettede, havde han fuld af Forventning skuet fremad til den Morgen, da Duften i Junglen vilde forandre sig. Men da denne Morgen kom, og Mor, Paafuglen, skinnende i Bronze og blaat og Guld, udraabte det højt over alle de taagede Skove, og Mowgli netop aabnede sin Mund for at sende Raabet videre, døde Ordene paa hans Læber, og der kom en Følelse over ham, som begyndte ved hans Tæer og endte i hans Haar — en Følelse af ren og skær Elendighed, og han betragtede sine Fødder omhyggeligt for at være vis paa, at han ikke havde traadt paa en Torn. Mor udraabte den nye Duft, de andre Fugle stemte i med, og fra Klipperne nede ved Waingunga hørte han Bagheeras hæse Skrig — en Mellemtung mellem en Ørns Skrig og en Hests Vrinsken. Bandarfolket hylede og pjattede i de knoppende Grene over hans Hoved, — og der stod Mowgli, og Luften, hvormed han havde fyldt sit Bryst for at besvare Mors Raab, slap ud i smaa Suk, som hans Ulyksalighed aftvang ham.

Han stirrede omkring sig, men han kunde ikke se andet end det taabelige Bandarfolk, der kilede afsted mellem Grenene, og Mor, der havde udspremt sin Hale i dens fulde Pragt og dansede paa Skrænterne nedenunder.

»Duften er bleven frisk,« skreg Mor. »God Jagt, lille Broder! Naa, svarer du ikke?»

»God Jagt, lille Broder!« peb Chil, Glenten, og hans Mage, der baskende med Vingerne slog ned forbi Mowgli, saa tæt, at en Tot hvide Dun faldt til Jorden foran ham.

En let Foraarsregn — Elefantregn kalder de den — drev henover Junglen i et Bælte paa en halv Fjerdingvejs Bredde, vædede de nye Blade, saa de nikkede, og forsvandt i en dobbelt Regnbue og en sagte, rullende Torden. Foraarets Summen brød ud et Øjeblik og døde saa hen igen, men alle i Junglen syntes at synge af Glæde — alle undtagen Mowgli.

»Jeg har ædt god Føde,« sagde han til sig selv. »Jeg har drukket godt Vand. Ej heller brænder min Strube og skrumper ind, som den gjorde, den Gang jeg bed i den blaaplettede Rod, som Oo, Skildpadden, sagde mig, var god Føde. Men min Mave er tung og jeg har uden Grund talt meget haardt til Bagheera og til andre, Junglens Folk og mit Folk. Og snart er jeg varm og snart er jeg kold, og snart er jeg hverken varm eller kold, men vred over, jeg véd ikke hvad. Hu! Det er paa Tide, at jeg løber mig en Tur! I Nat vil jeg strejfe om; ja, jeg vil løbe en Foraarstur til Sumpene nordpaa og tilbage igen. Jeg har taget mig det altfor let med Jagten i den senere Tid. De fire skal med mig, thi de er nær ved at blive ligesaa fede som hvide Maddiker.«

Han kaldte, men ikke een af de fire svarede. De var langt udenfor Hørevidde og for Øjeblikket optagne af at synge Foraarssangene — Maanesangen og Hjortevisen — sammen med Stammens Ulve, thi i Foraarstiden gør

Junglefolket ikke stor Forskel paa Dag og Nat. Han understødte det korte, bjæffende Raab, men det eneste Svar, han fik, var en spottende Mjaven af den lille plettede Vildkat, der listede sig ind og ud mellem Grenene paa Jagt efter Fuglereder. Herover blev han saa rasende, at han rystede over hele Kroppen og trak sin Kniv halvt ud af Skeden. Og saa satte han Næsen meget højt i Sky, skønt der ikke var nogen, der saa ham, og spankede alvorligt ned ad Bakken med optrukket Hage og sænkede Øjenbryn. Men ikke en eneste af hans Folk talte til ham, thi de havde allesammen altfor travlt med deres egne Sager.

»Ja,« sagde Mowgli til sig selv, skønt han i sit Hjerte vidste, at han ingen Grund havde dertil, »naar de røde Dholer kommer fra Dekan, eller den røde Blomst danser mellem Bambusrørene, saa løber hele Junglen hylende til Mowgli og kalder ham ved store Elefantnavne. Men nu, fordi Foraarsøje blomstrer, og Mor har Lyst til at vise sine grimme Ben i en Foraarsdans, nu bliver Junglen ligesaa gal som Tabaqui... Ved den Okse, for hvilken jeg blev købt, er jeg Junglens Herre eller er jeg ikke? Stille! Hvad har I at gøre her?«

Et Par unge Ulve af Stammen kom galopperende ned ad en Sti, søgende efter en aaben Plads til at slaas paa. (Læseren erindrer maaske, at Jungleloven forbyder Slagsmaal paa Steder, hvor hele Stammen kan se det). Deres Nakkehaar strittede saa stive som Staaltraad, og de dukkede sig bjæffende, hver for sig forsøgende paa at faa først Tag i Modstanderen. Mowgli sprang til, greb de fremstrakte Struber, een i hver Haand, og vilde kaste Dyrene bagover, som han ofte havde gjort i Leg og paa

Jagt. Men han havde aldrig før blandet sig i en Foraarskamp. De to sprang fremad, slog ham over Ende, og uden at spille et Ord paa ham, foer de løs paa hinanden og trillede sig rundt paa Jorden sammen.

Mowgli var paa Benene igen i samme Øjeblik, som han faldt; hans Kniv og hans hvide Tænder var blottede, og i det Minut kunde han have dræbt dem begge uden anden Grund end den, at de sloges, naar han vilde have, at de skulde være stille, ihvorvel Loven hjemler enhver Ulv fuld Ret til at slaas. Han dansede rundt omkring dem med sænkede Skuldre og skælvende Haand, parat til at aflevere et dobbelt Stød, saasnart Kampens første Virvar var forbi, men mens han ventede, syntes Styrken at vige bort fra hans Legeme, Knivspidsen sænkede sig, han stak Vaabenet i Skeden og saa til.

»Jeg har ædt Gift,« sagde han tilsidst. »Siden den Tid, da jeg adsplittede Raadsforsamlingen med den røde Blomst — siden den Gang, da jeg dræbte Shere Khan, har ingen af Stammen kunnet kaste mig over Ende. Og disse her hører jo endda til de ringeste Ulve i Stammen, de er kun smaa Jægere. Min Styrke har forladt mig, jeg dør snart. O Mowgli, hvorfor dræber du ikke dem begge?«

Slagsmaalet fortsattes, indtil den ene Ulv løb bort, og Mowgli sad alene paa den oprodede, blodige Jord, og betragtede snart sin Kniv, snart sine Arme og Ben, mens en Følelse af Ulyksalighed, som han aldrig før havde kendt, skyllede henover ham, som Vand skyller henover en Træstamme.

Han dræbte et Stykke Vildt tidlig den Aften og spiste kun lidt, for at være rigtig oplagt til sit Foraarsløb, og

han holdt sit Maaltid alene, fordi hele Junglefolket havde travlt med at synge eller slaas. Natten var fuldstændig klar. Alle grønne Planter syntes i Løbet af den ene Dag at være voksede ligesaa meget som ellers i en hel Maaned. En Gren, som havde baaret gule Blade Dagen i Forvejen, var nu saa saftfyldt, at det dryppede af den, da Mowgli knækkede den. Mosset var dybt og varmt og krøllede sig sammen over hans Fødder, det friske Græs havde ingen skarpe Kanter, og alle Junglens Røster klang som een dyb Harpestræng i Maanens Straaler — den nye Tids Fuldmaane, der udgød sit Lys over Klipperne og Dammene, lod det glide ind mellem Træstammerne og Lianerne og sive ned mellem de utallige Blade. Hvor ulykkelig end Mowgli følte sig, sang han dog højt af den reneste Fryd, medens han løb afsted. Det var næsten, som om han fløj, thi han havde valgt sin Vej nedad den lange Skraaning, der fører gennem det inderste af Junglen ned til Sumpene mod Nord, og Jordbunden var saa elastisk, at hans Skridt ingen Genlyd gav. Et Menneske, opdraget blandt Mennesker, vilde have snublet utallige Gange i det skuffende Maanelys, men Mowglis Muskler, øvede som de var af aarlang Erfaring, førte ham afsted saa let som en Fjer. Naar en raadden Træstamme eller en skjult Sten gled til Side under hans Fod, undgik han uden Anstrængelse at falde — ja, uden at tænke over det — og standse ikke sin Fart et Øjeblik. Naar han blev træt af at gaa paa Jorden, greb han ligesom en Abe fat i den nærmeste Lian og svævede, snarere end klavrede op i de tynde Grene, hvor han da fulgte Abernes Vej i Træerne, indtil han var ked deraf og atter lod sig glide ned til

Jorden i en lang Bue. Stundom kom han gennem varme Hulveje, hvor de natlige Blomsters tunge Duft næsten tog Vejret fra ham; igennem Underskov, hvor de vaade unge Planter naaede ham til Brystet og slyngede deres Kviste om Livet paa ham; igennem mørke Alléer, hvor Maaneskinnet faldt i Striber saa regelmæssige som de tærnedes Marmorplader paa Gulvet i et Kirkeskib; over Bakketoppe, besaaede med Klippeblokke, hvor han sprang fra Sten til Sten henover de forskrækkede smaa Ræves Lejer. Langt borte kunde han høre den svage Lyd af et Vildsvin, der hvæssede sine Hugtænder paa en Træstamme; og noget efter traf han det store Dyr, der rev og flaaede i Træets Bark, mens dets Mund dryppede af Fraade og dets Øjne glødede som Ild. Eller ogsaa gik han efter Lyden af raslende Horn og en hvæsende Grynten og kom saa forbi et Par rasende Bukke, der vaklede frem og tilbage med sænkede Hoveder, mens Blodet, helt sort at se til i Maaneskinnet, løb nedad dem. Eller han hørte ved en brusende Flods Vadested Jacala, Krokodillen, brøle som en Tyr; eller han forstyrrede nogle af Giftfolket, men førend de kunde faa Tid til at hugge, var han langt borte, henover de glinsende Sten, og dybt inde i Junglen igen.

Saaledes løb han, stundom raabende, stundom syngende for sig selv, den lykkeligste Skabning i hele Junglen den Nat, indtil Duften af Blomsterne sagde ham, at han var nær ved Sumpene, og saa langt var han aldrig kommen, selv ikke paa sine længste Jagter.

Her vilde nu igen et blandt Mennesker oplært Meneske være sunket i til op over Ørene, førend han havde gjort tre Skridt, men det var, ligesom om Mowglis Fødder

kunde se, og de førte ham fra Tue til Tue og fra det ene Stykke gyngende, fast Grund til det andet, uden at han behøvede at bruge sine Øjne. Han vandrede ud til Midten af Sumpen, skræmmende Ænderne op, mens han løb, og satte sig paa en mosklædt Træstamme, der hang ned i det sorte Vand. Der var Liv i Mosen rundt om ham, thi om Foraaret sover Fuglene meget let, og Skarer af dem kom og gik hele Natten. Men ikke een tog nogen Notits af Mowgli, der sad blandt de høje Siv, nynnende Sange uden Ord og undersøgte sine haarde, brune Fodsaaler for at se, om han ikke havde traadt Torne op i dem. Al hans Elendighed syntes at være bleven tilbage i hans egen Jungle; men just som han var i Færd med at begynde en Sang, kom den tilbage igen, ti Gange værre end før. Og for at gøre ondt værre, var Maanen ved at gaa ned.

Denne Gang blev Mowgli forskrækket. »Det er ogsaa her!« sagde han halvhøjt. »Det har fulgt mig,« og han saa over sin Skulder for at se, om »det« ikke stod bagved ham. »Nej, der er ingen.« De natlige Lyd i Mosen vedblev, men hverken Fugl eller Dyr talte til ham, og den nye Følelse af Elendighed voksede.

»Jeg har ædt Gift,« sagde han i en rædselslagen Tone. »Tingen maa være den, at jeg, uden at vide af det, har ædt Gift, og nu forlader min Styrke mig. Jeg var bange — og dog var det ikke mig, der var bange — Mowgli var bange, da de to Ulve sloges. Akela, eller selv Phao, vilde have bragt dem til Tavshed; men Mowgli var bange. Det er et sikkert Tegn paa, at jeg har ædt Gift . . . Men hvad bryder de sig derom i Junglen? De synger og hyler

og slaas og løber i Flokke i Maaneskinnet, mens jeg — ve mig! jeg ligger her i Sumpene og dør af den Gift, jeg har ædt.« Det gjorde ham saa ondt for ham selv, at han var nærvædt at græde. »Og saa,« vedblev han, »saa finder de mig liggende i det sorte Vand. Nej, jeg vil gaa tilbage til min egen Jungle og dø paa Raadsklippen, og Bagheera, hvem jeg elsker, vil maaske — hvis han ikke har for travlt med at skribe nede i Dalen — holde Vagt en liden Stund over Resterne af mig, for at ikke Chil skal behandle mig, som han behandlede Akela.«

En stor, varm Taare faldt ned paa hans Knæ, og saa ulykkelig han end var, følte han sig dog lykkelig over, at han var saa ulykkelig — hvis Læseren kan forstaa en saadan bagvendt Slags Lykke. »Som Chil, Glenten, behandlede Akela,« gentog han, »den Nat, da jeg frelst Stammen fra de vilde Hunde.« Han sad rolig en Stund og tænkte paa den ensomme Ulvs sidste Ord. »Akela sagde mange taalbelige Ting til mig, førend han døde, thi naar vi dør, bliver vi saa underlig forstyrrede. Han sagde . . . Nej, jeg tilhører alligevel Junglen!«

Ophidset ved Erindringen om Kampen paa Waingungas Bred raabte han de sidste Ord højt, og en vild Bøffelko, der laa mellem Sivene, sprang op paa Knæene og snøftede: »Menneske!«

»Uf!« sagde Mysa, den vilde Bøffel (Mowgli kunde høre ham vende sig i Dyndet), »det er ikke noget Menneske. Det er bare den haarløse Ulv af Seeonee-Stammen. I Nætter som denne løber han hid og did.«

»Uh!« sagde Koen og lod igen Hovedet synke for at græsse videre, »jeg troede, at det var et Menneske.«

»Nej, det er ikke. O Mowgli, er der Fare paa Færde?» brølede Mysa.

»O Mowgli, er der Fare paa Færde?» raabte Drengen spottende tilbage. »Det er alt, hvad Mysa tænker paa: Er der Fare paa Færde? Men hvad bryder I jer om Mowgli, der gaar hid og did i Junglen om Natten og passer paa?»

»Hvor han skriger højt,« sagde Koen.

»Saadan skriger de,« svarede Mysa foragteligt, »som river Græsset op, men ikke forstaar sig paa at æde det.«

»For mindre end dette,« stønnede Mowgli ved sig selv, »for mindre end dette vilde jeg i forrige Regntid have prikket Mysa op fra hans Søleplads og redet ham gennem Mosen med en Grime af Siv.« Han strakte Haanden ud for at brække en af Sivduskene af, men trak den tilbage med et Suk. Mysa vedblev roligt at tygge Drøv, og det lange Græs raslede, hvor Koen græssede. »Jeg vil ikke dø her,« sagde Mowgli vredt. »Mysa er af samme Blod som Jacala og Vildsvinet, og vilde gøre Nar af mig. Lad os gaa over paa den anden Side af Mosen og se, hvad der hændes. Aldrig har jeg løbet et saadant Foraarsløb — baade varmt og koldt. Op, Mowgli!»

Han kunde ikke modstaa Fristelsen til at liste sig mellem Sivene hen til Mysa og prikke ham med Spidsen af sin Kniv. Den store Tyr foer dryppende op fra sin Søleplads som en Bombe, der springer, mens Mowgli lo, saa at han maatte sætte sig ned.

»Nu kan du sige, at den haarløse Ulv af Seeonee-Stammen har vogtet dig, Mysa,« raabte han.

»Ulv! Du?» fnyste Tyren og stampede i Dyndet.

»Hele Junglen véd, at du har vogtet tamt Kvæg — at du har været en Menneskeunge ligesom de, der skraaler op i Støvet hist nede ved Kornmarkerne. Du skulde være af Junglefolket! Hvilken Jæger vilde vel have krøbet som en Slange omkring blandt Iglerne og have beskæmmet mig i min Kos Paasyn for en dum Spøgs, en rigtig Schakalspøgs Skyld? Kom op paa fast Grund, saa skal jeg — skal jeg« . . . og Mysa skummede om Mulen, thi han er om-trent den i hele Junglen, der har det allerværste Sind.

Mowgli betragtede Tyren med rolige Øjne, mens den pustede og blæste. Da han kunde skaffe sig Ørenlyd for det plaskende Mudder, sagde han: »Hvad er det for en Menneskestamme, der boer her ved Sumpene, Mysa? Jeg er ikke kendt i denne Del af Junglen.«

»Saa gaa nordpaa,« brølede den vrede Tyr, thi Mowgli havde prikket den temmelig dybt. »Det var en Spøg, der rigtigt passede for en nøgen Kohyrde. Gaa og fortæl dem derom i Landsbyen ved Mosens Ende.«

»Menneskene bryder sig ikke om Junglehistorier; jeg tror heller ikke, Mysa, at en Rift mere eller mindre i dit Skind er noget at gøre saa meget Væsen af. Men jeg vil gaa ned og se paa den Landsby. Det vil jeg. Saa, vær nu rolig! Det er ikke hver Nat, at Junglens Herre kommer for at vogte dig.«

Han traadte ud paa den gyngende Grund paa Kanten af Mosen, vel vidende, at Mysa ikke turde angribe ham dér, og løb afsted, leende ved Tanken om Bøffeltýrens Vrede.

»Min Styrke har dog ikke helt forladt mig,« sagde han. »Giften er maaske ikke trængt ind til Benet. Der sidder

en Stjerne der langt nede.« Han betragtede den gennem sine halvt lukkede Hænder. »Ved den Okse, for hvilken jeg blev købt, det er den røde Blomst — den røde Blomst, som jeg laa ved Siden af, førend — førend jeg kom til den første Seeonee-Stamme! Nu da jeg har set den, vil jeg vende om.«

Mosen endte i en bred Slette, hvorfra et Lys blinkede. Det var længe siden Mowgli havde bekymret sig om Menneskene og deres Gærninger, men i Nat drog Skæret af den røde Blomst ham til sig, som om det havde været nyt Vildt.

»Jeg vil se,« sagde han, »om Menneskene har forandret sig.«

Uden at huske, at han ikke længere var i sin egen Jungle, hvor han kunde gøre, hvad han lystede, vandrede han skødesløst henover det dugvaade Græs, indtil han kom til den Hytte, hvorfra Lyset skinnede. Tre eller fire Hunde gav sig til at gø, thi det var i Udkanten af en Landsby.

»Hm!« sagde Mowgli og satte sig lydløst ned efter at have udstødt en dyb Ulveknurren, der fik Køterne til at tie. »Hvad der skal ske, det sker. Mowgli, hvad har du mere at gøre ved Menneskestammens Lejer?« Og han gned sig over Munden ved Tanken om, at en Sten havde ramt ham dér, den Gang den anden Menneskestamme for flere Aar siden drev ham bort.

Hyttens Dør aabnedes, og en Kvinde stod paa Tærskelen og kiggede ud i Mørket. Et Barn græd, og Kvinden sagde over sin Skulder: »Sov du kun; det har blot været en Schakal, der vækkede Hundene. Nu gryr Dagen snart.«

Mowgli, der sad i Græsset, begyndte at ryste, som

om han havde Feber. Han kendte den Stemme, men for at være ganske sikker i sin Sag, raabte han blidt: »Messua! O Messua!« Og han var selv helt forbavset over, at han huskede Menneskesproget.

»Hvem kalder?« spurgte Kvinden med dirrende Stemme.

»Har du glemt mig?« sagde Mowgli, og hans Strube var tør.

»Hvis det er dig, saa sig, hvad Navn gav jeg dig?« Hun havde trukket Døren halvt til og knugede Haanden mod Brystet.

»Nathoo! Nathoo!« svarede Mowgli, thi, som man nok husker, var det det Navn, Messua havde givet ham, da han første Gang kom til Menneskestammen.

»Kom, min Søn!« raabte hun, og Mowgli traadte ind i Lysskæret og vendte sit Blik mod Messua, den Kvinde, der havde været god imod ham, og hvis Liv han havde frelst fra Menneskestammen for saa lang Tid siden. Hun var bleven ældre, og hendes Haar var graat, men hendes Øjne og hendes Stemme havde ikke forandret sig. Paa Kvindevis ventede hun at finde Mowgli aldeles, som da hun sidst saa ham, og hendes Øjne vandrede forbløffet fra hans Bryst op til hans Hoved, som rørte ved Dørens øverste Karm.

»Min Søn,« stammede hun — og saa sank hun ned for hans Fødder: »Nej, det er ikke længere min Søn. Det er en Skovgud! Ak!«

Som han stod der i Olielampens røde Lys, stærk, høj og skøn, med det lange, sorte Haar bølgende ned over Skuldrene, Kniven dinglende om hans Hals og Hovedet kranset med en Guirlande af hvide Jasminer, kunde man

let have antaget ham for en eller anden vild Gud fra en Junglelegende. Barnet, der laa og blundede i en Vugge, foer op og skreg af Skræk. Messua vendte sig om for at berolige det, mens Mowgli stod og saa paa Vandkrukkerne, Gryderne, Kornkisten og alle de andre Ejendele, som han nu mindedes saa godt.

»Hvad vil du have at spise eller drikke?« hviskede Messua. »Alt her er dit. Vi skylder dig vort Liv. Men er du virkelig ham, som jeg kaldte Nathoo, eller er du en Gud?«

»Jeg er Nathoo,« svarede Mowgli. »Jeg er meget langt borte fra mit Hjem. Jeg saa dette Lys og gik herhen. Jeg vidste ikke, at du var her.«

»Efter at vi var komne til Kanhiwara,« sagde Messua frygtsomt, »vilde Englænderne have hjulpet os mod de Landsbyfolk, der vilde brænde os. Husker du det?«

»Ja, jeg har sandelig ikke glemt det.«

»Da den engelske Lov blev færdig, gik vi til hine onde Menneskers Landsby, men den var ikke mere at finde.«

»Det husker jeg ogsaa,« sagde Mowgli, og hans Næsebor dirrede.

»Min Mand tog derfor Tjeneste som Markarbejder, og da han var stærk, fortjente han tilsidst saa meget, at vi kunde købe os en Smule Jord her. Den er ikke saa frugtbar som vor gamle Ejendom, men vi behøver ikke meget, vi to.«

»Hvor er han — den Mand, der gravede i Støvet og var bange hin Nat?«

»Han døde for et Aar siden.«

»Og han dér?« Mowgli pegede paa Barnet.

»Det er min Søn, som blev født for to Regntider siden. Hvis du er en Gud, saa skænk ham Junglens Bevaagenhed, saa at han kan være ligesaa sikker blandt dit — dit Folk, som vi var hin Nat.«

Hun løftede Barnet op, som nu havde glemt sin Frygt og strakte Hænderne ud for at lege med Kniven, der hang paa Mowgli's Bryst; Mowgli skød de smaa Fingre meget forsigtigt til Side.

»Og hvis du er Nathoo, hvem Tigeren bortførte,« vedblev Messua med Graaden i Halsen, »saa er han din yngre Broder. Giv ham en ældre Broders Velsignelse.«

»Ve mig! Hvad kender jeg til det, du kalder en Velsignelse? Jeg er hverken en Gud eller hans Broder, og — o Moder, Moder, mit Hjærte er tungt i mig.« Og han gøs og satte Barnet ned paa Jorden.

»Det er rimeligt nok,« sagde Messua og fik travlt med Gryderne. »Det kommer der af at løbe omkring i Sumpene ved Nattetide. Du har bestemt faaet en ordentlig Feber paa Halsen.« Mowgli smilede en Smule ved Tanken om, at noget i Junglen skulde volde ham Fortræd. »Nu vil jeg tænde Ild, og saa skal du drikke varm Mælk. Kast den Jasminkrans bort, dens Duft er saa tryk-kende herinde i Hytten.«

Mowgli satte sig ned med Ansigtet skjult i Hænderne. Alle mulige sælsomme Følelser gennemstrømmede ham, akkurat ligesom om han var bleven forgiven, og han følte sig svimmel og en Smule ilde til Pas. Han drak den varme Mælk i lange Slurke, mens Messua af og til klappede ham paa Skulderen, ikke ganske sikker paa, om han var hendes Søn Nathoo fra gamle Dage eller en eller anden

vidunderlig Jungleskabning, men glad ved at føle, at han i det mindste var Kød og Blod.

»Søn,« sagde hun endelig, med Øjne, der straaledede af Stolthed, »har nogen fortalt dig, at du er den skønneste af alle Mænd?«

»Hæ?« sagde Mowgli, thi han havde naturligvis aldrig hørt noget af den Slags før. Messua lo blidt og lykkeligt; Udtrykket i hans Ansigt var Svar nok for hende.

»Naa, saa jeg er altsaa den første? Ja, det er rigtigt, at en Moder bør være den første til at fortælle sin Søn sligt, skønt det hænder rigtignok sjældent. Du er meget skøn. Aldrig har jeg set din Lige.«

Mowgli drejede Hovedet og forsøgte paa at se sig selv nedad Ryggen, og Messua lo igen saa længe, at Mowgli, uden at vide hvorfor, kom til at le med, og Barnet løb fra den ene til den anden og lo.

»Nej, du maa ikke gøre Nar af din Broder,« sagde Messua til Barnet, og trak det ind til sig. »Naar du er halvt saa smuk som han, vil vi gifte dig med en Konges yngste Datter, og saa skal du komme til at ride paa store Elefanter.«

Mowgli forstod ikke Halvdelen af alt dette; men den varme Mælk gjorde ham søvnig efter hans ti Miles Løbetur, og derfor rullede han sig sammen og faldt øjeblikkelig i dyb Søvn; Messua skød Haaret til Side fra hans Øjne, kastede et Tæppe over ham og var lykkelig. Paa Junglevis sov han Resten af Natten og hele den næste Dag, thi hans Instinkt, der aldrig sov fuldstændigt, sagde ham, at der var intet at frygte for. Han vaagnede tilsidst med et Sæt, der fik Hytten til at ryste, thi Tæppet, som var

gledet op over hans Ansigt, havde faaet ham til at drømme om Fælder; og dér stod han, med Haanden paa Kniven og de rullende Øjne tunge af Søvn, rede til Kamp.

Messua lo og satte Aftensmaaltidet for ham. Det var kun nogle faa Kager af grovt Mel, bagte over den rygende Ild, noget Ris og en Klump sure, syltede Tamarinder — netop nok til at stille hans Sult, indtil han kunde faa dræbt et Stykke Vildt. Duften af Duggen ude over Mosen gjorde ham sulten og urolig. Han vilde se at faa Ende paa sin Løbetur, men Barnet vilde absolut sidde paa hans Arm, og Messua mente, at hans lange, blaasorte Haar burde kæmmes. Og derfor kæmmede hun ham og sang dertil, sang tossede smaa Børneviser, og snart kaldte hun Mowgli sin Søn, snart bad hun ham give Barnet noget af sin Magt over Junglen. Hyttens Dør var lukket, men Mowgli hørte en velkendt Lyd udenfor og saa Forfærdelsen i Messuas Ansigt, da en stor graa Pote viste sig nedenunder Døren, og Graabroder udstødte et dæmpet, angergivent Hvin af Ængstelse og Frygt.

»Ud med dig og vent! I kom ikke, da jeg kaldte,« sagde Mowgli paa Junglesproget uden at dreje Hovedet, og den store graa Pote forsvandt.

»Bring ikke dine — dine Tjenere med dig,« stammede Messua. »Jeg — vi har altid levet i Fred med Junglen.«

»Det er heller ikke andet end Fred, han mener,« sagde Mowgli og rejste sig. »Tænk paa hin Nat paa Vejen til Kanhiwara. Der var Snese af dem, baade foran og bagved dig. Men jeg ser, at selv om Foraaret glemmer Junglefolket ikke bestandig. Moder, jeg gaar.«

Messua traadte ydmygt til Side — han maatte da

virkelig være en Skovgud, mente hun — men idet han strakte Haanden ud mod Døren, fik Moderkærligheden hende til atter og atter at slaa sine Arme om Mowglis Hals.

»Kom tilbage!« hviskede hun. »Hvad enten du er min Søn eller ej, saa kom tilbage, thi jeg elsker dig — og se, han er ogsaa bedrøvet.«

Barnet græd, fordi Manden med den blanke Kniv gik sin Vej.

»Kom tilbage igen,« gentog Messua. »Baade ved Nat og ved Dag vil denne Dør staa aaben for dig.«

Det arbejdede i Mowglis Hals, og hans Stemme lød hæs og fremtvungen, da han svarede: »Ja, jeg kommer tilbage.«

»Og nu,« sagde han, da han skød den glade Ulvs Hoved bort fra Tærskelen, »har jeg en lille Høne at plukke med dig, Graabroder. Hvorfor kom I ikke, alle fire, da jeg kaldte for længe siden?«

»For længe siden? Det var jo i Gaar Nat. Jeg — vi — vi sang de nye Sange i Junglen, thi den nye Tid er kommen. Husker du ikke?«

»Jo vist, jo vist.«

»Og saa snart Sangene var forbi,« vedblev Graabroder alvorligt, »fulgte jeg dit Spor. Jeg løb fra alle de andre og fulgte dig i Firspring. Men, o lille Broder, hvad har du gjort? Ædt og sovet hos Menneskestammen?«

»Hvis I var komne, da jeg kaldte, var dette aldrig sket,« sagde Mowgli og løb meget raskere til.

»Og hvad skal der nu ske?« sagde Graabroder.

Mowgli skulde lige til at svare, da en ung, hvidklædt Pige kom henad en Sti, der førte til Udkanten af Landsbyen.

Graabroder forsvandt øjeblikkelig af Syne og Mowgli trak sig lydløst ind mellem det høje Korn paa Marken. Da de grønne Stængler lukkede sig sammen foran hans Ansigt, og han forsvandt som et Spøgelse, var han hende saa nær, at han næsten kunde have rørt ved hende med sin Haand. Pigen skreg, thi hun troede at have set en Aand, og saa udstødte hun et dybt Suk og gik videre. Mowgli skilte Kornet ad med Haanden og saa efter hende, til hun var ude af Syne.

»Nu? Det véd jeg ikke,« sagde han og sukkede ligeledes. »Hvorfor kom I ikke, da jeg kaldte?«

»Vi følger dig — vi følger dig,« mumlede Graabroder og slikkede Mowglis Hæl. »Vi følger dig altid undtagen i den nye Tid.«

»Og vilde I følge mig til Menneskestammen?« hviskede Mowgli.

»Fulgte jeg dig ikke den Nat, da vor gamle Stamme udstødte dig? Hvem vækkede dig, da du laa ude paa Marken?«

»Ja, men igen?«

»Har jeg ikke fulgt dig i Nat?«

»Ja, men atter og atter, og maaske mange Gange, Graabroder?«

Graabroder tav. Saa brummede han hen for sig:

»Den sorte Panther talte Sandhed.«

»Hvad sagde han?«

»Mennesket søger tilsidst til Menneskene. Og Raksha, vor Moder, sagde —«

»Det samme sagde Akela den Nat, da vi kæmpede med de vilde Hunde,« mumlede Mowgli.

»Det samme sagde Kaa, som er klogere end alle vi andre.«

»Og hvad siger du, Graabroder?«

»De jog dig bort een Gang med onde Ord. De saarede din Mund med Sten. De sendte Buldeo ud for at dræbe dig. De vilde have kastet dig i den røde Blomst. Du, og ikke jeg, har sagt, at de er onde og ufornuftige. Du og ikke jeg — jeg følger mit eget Folk — slap Junglen løs over dem. Du og ikke jeg sang Sange imod dem, bitrere end selv vor Sang mod de vilde Hunde.«

»Jeg spørger dig, hvad siger du?«

Saadan talte de sammen, mens de løb. Graabroder galopperede afsted en Stund uden at svare, saa sagde han: »Menneskeunge — Junglens Herre — Rakshas Søn — min Broder — selv om jeg maaske en kort Tid om Foraaret kan være glemsom, saa er dit Spor dog mit Spor, dit Leje er mit Leje, dit Bytte er mit Bytte, og din sidste Kamp er min sidste Kamp. Det siger jeg i vore tre Brødres Navn. Men hvad vil du sige til Junglen?«

»Det er vel betænkt. Har man faaet Byttet i Sigte, bør man ikke tøve, før det er dræbt. Gaa forud og kald dem alle sammen til Raadsklippen; der vil jeg fortælle dem, hvad der ligger mig paa Sinde. Men maaske kommer de ikke — maaske de glemmer mig paa Grund af den nye Tid.«

»Har du da intet glemt?« snærrede Graabroder tilbage, idet han slog over i Karriere; og Mowgli fulgte tankefuldt efter.

Paa enhver anden Aarstid vilde Nyheden have kaldt hele Junglen sammen med strittende Nakkehaar, men nu

var de optagne af at jage og slaas og dræbe og synge. Fra den ene til den anden løb Graabroder og raabte: »Junglens Herre vender tilbage til Menneskene! Kom til Raadsklippen!« Men det glade, ivrige Folk svarede kun: »Han kommer nok tilbage i Sommervarmen. Regntiden vil drive ham til hans Leje. Kom og syng med os, Graabroder.«

»Men Junglens Herre vender tilbage til Menneskene,« gentog Graabroder.

»Saa? Naa, men er den nye Tid maaske mindre glædelig af den Grund?« svarede de. Og da Mowgli derfor med tungt Hjærte kom vandrende op mellem de velkendte Klippeblokke til Stedet, hvor han var bleven optaget i Stammen, fandt han kun de fire Ulve, Baloo, der næsten var blind af Alderdom, og den tunge, koldblodige Kaa, der havde snoet sig om Akelas tomme Sæde.

»Her ender altsaa dit Spor, Menneskepuk?« sagde Kaa, da Mowgli kastede sig ned med Ansigtet i Hænderne. »Græd du kun. Vi er af eet Blod, du og jeg — Menneske og Slange tilsammen.«

»Hvorfor blev jeg ikke revet i Stykker af de vilde Hunde?« hulkede Drengen. »Min Styrke har forladt mig, men det er ikke paa Grund af Gift. Ved Dag og ved Nat hører jeg et dobbelt Trin paa mit Spor. Naar jeg vender mit Hoved, er det, som om nogen i samme Øjeblik havde skjult sig for mig. Jeg gaar hen og ser bagved Træerne, men han er der ikke. Jeg kalder, og ingen svarer, men det er, som om nogen lyttede og ikke vilde svare. Jeg lægger mig ned, men finder ikke Hvile. Jeg løber mit Foraarsløb, men bliver ikke rolig deraf. Jeg

bader, men det køler mig ikke. Jeg væmmes ved at dræbe, men har ikke Lyst til at slaas uden at dræbe. Den røde Blomst er i min Krop, mine Knokler er Vand — og — jeg véd ikke, hvad jeg véd.»

»Hvorfor tale derom?« sagde Baloo langsomt og vendte sit Hoved henimod Mowgli. »Akela sagde nede ved Floden, at Mowgli vilde jage Mowgli tilbage til Menneskestammen. Jeg sagde det; men hvem lytter nu til, hvad Baloo siger? Bagheera — hvor er Bagheera i Nat? — han véd det ogsaa. Det er Loven.«

»Da vi mødtes ved de kolde Lejer, Menneskepurk, vidste jeg det,« sagde Kaa med en lille Bevægelse af sine vældige Ringe. »Mennesket søger tilsidst til Menneskene, selv om Junglen ikke udstøder ham.«

De fire saa paa hverandre og paa Mowgli, forvirrede, men lydige.

»Junglen udstøder mig altsaa ikke?« stammede Mowgli.

Graabroder og de tre andre knurrede rasende og begyndte: »Saa længe vi lever, skal ingen vove —« Men Baloo afbrød dem.

»Jeg lærte dig Loven. Mig tilkommer det at tale,« sagde han, »og skønt jeg ikke kan se Klipperne for min Fod, ser jeg dog langt. Lille Frø, følg dit eget Spor, red dit Leje hos dit eget Folk og Stamme og Blod; men hvis du trænger til Fod eller Tand eller Øje, eller et Bud, der skal bringes hurtigt ved Nattetide, da husk, o Junglens Herre, at Junglen er din, naar du kalder paa den.«

»Midterjunglen er ogsaa din,« sagde Kaa. »Og det er ikke noget ringe Folk.«

»Ve mig, mine Brødre,« raabte Mowgli og løftede

hulkende Armene. »Jeg véd ikke, hvad jeg véd; jeg vil ikke gaa, men jeg drages afsted ved begge Fødder. Hvordan skal jeg undvære disse Nætter?»

»Løft dit Hoved, lille Broder,« sagde Baloo. »Der er ingen Skændsel ved denne Jagt. Naar Honningen er ædt, lader vi den tomme Bikage ligge.«

»Naar vi har skudt Ham,« sagde Kaa, »kan vi ikke krybe ind i den igen. Det er Loven.«

»Lyt, o du, der er mig kærest af alle,« sagde Baloo. »Her er hverken Ord eller Vilje til at holde dig tilbage. Løft dit Hoved! Hvem tør modsige Junglens Herre? Jeg saa dig lege med de hvide Smaasten derhenne, da du var en lille Frø; og Bagheera, som købte dig for en ung, nylig dræbt Okse, saa dig ogsaa. Af dem, der tog dig i Øjesyn den Gang, er vi to alene tilbage, thi Raksha, din Moder er død ligesom din Fader; de gamle Ulve af Stammen er døde for længe siden; du véd, hvorhen Shere Khan gik, og Akela døde i Kampen med Dholerne, hvor ogsaa den nye Seonee-Stamme vilde være død, hvis de ikke havde haft din Visdom og Styrke til Hjælp. Gamle Knogler er alt, hvad der er tilbage. Det er ikke længere Menneskeungen, der beder sin Stamme om Forlov, men Junglens Herre, som forandrer sit Spor. Hvem tør modsige Mennesket?»

»Men Bagheera og den Okse, for hvilken jeg blev købt,« sagde Mowgli. »Jeg vilde ikke —«

Han blev afbrudt af et Brøl og en Bragen i Krattet nedenfor, og Bagheera, let, stærk og frygtelig som altid, stod for ham.

»Derfor,« sagde han og strakte sin dryppende højre

Forpote frem, »derfor kom jeg ikke. Det var en lang Jagt, men nu ligger den død nede i Krattet — en toaarig Okse — den Okse, der skænker dig Friheden, lille Broder. Nu er al Gæld betalt. Hvad Resten angaar, er Baloos Ord mine.« Han slikkede Mowglis Fod. »Husk, at Bagheera elskede dig,« raabte han og sprang bort. Og ved Bakkens Fod raabte han igen længe og højt: »God Jagt paa det nye Spor, du Junglens Herre! Husk, at Bagheera elskede dig.«

»Du har hørt det,« sagde Baloo. »Der er intet mere at sige. Gaa nu; men kom først hen til mig. O vise lille Frø, kom hen til mig!«

»Det er tungt at skyde Ham,« sagde Kaa, mens Mowgli hulkede og hulkede med Hovedet mod den blinde Bjørns Side og Armene om dens Hals, mens Baloo svagt forsøgte paa at slikke hans Fødder.

»Stjærnerne blegner,« sagde Graabroder og snuste i Morgenvinden. »Hvor skal vi søge Leje i Dag? Thi fra nu af følger vi nye Spor.«

*

*

*

Og dette er den sidste af Historierne om Mowgli.

INDHOLD

	Side
Mowglis Brødre	5
Hvorledes Frygten kom til Junglen	34
Tiger, Tiger!	57
Junglen og Landsbyen	81
Kaa's Jagt	118
Kongens Ankus	153
De vilde Hunde	179
Foraar	214
